

หนังสือส่งเสริมการอ่าน

ระดับมัธยมศึกษา

เรื่อง

เรื่องสั้นของเยาวชนนักเขียน

พ.ศ. 2519

กระทรวงศึกษาธิการ

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

90.-

ตัวอย่างสื่อการเรียนการสอน
ศูนย์พัฒนาหนังสือ

หนังสือส่งเสริมการอ่าน
เรื่อง
เรื่องสั้นของเยาวชนนักเขียน

ระดับมัธยมศึกษา

ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 3,000 เล่ม

พ.ศ. 2536

ปกกระดาษราคาเล่มละ 90.00 บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การค้ำของคุรุสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

2249 ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง เรื่องสั้น
ของเยาวชนนักเขียน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาชั้น กระทรวงศึกษาธิการ
ได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ 7 ตุลาคม 2520

(นายรังสฤษฎ์ เชาวนศิริ)
รักษาการในตำแหน่ง
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือเรื่องสั้นของเยาวชนนักเขียน พ.ศ. 2519 นี้ เป็นผลงานของนักเขียนระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศได้เขียนเรื่องและวาดภาพประกอบตามแนวคิด ในการประชุมปฏิบัติงานสัปดาห์เยาวชนนักเขียน ซึ่งสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ร่วมกับกรมวิชาการ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 9-13 กรกฎาคม 2519 ณ สำนักงานเยาวชนแห่งชาติ ผลงานครั้งนี้แสดงถึงความสามารถของเยาวชนไทยในด้านการประพันธ์ที่สมบูรณ์ด้วยเนื้อหาอันมีคุณค่าสารประโยชน์ ทั้งในแง่ความคิดและความเพลิดเพลิน รวมทั้งฝีมือวาดภาพประกอบและการจัดทำรูปเล่มอันเหมาะสม ความสามารถครั้งนี้จัดได้ว่าไม่เป็นรองเยาวชนประเทศอื่น ๆ เลย กรมวิชาการเห็นว่าหนังสือสำหรับเด็กวัยรุ่นที่เขียนและจัดทำโดยเด็กในวัยเดียวกันนี้ จะสนองความสนใจในการอ่านของเด็กในระดับนี้ได้เป็นอย่างดี จึงได้มอบให้นางสาวพัทธนา ภาสบุกร เป็นผู้ตรวจขึ้นสุดท้าย และกรมวิชาการจัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับมัธยมศึกษา หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะอำนวยประโยชน์ตามจุดประสงค์ดังกล่าว

กรมวิชาการ

สารบัญ

หน้า

ความฝันบนพรหมสี่เลือด	1
กร็องส์	30
จอมปลวกเป็นเหตุ	44
เมื่อยังมีชีวิตอยู่	63
ใน	73
สี่สหายผจญภัย	79
วีรบุรุษจำเป็น	89
ตราบาปแห่งชีวิต	96
อุดมการณ์ของหัตถยา	106
เพราะใคร	115
ชีวิตครูที่บ้านนาคำ	120
ลุงเฉยเข้ากรุง	128
หากตะวันอยู่ในกำมือพี่	137
ทำไม	144
ผมคือฝุ่นครับ	150
ผิดที่เกิดมารัก	159
ศิษย์ที่ครูไม่ต้องการ	170
ไดโนเสาร์	178
จึงนักเขียน	192

ความฝัน บนพรมสีเลือด

เรื่องโดย วัชร แววตินิกันท์
ภาพโดย บัณฑิต เชื้ออินทร์
โรงเรียนสาธิตแห่ง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

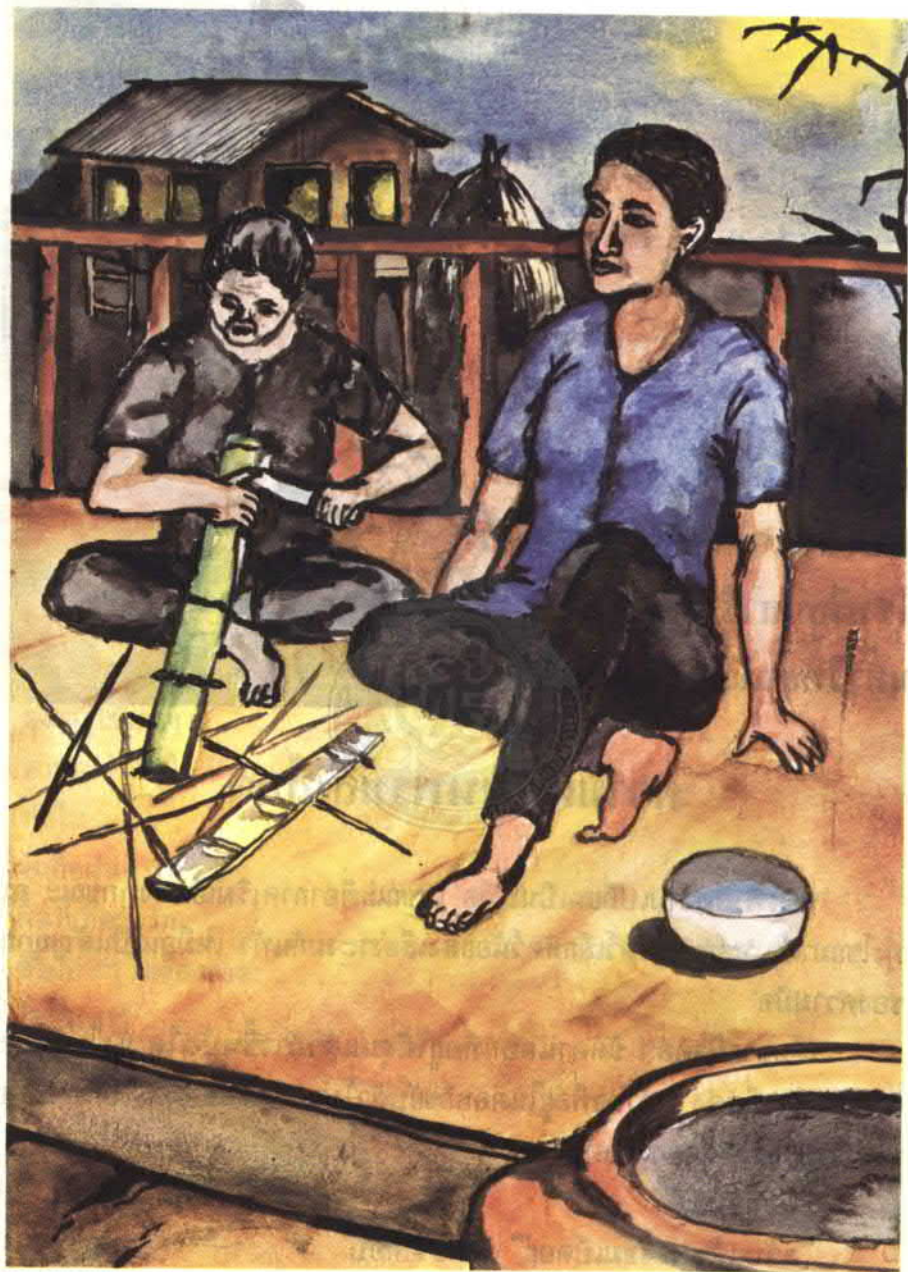
ความฝันบนพรมสีเลือด

ท้องฟ้าสีครามเปลี่ยนเป็นสีมืด ในขณะที่อากาศเริ่มเย็นลงทุกขณะ ลม
ทุ่งโซยมาเป็นระยะ ๆ สัตว์เล็กสัตว์น้อยส่งเสียงระงมกันทั่ว เหมือนเป็นสัญญาณ
ของความมืด

เด็กชายผิวคล้ำ ขัดจานคอกที่อยู่ใต้ถุนแล้วก้าวขึ้นบันได ยังไม่ทันจะ
ตามด้วยก้าวที่สอง เจ้าทวยที่อยู่ในคอกก็ขยับตัวไปมา เด็กชายหันไปก็เห็นชาย
หนุ่มวิ่งมาแล้วหยุดลงตรงหน้าตน

“พอกลับยัง”

“กลับแล้ว เตรียมเปิดอยู่” เด็กชายตอบ

ชายหนุ่มวิ่งขึ้นบันไดด้วยความชำนาญ เพราะสายตาชินกับความมืดมาร่วมสิบกว่าปีแล้ว ขึ้นบ้านมาพบพ่อนั่งเอกเขนกอยู่ที่พื้นนอกชาน ในมือเป็นลำไม้ไผ่ท่อนยาวประมาณ 2 ศอก ข้างหน้าเป็นซี่ไม้ไผ่ที่เหลาเสร็จแล้ววางอยู่

“ฉันมาแล้วพ่อ” พุดเสร็จก็คว้าชันเปิดฝาตุ่มน้ำออก

พ่อเงยหน้าขึ้นแวบหนึ่ง แล้วก็หันจ้องอยู่กับงานตามเดิมแต่ปากก็พิมพ์ถามว่า

“ไปไหนมาวะ ชม” สำเนียงเรียบ ๆ ไม่กระตือรือร้นอยากได้คำตอบ น้ำเต็มขันผ่านลำคอของชมไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มยกชายผ้าขาวม้าขึ้นเช็ดปากก่อนจะทรุดตัวลงนั่งข้างพ่อ

“ไปส่งพี่คุณมา เขาไปเมืองหลวง”

พ่อยังก้มหน้าทำงานต่อ เสียงมีดเสียดสีกับไม้ไผ่เท่านั้น ดูจะเป็นที่สนใจของพ่อ

“ฉันไปส่งที่ถนนใหญ่ พี่คุณเขาไปรถโดยสารนะ”

ไม่มีคำตอบรับหรือคำถามใด ๆ จากพ่อแม้เพียงอาการพยักหน้า ชมส่งสายตาไปจับอยู่ที่ยอดต้นมะละกอข้างบ้าน คิ้วที่มักจะขมวดกระชับแน่นเข้า

“พ่อเคยไปเมืองหลวงไหม”

“เคยนานแล้ว”

“เป็นยังไงพ่อ เมืองหลวงนะ” สำเนียงบ่งชัดกระตือรือร้นต่อคำถามนั้น ดวงตาเปลี่ยนมาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของผู้เป็นพ่อ

“ไม่รู้ กูจำไม่ได้” คำตอบแบบปิดความรำคาญ

“พ่อคงจำได้บ้างนา”

“จำไม่ได้จริง ๆ ก็มันตั้งนานมาแล้ว ก่อนปู่มึงจะตายอีก”

“พ่อไปกับใคร”

“ไปกับลุงกำนัน”

“พักที่ไหน พี่คุณเขาบอกว่าเขาไปพักบ้านญาติ เขามีญาติอยู่ที่นั่น”

“ไม่รู้”

“เข่าว่าคนที่นั่นไม่เหมือนเรา”

“ทำไมจะไม่เหมือน หน้าตาแขนขาเหมือนเรา มึงอย่าชักนักเลย กู
รำคาญ ช่วยกูเก็บเบ็ดรวม ๆ กันไว้ดีกว่า หมดหน้าด่านจะได้ปักเบ็ด ทำเตรียม
เอาไว้เยอะ ๆ ถึงเวลาจะได้ไม่ต้องวุ่นวาย”

ชมเก็บชีเบ็ดเข้าด้วยกันอย่างช้า ๆ ใจล่องลอยไปถึงคราวที่ไปส่งคุณ

“บางที่อาจไม่กลับ อยากไปตั้งเนื้อตั้งตัวที่นั่น เข่าว่ารวดเร็ว”

“พี่คุณจะทำอะไร” ชายหนุ่มชัก

“เข่าบอกงานที่นั่นเงินเดือนดี แต่หาไม่ยากนัก ไปคราวนี้ก็จะไปพักอยู่
กับญาติห่าง ๆ กัน บางทีจะให้เขาช่วยหางานให้”

“อยู่ทางนั้นคงสบายดีนะ”

“ไม่รู้สิ”

“เมืองหลวงเขาอยู่กันยังงี้”

“เห็นเข่าบอกว่าอาหารอุดมสมบูรณ์ อย่างหมู่นี้มีกินทุกวันเลย”

ชมสะดุ้งเพราะเสียงไม้ไผ่กระทบกัน

“เอาเข้าแล้วใหม่ละ ดีว่ามีดีไม่คมนัก” พ่อพึมพำกับตัวเอง พลงหยิบ
ผ้าขาวม้ามาเช็ดเลือดที่นิ้วมือ แล้วดมมันไว้อย่างนั้น

“ฉันอยากไปเมืองหลวง” ชมมองไปที่มือพ่อ แต่คำพูดไปอีกทาง

“ตักน้ำมาให้ขันหนึ่งสิ” พ่อสั่ง

ชายหนุ่มลุกขึ้นตักน้ำ แล้ววางไว้ข้างหน้าพ่อ

“ฉันอยากไปเมืองหลวง” ชมพูดซ้ำคำพูดเดิม

เหมือนพ่อจะไม่สนใจ สาละวนอยู่กับแผลที่นิ้วมากกว่า

“เกือบถึงกระดูก” พ่อพูดพลงยกนิ้วขึ้นดู แล้วก็ใช้ผ้าขาวม้าผืนเดิม
เช็ดนิ้วให้แห้ง

“เก็บเบ็ดให้เสร็จนะ จะได้ไปกินข้าว” พ่อสั่ง

ชมเก็บชีเบ็ดอย่างเสียไม่ได้ ให้น้อยใจที่พ่อไม่สนใจคำพูดของตนเลย
หลังจากรวบรวมไม้ไผ่ไว้หมดแล้ว เก็บลำไม้ไผ่และมีดเข้าที่ทางของมันเป็น

ที่เรียบร้อย ชายหนุ่มก็ลุกตามพ่อเข้าไปในครัว เห็นแม่และน้อง ๆ นั่งล้อมวงอยู่ก่อนแล้ว

ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งควักข้าวเหนียวจากกระบุงข้างตัวใส่จาน มือที่เอื้อมไปจะหยิบกับข้าวที่วางอยู่ข้างหน้าชะงัก เมื่อความคิดหวนกลับไปนึกถึงคำพูดของคุณที่ว่า “อยู่ทางนั้น มีหมูกินทุกวันเลย”

ร่างที่แบกคันไถเดินตามควายหยุดชะงักลง เมื่อเห็นดวงไฟส่ายไปมาอยู่ไม่ห่างจากตัวนัก สายตาเพ่งมองฝ่าความมืดไปก็เห็นร่างตะคุ่ม ๆ ของชายคนหนึ่งก้าวตรงมาที่ตัว ไถหยุดก็พลอยหยุดไปด้วยพากันขยับหัวกันทุกกัก

“ใคร พี่ชม” ไถแดงซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ เอียงหน้าเข้ามาถาม

ชมไม่ตอบคิ้วขมวดเข้าหากันอย่างใช้ความคิด ไม่ช้าร่างนั้นก็มาหยุดอยู่ที่หน้าตน ดวงไฟจากกระบุงพลาสติกยาวถูกดับลง

“ชมใช่ไหม” ร่างนั้นถามด้วยสำเนียงตื้นตัน

ชมพยักหน้า สายตาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าขาวที่อยู่สูงกว่า จนชมต้องแหงนหน้ามอง

“จำพี่ได้ไหม หลงใจล่ะ”

มือที่กระชับคันไถแน่น ดูเหมือนจะคลายออก แล้วในที่สุดก็ปล่อยมันวางไว้ข้างตัว มือทั้งสองยกขึ้นจับที่แขนของผู้ที่เรียกตนเองว่าหลง แล้วเขย่าเบา ๆ

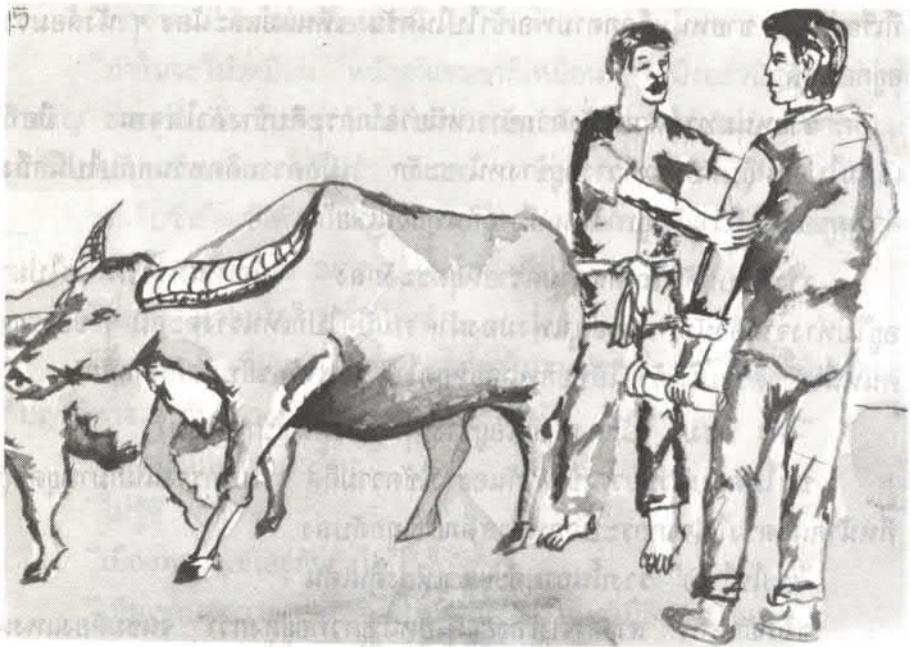
“พี่หลง พี่หลงหรอเนี่ย จำไม่ได้เลย” ใบหน้าตื้นตันเหมือนน้ำเสียง สายตาสอส่ายไปมาเหมือนจะสำรวจให้แน่ใจ แต่ความมืดในเวลาที่ยังไม่ทันจะเข้าเช่นนี้ ทำให้มองอะไรไม่ชัดนัก

“กลับจากกรุงเทพ ๖ เมื่อวาน ถึงตอนเย็น ๆ เห็นมืดแล้วเลยไม่ได้ไปหา”

คราวนี้สายตาจดจ้องที่ใบหน้า คำว่ากรุงเทพ ๖ ดูจะเป็นที่สนใจของชายหนุ่ม

“พี่หลงไปเมืองหลวงมาหรอ เห็นเขาบอกเหมือนกัน”

“ไปอยู่ตั้งนานแล้ว” หลงเปลี่ยนสายตามาอยู่ที่ร่างของเด็กน้อยซึ่งกำลัง

มองเขาเหม็ง

“ไอ้เปี้ยกนี่น้องเอ็งเธอ”

“ใช่ มันชื่อแดง พี่หลงคงจำมันไม่ได้หรอก”

“นั่นนะซี นึกไม่ออก ชมสบายดีเธอ” ประโยคหลังเปลี่ยนเรื่องมาที่ชายหนุ่ม

“ก็เรื่อย ๆ ตอนนี้กำลังดำนาเลยยุ่งหน่อย”

“ข้าวเป็นไงบ้าง”

“ราคาตก ขายไม่ได้ราคาเลย แล้วนี่พี่หลงจะไปไหน”

“เดี๋ยวจะไปอำเภอกอ แล้วเย็น ๆ ไปคุยกับพี่นะ”

ชมพยักหน้ามองตามร่างสูงก้าวไถ่ ๆ จากไป แม้หลงจะลืบลายตาหายไปกับความมืดแล้ว ชมยังยืนจ้องอยู่อย่างนั้น จนไอ้แดงกระตุกขาเรียก

“พี่ชม ใครกันชื่อหลง”

“ลูกหลงเหมือนเงา มึงไม่เคยเห็นหรือ กเขาไปตั้งแต่มึงเพิ่งจำความได้
มึง”

ไอ้แดงพยักหน้าเป็นที่รับรู้ แล้วก้าวเดินเคียงพี่ชายตามไอ้ทุยต่อไป

เย็นนั้นชมหนีจากนามาตั้งแต่เย็น มาถึงบ้านก็รีบอาบน้ำแล้วคว้ากางเกง
ตัวที่คิดว่าใหม่ที่สุดในจำนวนสองตัวที่มีอยู่มาล้าง เสื้อลายดอกที่พ่อซื้อมาให้
เคยคิดว่าจะเอาไว้ใส่ตอนงานวัดในเร็ว ๆ นี้ ก็ถูกหยิบมาสวมเสียแล้ว ชมก้ม
ลงมองตัวเองอย่างพึงพอใจ จะไปหาคนเมืองหลวงต้องแต่งตัวให้ดูงามหน่อย
จากนั้นก็ก้าวฉับ ๆ ลงจากบ้านตรงไปยังบ้านหลังทันที

เมื่อไปถึง หลงอาบน้ำอาบท่าเสร็จพอดี ทั้งสองนั่งคุยกันอยู่บนพื้น
ซาน ชมเพิ่งมีโอกาสได้สังเกตหลงอย่างชัด ๆ คราวนี้ พูดยังรูปร่างหลงเปลี่ยน
ไปมาก จากท่าท่างขี้อายกลายเป็นชายหนุ่มร่างใหญ่บึกบึน ส่วนหน้าตายังเหมือน
เดิม คือ ตาเล็ก จมูกเล็ก ปากบาง ซึ่งไม่มีส่วนใดเหมือนชมเลย ชมตาโตแต่
เล็ก จมูกใหญ่ ปากบนบางแต่ปากล่างหนา ที่ชมรู้สึกสะดุดตาบ่นไปหน้าหลง
ก็คือ หนวดที่ดกดำเหนียวริมฝีปาก อาจเป็นหนวดนี้ก็ได้ที่ช่วยทำให้หลงดูบึก
บึ้นขึ้น เข้มแข็งขึ้น

“พี่หลงไปทำไมที่อำเภอ”

“ไปหาเพื่อน ตอนแรกเขาไม่อยู่เลยนั่งรอ กลับมาราวเที่ยงเนาะ”

“ธุระสำคัญหรือพี่”

“ฮือ” หลงพูดเสร็จก็ควักบุหรี่ยื่นให้ชม แต่ได้รับการปฏิเสธ ชายหนุ่ม
จึงจัดการให้กับตัวเอง

“พี่หลงไปเรียนอะไร”

“เรียนหนังสือที่.....” หลงเอ่ยชื่อสถานศึกษาแห่งหนึ่ง “แต่เรียน
ไม่จบเลยออก”

“ทำไมล่ะ”

“กิจกรรมมาก แล้วขี้เกียจเรียนด้วย”

“ที่เมืองหลวงเป็นไงพี่”

“กรุงเทพ วนะเธอ” หลงทวนคำถาม เขาสามารถมองเห็นแววตา
กระตือรือร้นของชมได้

“ก็สบายดี” ชายหนุ่มอัดคว้นบุรีเข้าปอด “ชมหมายถึงทางด้านไหน
ล่ะ”

“เขาวัวเมืองใหญ่”

“ใหญ่” หลงพูดพลางพยักหน้า “กรุงเทพ ะ เป็นเมืองใหญ่ ใหญ่กว่า
บ้านเราเยอะ ดิกรามบ้านช่องใหญ่โตขึ้นอยู่ทั่วไป ไร่บ้านกระจิริดอย่างเราไม่
มีหรอก อย่างกระจอกที่สุด ก็บ้านไม้ราคาเป็นหมื่น จนถึงอย่างดีที่สุดก็เป็น
ตึกคอนกรีตสูงยี่สิบสามสิบชั้น ราคาเป็นหลาย ๆ ล้าน แต่ละหลังสวย ๆ งาม ๆ
ทั้งนั้น มองไปละลานตาไปหมด มีทั้งสร้างมานาน และที่กำลังสร้างกันจ้าละ
หวั่น”

หลงยกบุหรีขึ้น ไฟที่ปลายบุหรีแดงวาวขึ้นอีกครั้ง แล้วเขาก็พ้นออกมาทางจมูก ตลอดเวลาชมจ้องมองอยู่ไม่ว่างตา รู้สึกตื่นเต้นต่อคำบอกเล่าของหลง

“ที่นั่นมีถนนหลายสาย ไม่ใช่ถนนดินลูกรังนะ ถนนแบบถนนใหญ่ นะดีกว่านั้นก็ยังดี ไม่ว่าจะชอกเล็กชอยน้อยยังไง ถนนไปถึงบ้าน” ท้ายประโยคลากเสียงยาว “รถราอย่างเงี้ยอะแยะไปหมดวิ่งกันขวักไขว่ เดินถนนดีไม่ได้ถูกรถชนตายก็มี นั่งมองดูรถนะ นาน ๆ ถึงจะมีข้ากัณฑ์ เกวียนอย่างของเราไม่มีใช้หรอก รถมากจริง ๆ มากทั้งปริมาณและยี่ห้อ”

ชมพยักหน้ารับ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีความหมายตัก คิ้วที่เคยขมวดบ่อย ๆ ค่อย ๆ คลายออก

“รถเก๋งคันโต ๆ มีแต่สวย ๆ สีก็สวยแบบก็สวย บางทีเขายังเอาหมาไปนั่งชูคอในรถก็มี เคยเห็นเครื่องบินไหม ขึ้นลงวันละไม่รู้กี่เที่ยวดูสนุกจะตายไป ที่กรุงเทพ ฯ มันเป็นศูนย์กลางการบินแห่งหนึ่ง เลยมีเครื่องบินให้เห็นบ่อย ๆ เหมือนนกเหล็กตัวใหญ่ ๆ บิน”

“กรุงเทพ ฯ คนเยอะ แต่งตัวสวย ๆ งาม ๆ ตามแฟชั่น” หลงพูดมาถึงเรื่องนี้ ชมนึกไปถึงรูปคนตามกระดาษหนังสือพิมพ์ที่เคยเห็น เขาแต่งตัวกันสวย ๆ จริง ๆ ด้วย

“คนเดินกันขวักไขว่ มีห้างสรรพสินค้า มีโรงหนัง มีโรงแรมสุดเป็นดอกเห็ด มีโมเต็ลอยู่เกือบทุกเสาไฟฟ้า มีไนท์คลับ มีอาบอบนวด โรงโบว์ลิ่ง สารพัดที่คนจะหาเที่ยว หาความสุขใส่ตัว ถ้าได้อยู่กรุงเทพ ฯ นะ เที่ยวทุกคืนก็ไม่ซ้ำที่กัน เที่ยวทั้งคืนหามรุ่งหามค่ำยังได้เลย คนกรุงเทพ ฯ มีเวลาเที่ยวได้เหลือเฟือ ขนาดตอนกลางคืนรถยังวิ่งเต็มถนน แสงไฟแพรวพราว ป้ายโฆษณากระยิบระยับไปหมด”

หลงสังเกตเห็นความตื่นเต้นในดวงตาของชมได้

“รู้ไหม ผู้ชายกรุงเทพ ฯ เขาไม่อาบน้ำกันเองหรอก”

“ทำไมล่ะ”

“เรามีผู้หญิงคอยอาบให้ล่ะสิ”

ชมหน้าเหลอ ไม่เชื่อต่อคำพูดที่ได้ยิน รู้สึกนับถือในความรอบรู้ของหลง
“โอย! สุขสบายจะตายไป อยู่กรุงเทพฯ สารพัดจะสบาย”

“เขาวางานหายาก” ชมถาม

“ไม่ยากหรอก สบายจะตายไป เมืองใหญ่ งานก็เยอะ เงินเดือนดีด้วย
ที่อยู่อาศัยสบาย ไม่มีบ้านก็เช่าตึกอยู่ได้ อาหารการกินก็ดี มีหมู มีเนื้อ มีไก่
กิน ข้าวของก็ไม่แพง”

ชมพยักหน้า พลังนึกว่า พี่หลงพูดเหมือนพี่คนอื่นอีกแล้ว มีหมูกินทุกวัน
“ฉันอยากไปเมืองหลวง”

“ใคร ๆ ก็อยากไป อยู่ทางนี้ลำบาก เราทำนาแทบตาย ข้าวราคาไม่ดี
เพราะใคร พ่อค้าคนกลางไซ้ไหม พวกคนรวยทั้งนั้น เจ้าหน้าที่ไม่ดูแลได้แต่
ประจบสอพลอคนใหญ่คนโต ไม่เคยไต่ถามหาความสุขเราเลย จะเป็นยังไง อยู่
กินยังไง ลำบากแค่ไหน ไม่เคยสนใจ”

“เวลามีเรื่องอะไร เจ้าหน้าที่ไม่เคยยุ่งเกี่ยว ปล่อยตามบุญตามกรรม
เท่านั้นไม่พอ ยังชอบบริดไทย ช่มชู้ อวดเบ่งเหมือนเป็นนายพวกเรา ถึงได้ลำบาก
กันอยู่อย่างนี้ ที่พวกคนใหญ่คนโตที่อยู่ในเมืองหรือพวกคนรวย ๆ เอาเงินฟาด
ให้ ก็กระดิกนิ้วเรียกได้สบาย มันผิดกัน ทั้ง ๆ ที่เรากับเขามันก็คนเหมือนกัน
เพียงแค่เขารวยกว่าเท่านั้น เป็นความผิดของเราหรือที่เกิดมาจน”

“ข้าพปีนี้ราคากว่าปีก่อนเยอะ” ชมพูดพลังขมวดคิ้วอีก

“เห็นไหม เราผิดหรือ อย่างนี้ต้องโทษรัฐบาล รัฐบาลไม่ดูแลเรา ไม่
ให้ความสะดวกสบายแก่เรา เอาแต่พวกเดียวกันเอง ปากท้องประชาชนคน
ส่วนใหญ่เป็นอย่างไร ไม่สนใจ ไอ้คนที่รวยอยู่แล้วก็ยังรวยล้นฟ้าไปอีก คนที่
จนอย่างพวกเราก็จังจนลงทุกที ๆ แล้วไอ้คนรายนะ รวยมาจากการคดโกงทั้ง
นั้น คอร์รัปชันบ้าง รีดไถบ้าง แล้วอย่างเราละ บริสุทธ์แค่ไหน ไม่มีใครเขามา
สนใจหรอก รัฐบาลมีแต่จะสร้างความอยุติธรรมขึ้นในสังคม”

หลงขี้บหรือหลงกับพื้นกระดาน พร้อมกับพูดว่า “ชมเข้าใจที่พี่พูดไหม”
ชมส่ายหน้า ชมวดคิ้ว แวตามีแววสงสัย

“ชมเป็นคนไทยใช่ไหม คนในหมู่บ้านเราก็คือคนไทย คนในกรุงก็คนไทย คนไทย คนใหญ่คนโตก็เป็นคนไทย จะเห็นได้ว่าทุกคนเป็นคนไทย เกิดขึ้นมาบนผืนแผ่นดินเดียวกัน มีสิทธิเท่าเทียมกัน แต่ทำไมละความเป็นอยู่ของคนไทยด้วยกันจึงแตกต่างกัน”

สายตาชมจ้องอยู่ที่ใบหน้าของผู้พูด

“รัฐบาลซึ่งมีหน้าที่ในการปกครองประเทศ ประชาชนเลือกรัฐบาลขึ้นมาเพื่อให้ปกครองประชาชน เพื่อสร้างคุณธรรมให้กับคนทั้งประเทศ”
หลงเน้นตรงคำว่าทั้งประเทศ

“แต่รัฐบาลไม่ได้ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์เลย คนอีกมากในประเทศเรายังมีชีวิตอยู่อย่างลำบากยากแค้น อด ๆ อยาก ๆ ไม่มีโอกาสจะร่ำรวยขึ้นมาได้เลย มีเพียงคนส่วนน้อยเท่านั้นที่สุขสบาย รัฐบาลไม่กระจายอำนาจการทำงานให้ทั่วถึง เอาใจใส่แต่คนส่วนน้อย ถึงจะมีบางแห่งที่รัฐบาลกระจายอำนาจได้ถึง แต่เจ้าหน้าที่ของทางราชการที่รับเออำนาจนั้นมา ไม่เอาไหน ไม่ทำหน้าที่ของตัวเอง กลับทำหน้าที่เป็นแมงดา ชอบขูดรีด ข่มขู่ประชาชน พวกชาวบ้านอย่างเรา ๆ มักจะเป็นผู้ผิดเสมอ”

หลงหยิบบุหรืมวนใหม่ขึ้นมาจุดสูบ

“ที่นี่เจ้าหน้าที่เข้ามาบ่อยไหม”

“นาน ๆ ครั้ง ส่วนมากเข้ามาจับคนขโมยควาย บางครั้งก็มาเก็บเงินอะไรก็ไม่รู้”

“ชมพอจะเข้าใจที่พี่พูดไหม”

“เข้าใจ”

“ดีแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น อยู่เมืองหลวงก็ดีกว่าอยู่บ้านเราสิ”

“ใช่”

“ที่เมืองหลวงไม่มีเจ้าหน้าที่เธอ”

“มี แต่เมืองหลวงเป็นเมืองใหญ่ ทำอะไรลำบาก และอีกอย่างอยู่ใกล้เจ้านายด้วย”

“ฉันอยากไปเมืองหลวง”

“ชมไม่เพียงจะได้ไปเท่านั้นนะ จะได้อยู่เลยทีเดียว”

“ก็ดีนะซี ฉันอยากสบาย อยากมีบ้านโต ๆ”

“ถ้าอยากสบาย ต้องช่วยพี่”

“ช่วยอะไร” ชมถามพร้อมกับขมวดคิ้ว

“พี่จะช่วยให้ทุกคนในหมู่บ้านเราอยู่อย่างสุขสบาย ไม่ต้องลำบากลำบากอด ๆ อยาก ๆ อย่างนี้ จะทำให้พวกเรารวยขึ้น มีบ้านโต ๆ และเราอาจจะไปอยู่เมืองหลวงก็ได้”

“ทำยังไงล่ะ”

“ก่อนอื่น เราต้องดูก่อนซิว่าอะไรเป็นศัตรูของเรา”

ชมนั่งคิด สักครู่ก็ตอบว่า “เจ้าหน้าที่”

“ใช่แล้ว เจ้าหน้าที่ไม่เคยให้อะไรกับเราเลย มีแต่จะทำให้พวกเราฉิบหาย”

ชมนั่งฟังอย่างตั้งใจ

“เราต้องจัดการกับเจ้าหน้าที่ มิฉะนั้น เราก็ไม่มีทางลืมตาอ้าปากได้เลย ไม่มีทางจะได้อยู่สุขสบายเหมือนคนในเมืองหลวง เราต้องแยกตัวออกจากพวกมัน เราควรเป็นใหญ่ในถิ่นของเรา ต้องไม่ให้มันมาใช้อำนาจเหนือเรา ชมเข้าใจที่พี่พูดไหม”

ชมพยักหน้ารับ

“ดีแล้ว เมื่อชมเข้าใจ ชมจะช่วยพี่ไหมล่ะ”

ชมนั่งมองสบตาผู้ที่อยู่ข้างหน้า สักครู่ก็ลดสายตาลงต่ำ จ้องจับอยู่ที่พื้นกระดาน

“ชมอยากอยู่กรุงเทพ ะ ชมก็จะได้อยู่ ชมอยากทำอะไรก็ได้ทำ”

ชมเงยหน้าขึ้นมองผู้พูดอยู่อีกใจหนึ่ง ก่อนจะบอกว่า “ขอไปคิดดูก่อน”

ชมกลับบ้านด้วยความคิดหนักอึ้ง จากคำบอกเล่าต่าง ๆ ของหลง ทำให้เขาต้องคิดมาก ดูเรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องใหญ่โต แล้วเขาจะทำได้หรือนี่

ก้าวขึ้นบันได ไดยินเสียงพ่อกับแม่คุยกันอยู่ที่นอกชาน เขาก้าวขึ้นบันไดช้า ๆ อย่างใช้ความคิด พ่อก้าวขึ้นบ้าน สายตาทั้งพ่อและแม่ก็จับจ้องอยู่ที่ชายหนุ่ม

“ไปหาไอ้หลงมาเหอะวะ” พ่อชัก น้ำเสียงแสดงถึงอารมณ์โกรธ

“ฮือ ไครบอก” ชมตอบพลางปลดกระดุมถอดเสื้อออก

“ไอ้แดงมันบอกกู ไปทำไมวะ”

“ไปคุยกัน เขาเพิ่งกลับจากเมืองหลวง”

“อ้อ! นี่มึงชอบยุ่งกับคนอื่นเขาจังนะ ทั้งคนที่ไปเมืองหลวงและคนที่กลับจากเมืองหลวง มึงจะต้องเสียกเสมอ เห็นที่จะต้องส่งมึงไปอยู่เมืองหลวงละมั้ง”

“ถ้าเป็นไปได้ก็จะได้” ชมนึกในใจแต่รู้อยู่เต็มอกว่าพ่อพูดด้วยอารมณ์ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งข้างพ่อ ทอดสายตาไปข้างหน้า

“เมื่อวานก็ไปส่งไอ้คุณ วันนี้ก็ไปหาไอ้หลง เรื่องมันมากกันจริง”

“เขาบอกให้ฉันไปหาหน่อย”

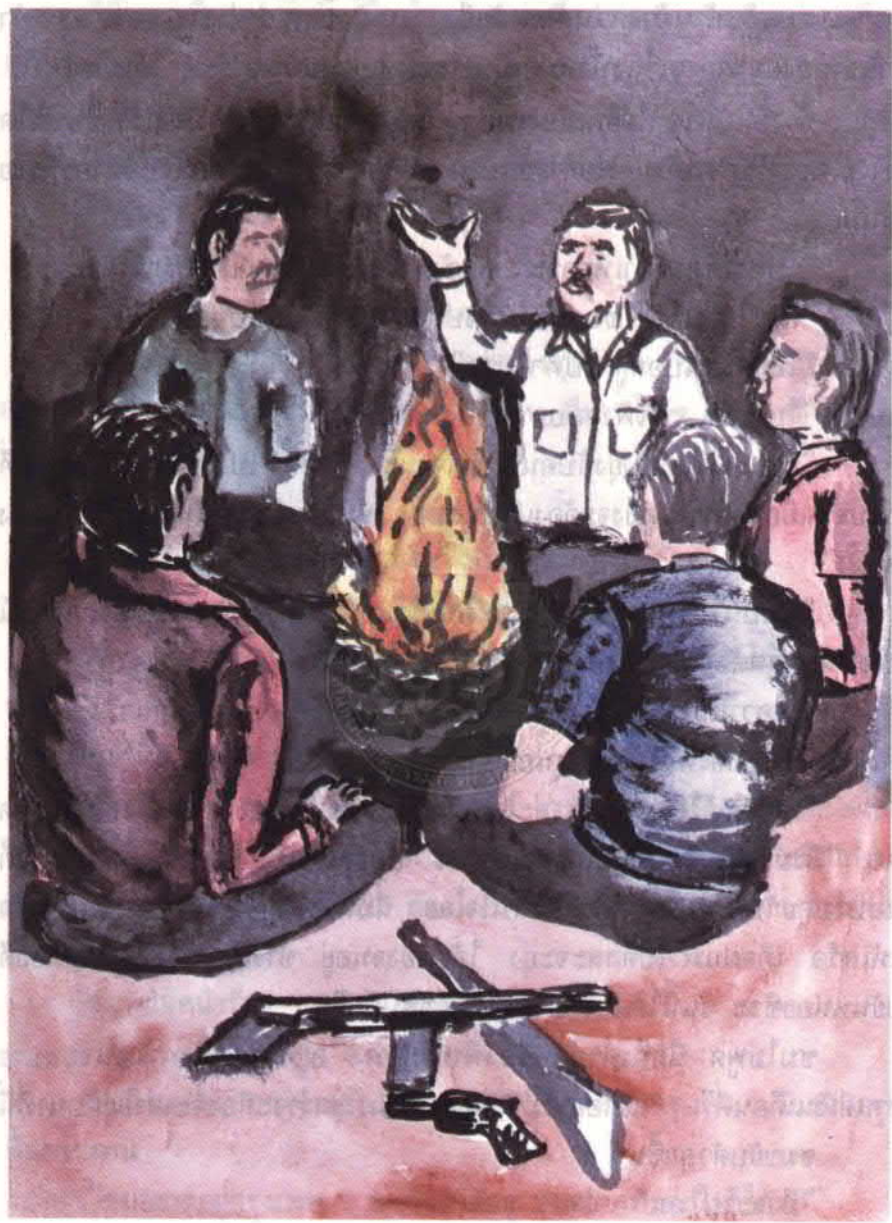
“แล้วมึงก็ไป แล้วข้าวล่ะใครจะทำ” พ่อเว้นช่วงอีตใจหนึ่งก่อนจะพูดต่อ “มึงมันเป็นพี่คนโต แต่กลับขี้เกียจ ปล่อยให้น้อง ๆ ทำแทน แล้วมึงก็แอบไปคุยกับคนโน้นคนนี้ไม่เคยสนใจเลย นี่มันหน้าด้านนะโว้ย ต้องรีบทำให้เสร็จ เกิดฝนฟ้าไม่ตกลงจะยุ่ง ไอ้เรายังจนอยู่ ข้าวยังขายได้ราคาไม่ค่อยดี ขยันหน่อยซิวะ วันนี้ไอ้แดงต้องเอาควายกลับอีก”

ชมไม่พูด นึกถึงคำตอบของพี่หลงที่ว่า “อยู่กรุงเทพ ฯ แสนจะสบายงานดีเงินเดือนดี” เขาอยากมีชีวิตอย่างนั้นมากกว่าจะต้องจับเจ้าอยู่กับนาที่นี้

ชมขยับตัวลุกขึ้น

“มึงจะไปไหน”

"អាចាចូលទៅដំឡើងបាញ់ប្រដាប់អាវុធ ដើម្បីគាំទ្រកម្លាំងយោធពលកម្ពុជា។"

“หาอะไรกิน”

ชายหนุ่มก้าวผ่านนอกชานเข้าไปในครัว เปิดตู้กับข้าวออกเห็นน้ำพริก มะขาม แกงตำลึง และปลาเค็ม เขาจึงมองอยู่อย่างนั้นก่อนจะตะโกนออกมาดัง ๆ จนพ่อกับแม่ต้องมองหน้ากันว่า “อยากกินหมู”

วันต่อมาชมไปหาหลงที่บ้าน บอกถึงการตัดสินใจจะช่วยเหลือ หลงดีใจมาก และยังได้เล่าถึงแผนการต่าง ๆ อีก หลงเป็นคนพูดเก่ง ไม่ซ้ำชมก็ยินยอมเห็นดีด้วยทุกประการ ด้วยความนับถือและความไว้วางใจของชมที่มีต่อหลง เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทำให้ชมเห็นดีเห็นงามไปเสียหมดทุกอย่าง

ชมได้รับหน้าที่ให้หาสมัครพรรคพวกจากคนในหมู่บ้านเพิ่มเติม อาศัยที่ชมมีเพื่อนอยู่บ้าง ไม่ซ้ำชมก็สามารถหาพรรคพวกให้แก่หลงได้อีก 4 คน เป็นคนหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันกับชม และต่างก็มีความใฝ่ฝันในทำนองเดียวกันกับชมทั้งสิ้น

หลงมักเรียกประชุมบ่อย ๆ โดยนัดสถานที่ต่าง ๆ กัน ทุกครั้งจะเป็นตอนกลางคืนเพราะตอนกลางวันทุกคนจะได้ทำงานของตัวไปตามปกติ ไม่มีใครสงสัย ชมเองตอนกลางวันก็ไปช่วยพ่อทำนาเหมือนเคย ตกเย็นก็ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันเหมือนกับทุกวันที่ผ่านมา พอตกกลางคืนเมื่อทุกคนหลับแล้ว ชมก็แอบออกจากบ้านมา บางทีพ่ออยู่ดึก ชมก็บอกว่าจะไปแ้วสาว พ่อก็ไม่ได้ติดใจสงสัยอะไร เพราะเป็นธรรมดาที่ชายหนุ่มอย่างชมจะต้องเริ่มติดผู้หญิงได้แล้ว

บางครั้งหลงก็พาคนจากที่อื่นมาร่วมประชุมด้วย หลงบอกว่าเป็นพวกเดียวกัน และจะให้การสนับสนุนอยู่ คนที่หลงพามาไม่ค่อยซ้ำหน้ากันเลย บางคนก็มาจากหมู่บ้านใกล้เคียง ๆ บางคนก็มาจากที่ไกล ๆ หลงมักจะพูดเป็นกำลังใจให้กับทุกคนเพื่อให้เกิดความกล้า ย้ำความมุ่งหมายของทุกคนเพื่อจะได้ให้เกิดความมานะอดทน เรื่องที่ประชุมกันทุกเรื่อง ชมรู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่ ถึงขั้นคอขาดบาดตายทีเดียว หลงเองก็ได้กำชับกับทุกคนไม่ให้แพร่งพรายเรื่องนี้ให้ใครฟัง โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของทางราชการ ดังนั้นเรื่องจึงเป็นความลับมาโดยตลอด

ทุกคนได้รับการฝึกฝนในการใช้อาวุธปืนจนคล่องแคล่ว คนที่หลงพามาประชุมด้วยเป็นคนมอบให้ทุก ๆ คน คนละคระบอกรวบรวมไว้ประจำตัว โดยซุกซ่อนไว้ไม่ให้ใครเห็น นอกจากนั้นหลงยังได้สอนวิธีหลบหลีกภัยต่าง ๆ สัญญาณต่าง ๆ และยังได้เผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ไปในตัวด้วย เท่านั้นยังไม่พอ หลงยังได้สอนให้ทุกคนจงเกลียดจงชังเจ้าหน้าที่และรัฐบาล

งานที่ทุกคนได้ทำคือ การผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันรับส่งเอกสาร และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ระหว่างหมู่บ้านของตนกับหมู่บ้านอื่นใกล้เคียงกันบ้างหรือกับอำเภออื่นบ้างก็มี โดยทำตอนกลางวัน ทำที่ว่ไปทำธุระบ้าง ไปเที่ยวบ้าง ด้วยเป็นคนแถบนั้นจึงไม่มีใครสงสัยอะไร

“ตอนนี้การทำงานของเรากำลังจะลำบากขึ้นเสียแล้ว” หลงเอ่ยขึ้นครั้งหนึ่งของการประชุม

“เจ้าหน้าที่ของทางราชการ เริ่มระแคะระคายเรื่องของพวกเราบ้างแล้ว แต่ยังไม่ทราบแน่ชัดทีเดียว ถึงอย่างไรก็ดีพวกเราควรระมัดระวังตัวไว้ เพราะพวกมันกำลังจับตามองดูการเคลื่อนไหวตามจุดต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา”

“สายของเราแจ้งมาว่า ทางเจ้าหน้าที่เพิ่มกำลังพลมากขึ้น และจะทำการกวาดล้างพวกเราให้สิ้นซาก เพราะฉะนั้น เราต้องทำตัวให้เหมือนปกติ อย่าให้ใครสงสัย และเราจะได้เปรียบ คอยรับฟังข่าวคราวต่าง ๆ จากหลาย ๆ คน เวลา มีภัยจะได้รู้”

เจ้าหน้าที่เริ่มเข้ามาเยี่ยมยามในหมู่บ้านบ้างเป็นบางครั้ง มีการเรียกตัวบางคนไปสอบด้วย ชมและพวกจะระวังตัวอยู่ตลอดเวลาจึงไม่เป็นที่สงสัยใด ๆ อย่างไรก็ดี หลงเองยังโดนสอบอยู่เป็นนาน

หลงนัดประชุมคืนวันหนึ่ง ที่ประชุมเป็นป่าชายทุ่ง ทุกคนนั่งล้อมวงกัน ตรงกลางเป็นกองไฟลุกโชติช่วงอยู่ รอบข้างมีดตะมีนเสียบลงบนไม้เสียบจึงหรีดกรีดเสียงอยู่ทั่วไปเท่านั้น

“สายของเราแจ้งมาว่า มีเอกสารชุดใหม่มา ให้รีบไปรับภายในคืนพรุ่งนี้ ทางนั้นไม่สามารถนำมาให้ด้วยตนเองได้ เพราะติดพันทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ ตอนนี้

กำลังโดนจับตามองอยู่ ศัตรูของเราเริ่มโหมทัณฑ์แล้ว”

“จำเป็นต้องไปปรับคืนพรุ่งนี้หรือที่หลัง” ใครคนหนึ่งถามขึ้นอย่างสงสัย

“ใช่เป็นเรื่องสำคัญ” หลงเว้นช่วงการพูดแล้วมองหน้าทุก ๆ คน “ต้องการคนที่จะไปรับเอกสารชิ้นนี้หนึ่งคน สถานที่นัดหมายคือ.....” หลงเอ่ยชื่อสถานที่แห่งหนึ่ง “ที่นั่นจะมีสายของเรารออยู่ เพียงแต่ไปรับเอกสารมาเท่านั้น”

“คนที่เราต้องการ ต้องเป็นคนทีกล้าสักหน่อย และมีฝีมือพอควรเพราะต้องทำงานตอนกลางคืน ไอ้ที่จะทำตอนกลางวันเหมือนเดิมนั้นไม่ได้แล้ว มันเสี่ยงต่อเจ้าหน้าที่เหลือเกิน”

กองไฟค่อย ๆ หริ้แสงลงตามช่วงของเวลาที่ผ่านไป ชมจ้องมองที่กองไฟตลอดเวลา

“เอกสารที่จะรับมานี้ เป็นชิ้นสำคัญที่จะพาเราก้าวไปสู่สิ่งที่ทุกคนหวังเร็วขึ้น เราทุกคนทำงานเพื่อต้องการสิทธิ ความเสมอภาค ความเท่าเทียมกันหมด ไม่มีเจ้านาย ไม่มีข้า ไม่มีคนรวยคนจน คนจนอย่างพวกเราจะได้สบายเสียที เราจะได้รวยมากขึ้น ๆ มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น ไม่ต้องลำบากอย่างนี้ เราจะได้บ้านหลังโต มีรถยนต์ขี่ ได้เที่ยวสนุกสนาน จำชีวิตของคนเมืองหลวงที่พี่เล่าให้ฟังได้ไหม นั่นแหละพวกเราทุกคนจะเป็นเช่นนั้น แต่สิ่งที่เราหวังจะเป็นไปไม่ได้เลย ถ้าเราไม่ต่อสู้เพื่อลบล้างความผิดเก่า ๆ และการปกครองแบบนี้ให้สิ้นซาก”

หลงหยุดมองหน้าทุกคนก่อนจะพูดต่อ

“ในขณะที่เราต้องขี่เกวียน คนเมืองหลวงขี่เก๋งคันโต เราต้องทำนากันหลังขดหลังแข็ง คนเมืองหลวงแสนจะสบาย งานดี เงินดี มีเงินเหลือใช้ ทั้ง ๆ ที่เราทำงานหนักกว่าเขาแต่เราต้องยากจนลงทุก ๆ วัน ในขณะที่เขาก็รวยขึ้นทุกวันเหมือนกัน เป็นใจทุกคนอยากสบายใช่ไหม เราต้องอดทนต่อสู้กับสิ่งที่อยู่ดีธรรม เราต้องทำลายมันให้สิ้นซาก”

หลงฉลาดพอที่จะไม่พูดถึงข้อเสียของคนเมืองหลวง ซึ่งอันที่จริงแล้วคนเมืองหลวงยังมีข้อลำบากมากมาย บางครั้งยังลำบากกว่าคนในชนบทเสียอีก

หลงไม่เคยเอ่ยถึงแง่ดีของรัฐบาล ทศนคติที่ดีต่อเจ้าหน้าที่ของทางราชการ
หลงโจมตีการปกครองแบบประชาธิปไตย และยุยงปลุกปั่นให้คนเกลียด พร้อม
กับเหินดีเหินงามไปกับลัทธิคอมมิวนิสต์

“อย่ารู้สึกว่าคุณมีกำลังน้อยขาดพวกพ้อง ความจริงหน่วยงานของเรา
ยังมีอีกมาก เรามีผู้ที่ไฝ่ความยุติธรรมเช่นพวกเราอีกในหมู่บ้านต่าง ๆ เราจะ
ร่วมมือสามัคคีกันทำลายล้างศัตรูของเรา เราควรเป็นใหญ่ในแผ่นดินของเราให้
ได้”

ชมเฟ่งมองไปที่กองไฟตรงกลาง สีเหลืองแดงของมันเหลือน้อยลงไป
ทุกที แต่เสียงของหลงยังดังอยู่ตลอดเวลา

“การทำงานชิ้นต่อ ๆ ไปจะลำบากมากขึ้น ขอให้พวกเราทุกคนจงอดทน
ต่ออุปสรรคและความลำบากต่าง ๆ เพื่อความสบายในภายหน้า เราทุกคนหวัง
อะไรไว้ ขอให้ยึดมั่นในจุดมุ่งหมายเดิม และในที่สุดมันก็จะกลายเป็นความจริงขึ้น
มา ความฝันที่ทุกคนรอคอยจะต้องเป็นความจริงที่สุด เราจะเดินไปบนพรหม
อย่างสง่างาม ก้าวไปสู่ประตูที่ทุกคนฝันใฝ่”

“แต่บางทีจะลำบากนะพี่หลง” ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้น “เมื่อวานเจ้าหน้าที่
ตำรวจก็มาพูดอะไรไม่รู้กับลุงผู้ใหญ่”

ทุกคนเปลี่ยนสายตามองที่ผู้พูดเป็นจุดเดียวกัน

“เห็นคุยอยู่เป็นนาน ลุงผู้ใหญ่มีท่าทางกระสับกระส่ายชอบกล รู้สึก
จะมีลับลมคมไหนอะไรกันด้วย ผู้ใหญ่หายเข้าไปในห้องแล้วหยิบอะไรมาให้ก็
ไม่รู้เป็นแผ่น ๆ”

“ทำไมเห็น”

“ฉันเข้าไปช่วยเขาทำงานที่บ้านผู้ใหญ่ เลยดูอยู่”

ทุกคนนั่งเงียบ แม้แต่หลงเอง สายตาของเขาจับจ้องที่กองไฟอย่างใช้
ความคิด

“เราต้องระวังตัวให้มากขึ้นเสียแล้ว เฮอะ คนที่พี่จะให้ทำงานคืนพรุ่ง
นี้ ขอให้ไปเป็นชม”

กองไฟที่แทบจะมอดดูเหมือนจะลุกโชนขึ้นในสายตาของชม ชายหนุ่ม
เงยหน้าประสานสายตากับหลงทันควัน “ทำไมต้องฉัน”

“เพราะพี่คิดว่าเธอจะทำงานได้ดีที่สุด ไม่มีอะไรที่น่ากลัวเลย แม้แต่
เจ้าหน้าที่ พี่วางแผนไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น”

ชมนิ่งเงียบ สายตาลดลงที่กองไฟอีกครั้ง คราวนี้มันเหลือแต่ถ่านแดง ๆ
ส่งแสงวาววับเด่นขึ้นมาในความมืด ไฟสว่างเมื่อตะกี้นี้หายไปแล้ว

“แสงสีของเมืองหลวง” ความคิดของชมวนกลับไปครั้งที่ฟังหลงเล่า
ถึงกรุงเทพ ฯ

“อยู่ที่นั่นแสนจะสบาย ผู้คนเดินกันขวักไขว่ รถราเต็มถนน สวย ๆ งาม ๆ
ทั้งนั้น”

ชมยังไฝฝืนถึงที่ที่แสนจะสบายเช่นนั้นอยู่ตลอดเวลา เขาปรารถนาจะมีชีวิตที่สุขสบาย เขายังเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่ดีกิเลสไม่ออก ที่เขายอมทำงานกับหลงก็มีใช้ความฝันที่จะได้อยู่เมืองหลวงหรือกรี แต่ความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจอย่างผิดปกติคือความกลัว

“ไม่ต้องกลัวหรือชม พี่รับรอง” เหมือนหลงจะเดาความรู้สึกของชมออก

“มันอยู่ที่เราเอง ถ้าใจเรากล้าก็ไม่มีอะไร ชมก็เคยทำงานมาหลายครั้ง เพียงแต่ครั้งที่ผ่านมาเป็นเวลากลางวัน และครั้งนี้เป็นเวลากลางคืน ถ้าทำงานชิ้นนี้สำเร็จ ก็เป็นอันว่าเราเริ่มจะประสบความสำเร็จไปเกือบครึ่งหนึ่งแล้ว นั่นหมายความว่าความฝันของเรา ก็ใกล้ความจริงไปทุกที”

โดนเข้าไม่นี้ หัวใจของชมก็เอนเอียงไปตามคำพูดของหลง

“ตกลง ผมทำงานนี้เอง”

สายตาของชมประสานกับหลง ชายหนุ่มยื่นมือมาจับที่ไหล่ แล้วบีบเบา ๆ

“ดีมาก พี่จะอธิบายแผนการให้ฟัง”

เย็นวันรุ่งขึ้น หลังจากกลับจากทำนา ชมก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วล้อมวงกับพ่อ แม่ และน้อง ๆ กินอาหารเย็นกัน ชายหนุ่มรู้สึกว่าการมื้อนี้จะผิดคาด ผิดปกติ ทั้งที่เขาเองก็กินอาหารเช่นนี้มาร่วมสิบเจ็ดปีแล้ว

กินอาหารเสร็จชมก็มานั่งเล่นอยู่ที่นอกชาน นึกถึงเรื่องที่จะต้องทำในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าแล้ว รู้สึกใจหวาดหวั่นอย่างไรพิกล พ่อทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ เอื้อมมือหยิบกระป๋องใบยาที่วางอยู่ข้างฝามาเปิดออก แล้วจัดแจงมวนเข้ากับใบตองแห้งที่ติดออกเป็นแผ่นเล็ก ๆ

“หมู่นี้เจ้าหน้าที่เข้ามาในหมู่บ้านบ่อยจัง มีสิ่งเกิดหรือเปลววะ เมื่อวานก็มา วันก่อนโน้นก็มา บางทีมาตั้งหลาย ๆ คน” พ่อเปรยขึ้นขณะบรรจงมวนยา

ชมนิ่งฟังอย่างสนใจ

“มาคราวนี้ไม่เหมือนก่อน ๆ นะไว้อย่างไร แต่ก่อนมาก็กลัวกันไปทั้งหมู่บ้าน เดียวก็มาส่งเสียงดังวิ่งไล่จับคนโน้นที คนนั้นที บางทีพ่อบ้าขึ้นมาถึงป็นชะกกลางบ้าน ลูกเล็กเด็กแดงร้องไห้กระจองอแง เดียวก็มาเก็บเงิน เดียวก็มาข่มขู่ แต่ยังมีดีที่นาน ๆ มาที คราวนี้มาแปลก” พ่อพูดได้เท่านี้ก็ตีบมวยมาจุดสูบ แล้วอัดไฟแดงวาบ ฟันควันออกมาอย่างช้า ๆ

“คราวนี้ยังงัยพ่อ” ชมตามอย่างร้อใจ

“เขาพูดจาดีไว้อย่างไร ไม่กระโชกโฮกฮากเหมือนก่อน ๆ”

“ทำไมพ่อรู้ เขามาพูดอะไรกับพ่อหรือ”

“ถึงไม่พูด แต่เขาก็มีหูมีตาเหมือนกัน” เสียงพ่อขึ้นสูงอย่างภาคภูมิใจในความรอบรู้ของตัวเอง เวลาพ่ออารมณ์ดีก็คุยได้เป็นที่สนุกสนาน ขออย่าให้ใครขัดคอก็แล้วกัน เป็นได้ติดลมบนเสมอ แต่พ่อไม่ค่อยจะมีอารมณ์เช่นนั้นบ่อยครั้งนัก พ่อมักยุ่งกับงานเกือบตลอดเวลาและมักจะต้องหัวเสียกับมันด้วย

“มาคราวนี้อุ่นว้ายกันใหญ่ เห็นขึ้นบ้านนี้ออกบ้านโน้น เดียวก็เรียกคนนั้นมาสอบ ผู้เฒ่าผู้แก่ไม่เว้น เออ! ไอ้ลูกชายของตาเหมือนที่มึงไปคุยกับเขา นะชื่ออะไรนะ” ประโยคหลังพ่อหันมาถามชม

“พี่หลง”

“นั่นแหละ ก็โดนเรียกตัวไปสอบเหมือนกัน”

“แล้วพ่อรู้หรือเปล่า เจ้าหน้าที่เขาทำอะไร”

“กูไม่รู้” คราวนี้เสียงพ่อหลบลงต่ำ

“แต่ไปคุย ๆ กับผู้ใหญ่เขาดู เห็นเขาบอกว่าเรื่องมันใหญ่ถึงขั้นคอขาดบาดตาย เห็นอุ่นว้ายกันให้หัว ผู้ใหญ่เขาบอกว่าเกี่ยวกับผู้ร้าย เอ! เขาเรียกผู้ร้ายอะไรนะ”

ชายหนุ่มหุบฝีปากเพราะเรื่องวุ่นมาถึงตน หันไปมองพ่อ ก็เห็นพ่ออัดควันยาเข้าปอดอีก แล้วฟันมันออกมา กิริยาของพ่อเป็นไปอย่างเนิบ ๆ จนชมทนไม่ไหว

“อะไรละพ่อ แหม! ชักช้าจริง”

“เอ๊ะ! มึงนี่ ภูนิทอยู่ อ้อ! รู้แล้ว เขาเรียกผู้ร้ายการเมือง”

ชมชนลูกเกรียวรู้สึกสะท้านไปถึงหัวใจ นี่เขาได้ชื่อผู้ร้ายการเมืองหรือนี่ “ภูเองก็ไม่เข้าใจนักหรอก มันหมายถึงอะไร มึงลองไปตามไ้หลงดูที่ มันอาจจะรู้จัก เพราะอุตส่าห์ไปเรียนถึงเมืองหลวงนั่น”

สายตาของชมทอดไกลไปนอกบ้าน เหมือนจะไปที่ถึงจุดนัดหมายนั้น ความคิดของชายหนุ่มโลดแล่นไปไหนต่อไหน จับต้นชนปลายไม่ถูก ความรู้สึกที่ครอบงำในจิตใจคือความกลัว ชมเองก็ไม่ว่าจะคิดเหมือนกันว่ากลัวอะไร พลันความคิดแวบหนึ่งก็นึกไปถึงเมืองหลวง แสงสีต่าง ๆ แว่ยิบเสียงพ่อพูดอยู่ตลอดเวลาแต่จับความไม่ได้เลยสักนิด มาสะดุ้งอีกทีเมื่อได้ยินเสียงพ่อเรียก

“นี่อะไรอยู่วะ”

“อะไรพ่อ”

“ภูถามมึงว่า เคยเห็นอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า”

“อะไรที่ว่าผิดปกติ” ชมย้อนถาม

“เห็นคนแปลกหน้า เห็นอะไรที่ไม่ปกตินะ”

“โฮ! พ่อก็..... จะไปเห็นอะไร วัน ๆ ก็ได้แต่ทำนา ตื่นเช้ามาก็ไปนา เย็นลงก็กลับบ้าน งานออกหนักปานนั้น แล้วจะมีเวลาไปสังเกตอะไร”

“แล้วที่มึงไปเล่นสาวล่ะวะ ระวังตัวไว้บ้างนะไว้ย ภูยังไม่รู้เลยมึงไปเล่นสาวบ้านไหนวะ”

“ก็.....” ชมอีกอึก “หลาย ๆ บ้าน”

“เออ! ดีจริงนะ ลูกภู” แล้วพ่อก็ขยับตัวลุกขึ้น “จะนอนล่ะง่วงแล้ว”

พ่อเข้าห้องไปแล้ว ชมนั่งอยู่ที่เดิมสักครู่ พ่อใกล้จะถึงเวลาตามที่นัดหมายเอาไว้กับหลง ชายหนุ่มก็เข้าห้องเตรียมปิ่นพอกให้เรียบร้อย

ทุกคนหลับแล้ว ชมก้าวลงจากบ้านด้วยใจหวาดหวั่น เขาลืมแม้กระทั่งพระที่เคยติดตัว เมื่อไปถึงที่หมาย เป็นชายป่าปลายนา หลงรออยู่ก่อนแล้ว หลงทบทวนแผนการอีกทีเพื่อความแน่ใจ แล้วยื่นกระดานที่พับไว้ให้กับชม

“เอาให้ญด้วยนะอย่าลืม”

“ฉันยังไม่เข้าใจ ทำไมไม่ไปทางหลังหมู่บ้านใกล้กว่าตั้งเยอะ” ชมถาม

“ไม่ได้ มีเจ้าหน้าที่คอยตรวจอยู่ ถึงแม้จะอยู่ที่ถนนใหญ่ แต่มันก็ไม่ห่างจากหมู่บ้านมากนัก”

หลงจ้องตาชม เห็นแววหวาดกลัวปรากฏอยู่ในดวงตาทั้งคู่ “ไม่ต้องกลัวหรอกนะ”

ชมพยักหน้ารับ แม้จะได้รับกำลังใจ แต่ความกลัวยังเกาะแน่นอยู่ ขยับตัวจะลุกไปแล้วก็ชะงักหันมามองหน้าหลง

“พี่หลง ฉันลืมเอาพระมา”

“ไม่จำเป็นหรอก พี่ยังไม่เคยใส่เลย อยู่ที่ตัวเราเองชม เอาละเจอกันพรุ่งนี้นะ โชคดี”

ชมแยกจากหลงที่ตรงนั้น แล้วลัดเลาะไปตามแนวชายป่า อาศัยที่เคยวิ่งเล่นตอนเป็นเด็ก และสายตาชินกับความมืด ทำให้ชมสามารถเดินทางได้อย่างคล่องแคล่ว

ป่าสูงที่เคยเห็นปกติ ดูทะมึนน่ากลัวขึ้น ทิวบริเวณเรียบสงบ มีแต่เสียงสัตว์เล็กสัตว์น้อยเท่านั้นที่ดังอยู่เป็นเพื่อน มองไกลออกไปเป็นทุ่งนาเว้งว่าง สุดสายตาเป็นแต่ความมืด ชมมองดูแล้วสะท้อนใจ ความกลัวเริ่มคุกคามจิตใจของเขาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าเป็นเวลากลางวันคงไม่กลัวถึงเพียงนี้

ขาที่ก้าวสวบ ๆ ไปบนหญ้าสูงดูจะสั้นน้อย ๆ อากาศก็ไม่หนาวสักหน่อย กลับจะอ้าวจนเหงื่อของชายหนุ่มแตกพลักระส่ำอีก คงเป็นที่ความกลัวนั่นเอง ทำให้เขาต้องสั่งจันตัวเองรู้สึกผิดสังเกตอย่างนี้

นกกลางคืนบินผ่านแนวป่า ส่งเสียงร้องจ๊างจนชมตกใจหยุดชะงัก ยืนมันอยู่ที่นั่นสักครู่ รวบรวมกำลังใจใหม่ แล้วก็ถอนหายใจ ก้าวต่อไป

กว่าจะผ่านชายป่ามาได้ก็ใช้เวลานานโข ชมหยุดพักที่ได้ต้นไม้แห่งหนึ่ง เห็นย่อยอบจนตัวโยน กำลังจะทรุดตัวลงนั่ง เงาหนึ่งก็แวบผ่านไปตรงหน้า ชมควักปืนออกจากเอวโดยไว ถือไว้ในท่าที่เตรียมพร้อม ตาส่ายไปข้างหน้า ทิวบริเวณเรียบกริบ จะมีก็แต่เสียงเต้นของหัวใจจนตนเองรู้สึกได้

“คงเป็นสัตว์อะไรสักอย่าง” ชมคิดเช่นนั้น แล้วก็เก็บปืนไว้ที่เดิม ก้าว
เดินต่อไปอย่างไม่มั่นใจนัก

นี่ถ้าไม่ใช่ความฝันที่ดังใจเอาไว้แน่แน่ ชมคงล้มเลิกความคิดที่จะทำงาน
ต่อไป ชายหนุ่มมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก แม้ตัวเองก็จับความรู้สึกนั้นไม่ได้ชัดเจน
มาถึงหนองน้ำแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไกลจากหมู่บ้านพอดู จุดหมายอยู่ข้างหน้า
นี่เอง ชมหยุดยืนดูไม่เห็นรีแววใด ๆ เลย เขายืนสงบนิ่งอยู่อย่างนั้น จนได้
ยินเสียงสวบ ๆ ใกล้ที่นัดหมาย

เขาเพ่งมองฝ่าความมืดจากที่นั่นมาอย่างที่เขายืนอยู่ ห่างกันประมาณ 20
เมตร ไม่ไกลเกินไปที่เขาจะสังเกตเห็นเงาคนตะคุ่ม ๆ อยู่ ร่ามนั้นหยุดลงตรงที่
นัดหมาย หันรีหันขวางสักครู่แล้วก็นั่งลงที่พุ่มไม้

เขาผิวปากเลียนเสียงนกชนิดหนึ่งตามที่ได้นัดหมายไว้ สักครู่ก็ได้ยินเสียง
แบบเดียวกันดังตอบมา ไซ้แล้วพวกเดียวกันเอง ชายหนุ่มตั้งใจรู้สึกโล่งใจมากกว่า
เดิม ชมก้าวตรงไปยังจุดนัดหมายทันที พอไปถึงชายคนนั้นก็จุดตัวให้หมอบแฝง
ตัวกับพุ่มไม้

“ชื่อชมใช่ไหม” ชายคนนั้นถาม

“ใช่”

“แน่ใจหรือว่าไม่มีใครตามมา”

“แน่ใจ”

“ฉันชื่อบุญ” เขาแนะนำตัว

“พี่หลงบอกฉันแล้ว”

“ไหนล่ะหนังสือ”

ชมยกของที่อยู่ในมือให้ดู

“อยู่ที่นี่แล้ว”

“ทางหมู่บ้านเป็นไงบ้าง”

“เจ้าหน้าที่เข้าไปบ่อย ๆ แต่ที่พัง ๆ ดูเขายังไม่รู้อะไรแน่”

“ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ดี ว่าแต่....” บุญยังพูดไม่ทันจบประโยค เสียงหนึ่งก็ดัง

ขึ้นถึงกับทำให้คนทั้งสองตะลึง

“นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เราล้อมไว้หมดแล้ว ฟังนะ เราล้อมไว้หมดแล้ว อย่าขัดขืนยอมให้จับตัวเสียดี ๆ ”

สิ้นเสียงนั้นชมตกตะลึงจนพูดไม่ออก ตาขาวโรจน์มองตรงไปยังทิศทางของเสียง

“ช่วยจับ” บุญสบถออกมา แต่ไม่ทำให้อะไรดีขึ้น

“เรารู้เรื่องของพวกแกดีแล้ว ถ้ามอบตัวโดยดีจะได้ลดโทษ”

“จะอย่างไรดี บุญ” ชมถามลละล่ำลึง ปากคอสั่น ความกลัวจับเต็มหัวใจของเขา แม้มือที่จับแขนของบุญอยู่ก็สั่น

บุญควักปืนออกมาช้า ๆ ตาจ้องไปข้างหน้าอย่างใช้ความคิด

“ยอมให้จับตัวดี ๆ ดีกว่า นายชม นายบุญ อย่าขัดขืน โทษหนักจะได้กลายเป็นเบา”

“เขารู้ชื่อฉันด้วย” ชมจับตัวผู้ตกในฐานะเดียวกันเขาไปมา บุญบิดแขนของชมออก

“เขารู้ชื่อฉันเหมือนกันล่ะน่า” บุญพูดอย่างรำคาญ เหวี่ยงเม็ดยิง ๆ เกาะเต็มใบหน้าของเขาไม่ผิดกับชมเหมือนกัน

“ทำไมเขารู้ได้ล่ะ” ชมเอ่ยอย่างหัวเสีย

“นั่นไม่ใช่เวลาจะมาพูดเรื่องนี้ มันอยู่ไม่ไกลจากเราเลย อันนี้สำคัญ” ทัวทั้งบริเวณเงียบกริบ ได้ยินแต่เสียงไหวตัวสวบสาบอยู่ทั่วไป

“ว่าไง เราล้อมไว้หมดแล้วนะ ยอมให้จับเสียดี ๆ อย่าต้องให้ใช้กำลังรุนแรง”

ชมเห็นเงาตะคุ่ม ๆ และต้นไม้ไหวอยู่รอบ ๆ ตัว ยิ่งทำให้เขาหวาดกลัวมากขึ้น ชมหันหน้าไปทางบุญก็เห็นบุญนิ่งใช้ความคิดอยู่ ความกลัวทำให้เขาแทบจะคุมสติไม่อยู่

“ยอมมอบตัวดี ๆ เดินชูแขนออกมาช้า ๆ เราจะไม่ทำอันตรายใด ๆ จริง ๆ ”

“ทำไงล่ะ บุญ” ชมเสียงสั้น ยิ่งเห็นบุญนิ่งเฉยยิ่งกลัวมากขึ้น ความคิดตัวไปถึงแสงสี รถเก๋งคันโต บ้านหลังใหญ่ ซึ่งคูเลื้อยลงเต็มที

“สู้” บุญพูดสั้น ๆ แต่หนักแน่น

“ไม่มีทางรอดหรอก พวกมันเต็มไปหมด ไม่เห็นหรือไง เงามูรอบ ๆ อย่างน้อยก็เป็นสิบ อย่าโง่ไปหน่อยเลย”

“มีงแหละอย่าโง่” บุญพูดอย่างเดือดดาล “มีปืนไซ้ใหม่ สู้ไปซิ บางทีอาจจะรอดไปได้ อย่าทำเป็นตัวถ่วงหน่อยเลยนะ”

ชมหยิบปืนออกจากเอวกำมันไว้แน่น ตาจ้องไปข้างหน้า ความคิดสับสนไปหมด

“ทำอะไรนะ” ชมถามเมื่อเห็นบุญควักสิ่งหนึ่งออกจากกระเป๋า

“จะเผามัน ทิ้งไว้จะเป็นหลักฐาน” บุญพูดเสร็จก็จัดแจงเปิดกล่องไม้ขีดออก จุดไฟขึ้นแล้วยกกระดาดขึ้นจ่อกับเปลวไฟ

“ว่าไง เดินชูแขนออกมาช้า ๆ เท่านั้น อย่าคิดสู้เลย เราล้อมไว้หมดแล้ว”

“ฉันไม่กลัว” ชมโผล่ออกมา “สู้ไปก็ตาย”

“เจียบเถอะนะ” บุญพูดพลางหยิบกระดาดสุ่มไฟมากขึ้น กระดาดค่อยไหม้เกรียมไปที่ละนิด ๆ ควันสีดำลอยสูงขึ้น

“เผาหนังสือเธอ” เสียงเจ้าหน้าที่ดังขึ้น “หยุดเดี๋ยวนี้ จะนับหนึ่งถึงสาม ถ้าไม่ออกมาจะทำการขั้นรุนแรงทันที ดับไฟซะแล้วเดินออกมา”

ชมรู้สึกหือ้อ ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงลมทุ่งที่พัดตึง ๆ และเสียงธรรมชาติรอบตัว

“หนึ่ง”

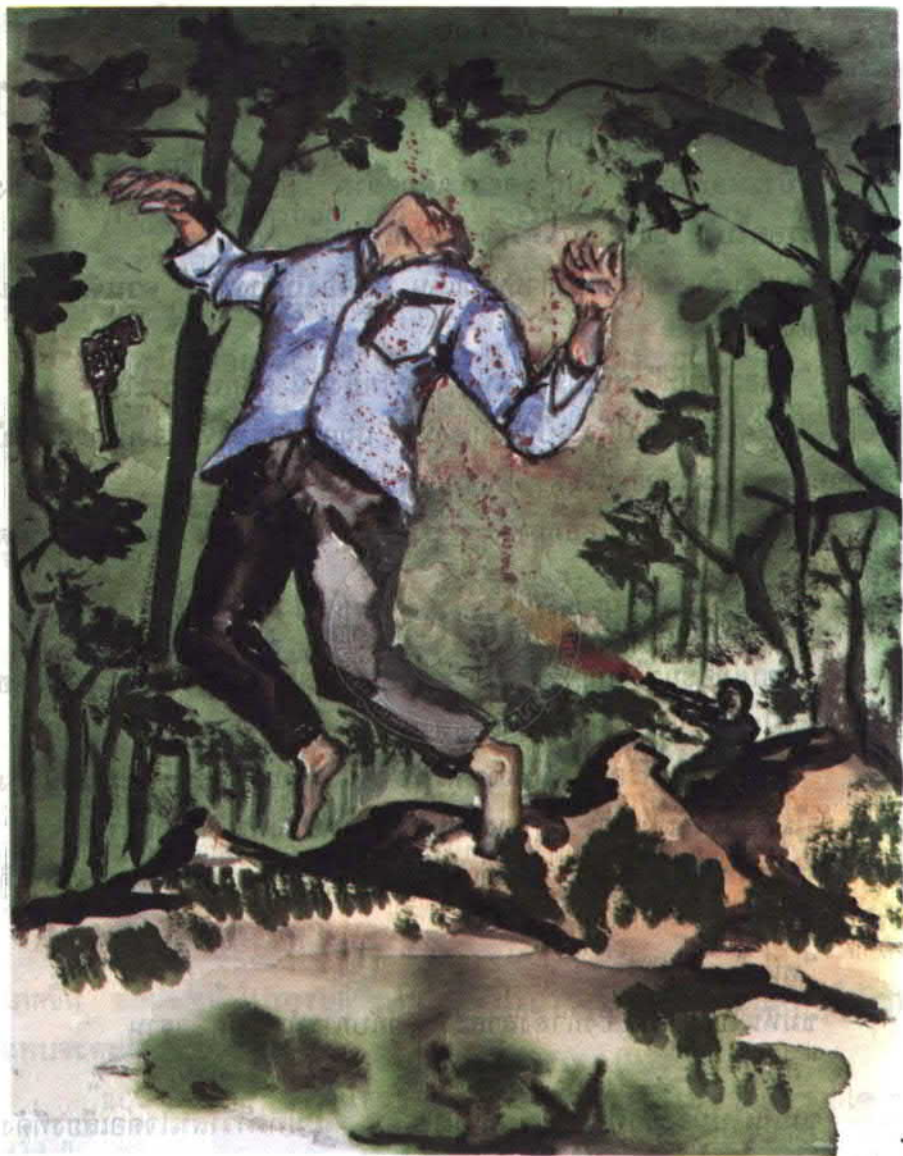
ชมหันไปมองบุญซึ่งกำลังสาละวนอยู่กับการทำลายหลักฐาน

“สอง”

ชมหันไปมองอีกที บุญยังอยู่ในท่าเดิม ไม่มีที่ท่าว่าสนใจต่อเสียงที่ดังอยู่เลย

เมื่อถึงบ้านก็เห็นเลือดและศพอยู่เต็มบ้าน จึงรีบหนีไป

จึงรีบหนีไปหาแม่และพี่สาวที่ต่างบ้านต่างเมือง และเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“ว่าไง ให้โอกาสครั้งสุดท้าย เร็ว”

เสียงนั้นดูจะกรีดความรู้สึกของชมให้แตกกระเจิง ชมรู้สึกหัวหนัก ๆ สมองหมุนตัวเหมือนกับจะล้มทั้งยืน ในที่สุด เขาก็ลุกพรวดขึ้น วิ่งออกจากที่ซ่อน มือทั้งสองชูขึ้นเหนือหัว ทั้ง ๆ ที่ปิ่นยังอยู่ในมือ ปากก็ร้องตะโกนสุดเสียง “ยอมแล้ว ๆ”

ชมไม่ได้ยินแม้เสียงของบุญตะโกนไล่หลังมา “อย่า อย่าออกไป”

เขาที่พาร่างถลันไปข้างหน้านั้นเหนื่อยอ่อนเต็มที่ ระยะทางข้างหน้าดูไกลเสียเหลือเกิน

“กลับมา” บุญตะโกนแข่งกับเสียงร้องอย่างบ้าคลั่งของชม “ยอมแล้ว ๆ”

ชมรู้สึกทั้งหัวหนักอึ้ง ร่างเซนิด ๆ เขาที่รับน้ำหนักไว้ทั้งร่างดูจะหมดแรงลง

ทันใดนั้นเสียงปิ่นก็แผดเปรี้ยงขึ้น ดังสนั่นไปทั่วพื้นที่แถบนั้น เสียงทุกเสียงเหมือนจะเจียบกริบลงทันที ร่างของชมเซเลาไปข้างหน้า เลือดสีแดงสดกระเซ็นออกจากกลางหลัง เสียงไม่เป็นภาษามนุษย์ดังออกจากปากชม เสียงนั้นโหยหวนไปทั่วบริเวณ แว่วเสียงของบุญตะโกนกรีดความรู้สึกอยู่ว่า

“ตายเถอะมึง”

สิ้นเสียง ลูกที่สองก็ระเบิดขึ้น

“เปรี้ยง”

มันไม่ไกลเกินไปที่จะเกิดความผิดพลาดได้

ร่างทั้งร่างของชมแอ่นไปข้างหน้า มือทั้งสองไขว่คว้าอย่างไร้จุดหมายเท่าทั้งคู่พยายามจะก้าวต่อไปแต่หมดโอกาส เขาล้มลงกับพื้นเสียก่อน สีแดงของเลือดกระจายไปทั่วบริเวณ ร่างตะเกียกตะกายหนีอย่างสุดชีวิต แล้วก็กระตุกอีกครั้งหนึ่งก่อนที่ความรู้สึกทั้งหมดจะดับวูบลง โดยที่เขาไม่มีโอกาสจะได้คิดถึงสิ่งใดเลย แม้แต่คำว่า “เมืองหลวง”

“เป็น มหัศจรรย์ใจสาคลไม่ มีไว้”

คุณพิภพพิภพพิภพ พิภพพิภพพิภพพิภพพิภพ พิภพพิภพพิภพพิภพพิภพ
พิภพพิภพพิภพพิภพ พิภพพิภพพิภพพิภพ พิภพพิภพพิภพพิภพพิภพ
พิภพพิภพพิภพพิภพ พิภพพิภพพิภพพิภพ พิภพพิภพพิภพพิภพพิภพ
พิภพพิภพพิภพพิภพ พิภพพิภพพิภพพิภพ พิภพพิภพพิภพพิภพพิภพ

เขียนโดย นลินี ชีรกุล

ภาพโดย ชุตินันท์ โอภาสวงศ์

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กร็องส์

“อาดัมส์ กร็องส์” สัตว์โลกผู้บุกเบิก เขาเล็งเห็นประโยชน์ของถ้ำว่าเป็นที่หลบลม แดด ฝนได้ดี จึงใช้เป็นที่พำนัก และมีชีวิตมีความสุขอยู่กับขวัญใจของเขา “อีวา กร็องส์” สฤภาพสตรีหมายเลขหนึ่งในขณะนั้น เขาและเธอก็เหมือนสิ่งมีชีวิตทั่วไปคือ ต้องยังชีพด้วยอาหาร ฉะนั้นในวันหนึ่ง ท่ามกลางลมฝนที่หนาวเหน็บ ท้องฟ้าดำทะมึนด้วยเมฆฝน “อาดัมส์ กร็องส์” เดินออกจากถ้ำเพื่อหาอาหาร

ทันใดนั้นเอง สายฟ้าฟาดเปรี้ยงลงมายังต้นไม้ต้นหนึ่ง ทำให้ต้นไม้
ลุกแดงเป็นไฟ และลามไปทั่วป่าจนเป็นแสงสว่างจ้า เขารู้สึกอบอุ่นและสบาย
ขึ้นมาก คงจะเป็นเพราะไม้ที่ติดไฟนั้นเป็นแน่แท้ มือไวเท่าความคิด เขาฉวย
ไม้ที่ติดไฟได้ต้นหนึ่ง ตั้งใจจะไปทอดอิ้ว ในขณะที่เดียวกัน ไดโนเสาร์ในป่า
ต่างวิ่งหนีไฟอย่างสุดกำลัง แต่อย่างไรก็ตาม หลายตัวถูกย่างสดส่งกลิ่นหอม

โซยมาเข้าจุมูก อาตัมส์เชื่อว่า ไดโนเสาร์นั้นต้องอรรอยแน่ จึงลากกลับไปบ้าน
ด้วย

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทั้งสองก็รู้จักจุดไฟขึ้นใช้ในการทำอาหารสร้างความ
อบอุ่น และแสงสว่าง

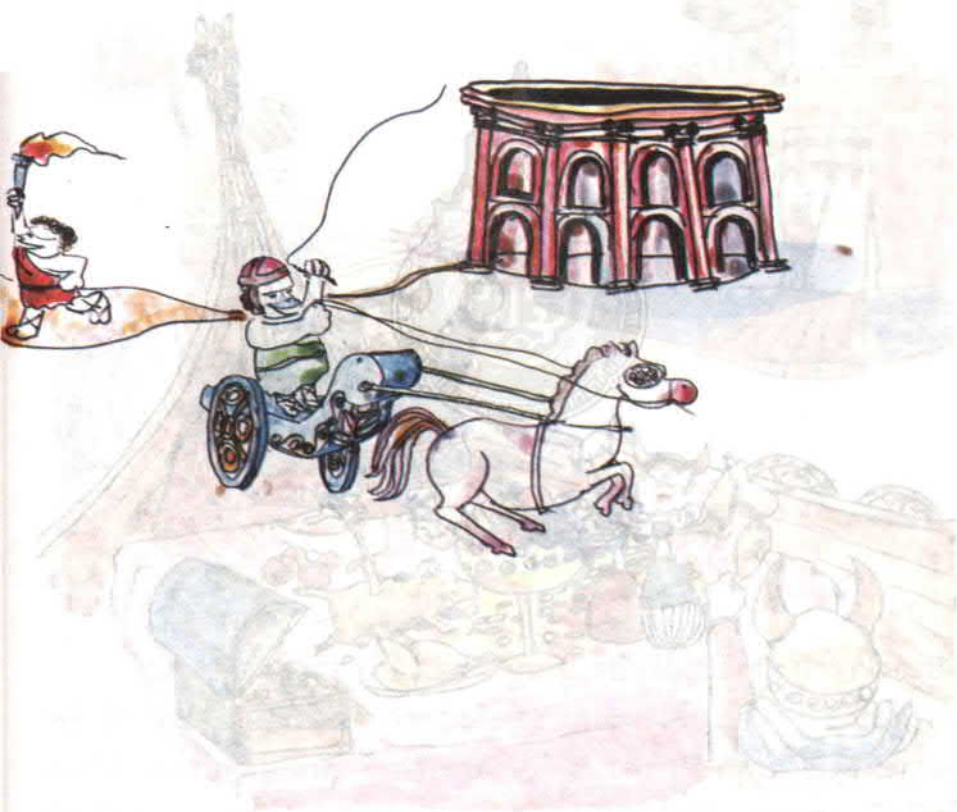

หากไปไม่คิดที่จะรู้ มนุษย์จะอยู่ในโลกนี้ได้อย่างไร? เราต้องรู้ถึงสิ่งที่เราต้องการ และรู้ถึงสิ่งที่เราต้องทำ...

หากเราไม่คิดที่จะรู้ มนุษย์จะอยู่ในโลกนี้ได้อย่างไร? เราต้องรู้ถึงสิ่งที่เราต้องการ และรู้ถึงสิ่งที่เราต้องทำ...

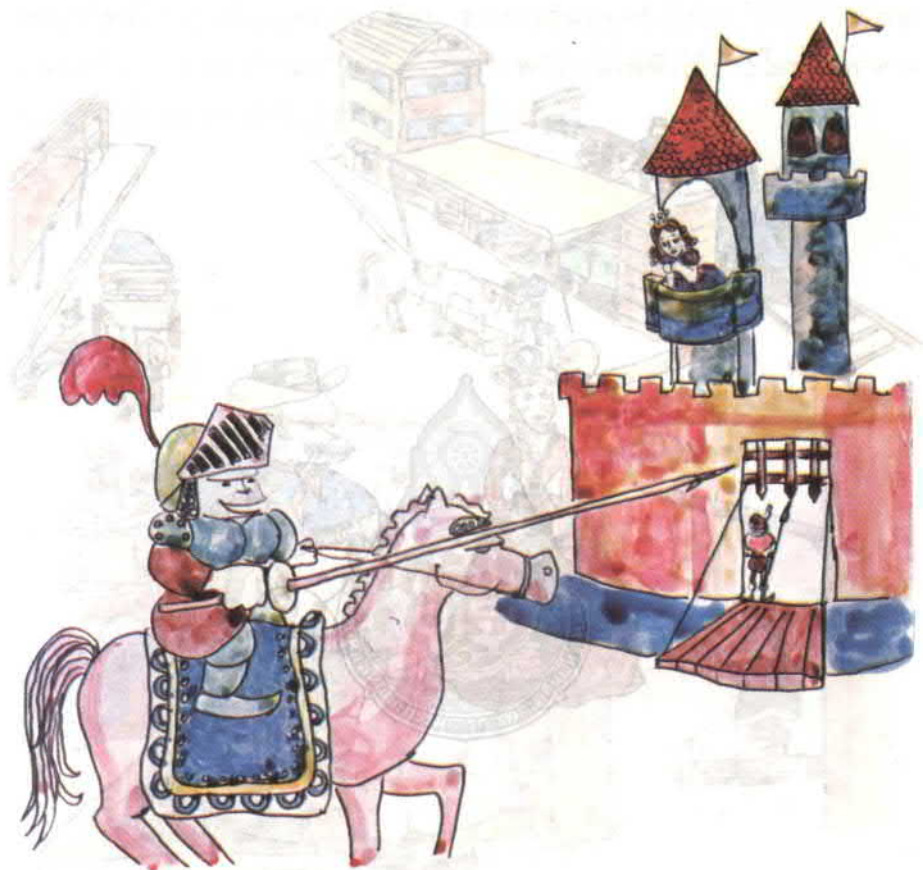

หลังจากที่ “เบนเฮอร์ กร็องส์” ขั้บรตศีกเข้าร่วมแข่งขันกีฬารอบสุดท้ายแล้ว ก็มีพิธีปิดการแข่งขันกีฬา โดยมี “อาร์บีบี กร็องส์” นักกีฬายอดเยี่ยมวิ่งถือคบเพลิงออกมาจากโคลีเซียม ระหว่างทาง เขาพบ “อาร์คีมีดิส กร็องส์” กำลังคำนวณคณิตศาสตร์อยู่อย่างขะมักเขม้น ซึ่งเขาผู้นี้เองที่ผลักดันวิชาคณิตศาสตร์ให้เจริญก้าวหน้า และพลอยมีส่วนช่วยสร้างความเจริญให้แก่วิชาการด้านอื่น ๆ ด้วย

“ไวคิง กร็องส์” จอมโจรสลัดผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุโรป มือถือจอกเหล้ามอง
ออกไปเบื้องหน้าเป็นท้องทะเลสีเขียวมรกต ทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล คือ
บ้านของเขา เรือของเขาแล่นฝ่าฟองคลื่น ด้วยแรงงานของทาสซึ่งถูกเกณฑ์มา
เป็นฝีพาย ในขณะที่เขาเองหัวเราะดังลั่นด้วยความบันเทิงใจ มีสุราอาหารปรน
เปรอ ถ้าในทะเลไม่มีเรือผ่านมาให้เขาปล้น เขาก็จะยกพวกขึ้นบกเพื่อเข้าปล้น
ชาวเมือง ฉะนั้น ทั้งเสบียงอาหารข้าทาสบริวารและทรัพย์สินสมบัติอันมหาศาล
จึงมีอยู่เต็มลำเรือของเขาเสมอ

“แลนซล็อต กร็องส์” อัศวินเอกของกษัตริย์อาเธอร์ กำลังนั่งอยู่บนหลังม้า แม้จะต้องแบกน้ำหนักของตัวเอง และชุดเกราะเหล็กที่สวมอยู่ แต่เขาก็เป็นนักรบที่กล้าหาญ พร้อมเสมอที่จะปราบข้าศึกศัตรูเพื่อให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข และเพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ ตลอดจน “จูเลียต” เจ้าหญิงผู้เลอโฉม แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตของเขาเองก็ตาม

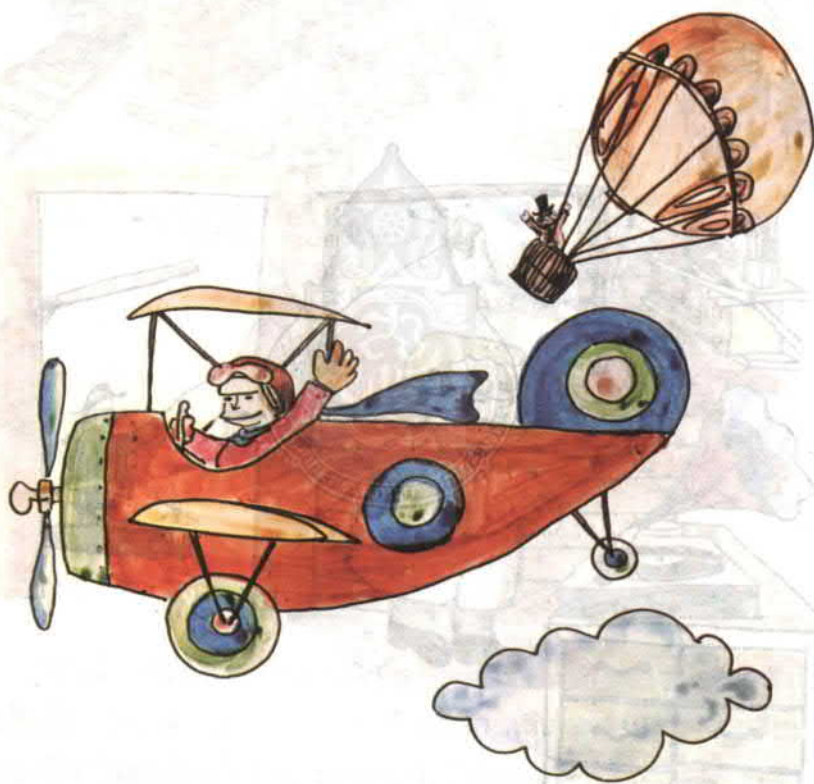

“บิลลี กร็องส์” นายอำเภอมือปราบกำลังยืนมองดูชาวเมืองของเขาด้วยความชื่นชม โคบาลกำลังผูกม้าไว้หน้าร้านเหล้า เสียงเพลงผสมผสานกับเสียงหัวเราะครึกครื้นของผู้คนในร้านดังแว่วออกมาถึงข้างนอก ที่สถานีรถไฟ พนักงานกำลังเติมฟืนอยู่ที่หัวรถจักร เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนรถออกจากสถานี ส่วนรถม้าอีกคันหนึ่งกำลังจอดคอยผู้โดยสารเช่นกัน สุภาพสตรีคนหนึ่งเดินผ่านมาทางบิลลี เธอสวยมาก และเขาก็ชอบที่จะมองเธอด้วยนิสัยรักความสวยงาม

“เบนจามิน กร็องส์” ชักว่่วท่ามกลางฝนฟ้าคะนอง และได้พบไฟฟ้าสถิตในห้องทดลองส่วนตัว “เอติสัน กร็องส์” ประสบความสำเร็จในการประดิษฐ์หลอดไฟฟ้าและเครื่องเล่นจานเสียง จากการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่นี้ก่อให้เกิดการค้นพบอื่น ๆ ตามมาอีกมากมาย เพราะพลังงานไฟฟ้าให้ประโยชน์มหาศาล โลกเจริญขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยพลังงานไฟฟ้านี้เอง

เหนือฟ้ายังมีฟ้า
“ออร์วิล กร็องส์” เสืออากาศผู้ยิ่งยง กำลังบินผาดโผนอยู่เหนือเมฆ
ด้วยความชื่นชมในผลงานของเขา เครื่องบินที่สมบูรณ์แบบที่สุดในสมัยนั้น

ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า บุรุษหนุ่มผู้นี้จะมีหน้าที่ดูแลผู้โดยสารนับร้อย แม้จะมีผู้ช่วยรอบด้าน แต่ความปลอดภัยและสุขสบายของผู้โดยสาร คือ ความรับผิดชอบของเขาโดยตรง

เขาชื่อ “กัปตัน กรองส์” ผู้ขับเคลื่อนเครื่องบินยักษ์ โบอิง 747 ในเที่ยวบินนี้

หลังจากที่มนุษย์อวกาศสามารถโคจรรอบโลกได้สำเร็จแล้ว “อาร์มสตรอง กร็องส์” ก็ได้ย่างเท้าลงบนดวงจันทร์เป็นคนแรก แม้จะเป็นเพียงก้าวสั้น ๆ ของเขา แต่ก็เป็นก้าวอันยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ

แม้อนาคตของโลกจะอยู่ในกำมือของท่าน แต่ท่านก็ไม่สามารถจะแน่ใจได้ว่า อนาคตนั้นน่าชื่นชม นอกจากท่านจะร่วมมือกันสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้แก่โลกด้วยความหวังที่ว่า ทายาทคนต่อไปของ “กรรียงส์” อาจเป็นท่านก็ได้และจะเป็นกรรียงส์ที่ดีด้วย ถ้าท่านพยายาม

จอมปลวกเป็นเหตุ

เขียนโดย พรพิสุทธิ์ อารีกุล
ภาพโดย ประภาพรรัตน์ ตงศิริ
โรงเรียนสาธิตแห่ง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ลมที่พัดเอื่อย ๆ เปลี่ยนเป็นแรงขึ้นทุกที ๆ จนต้นไม้แทบจะโค่นไปตามแรงพัด เสียงกิ่งไม้หักระเนนระนาด ในไม่ช้าแดดก็หุบ

“เร็ว ๆ นาย ฝนจะตกแล้ว” เสียงพรวนฉิมตะโกนแข่งกับเสียงลมที่ดังหวีดหวิวปนกับเสียงใบไม้กิ่งไม้เสียดสีกัน

“วิน เร็วลูก” เสียงผู้เป็นพ่อเร่งเด็กชายในวัย 9 - 10 ขวบอย่างร้อนรันทันใดนั้น กิ่งไม้ขนาดใหญ่ก็หักโครมลงตรงหน้าเด็กชายรวินที่พยายามก้าวเท้าไปด้วยความลำบาก เร็ว เร็วเข้า ลมยิ่งพัดแรงขึ้นจนหยาดฝนสาดกระจายเป็นละออง

ฝนซาแล้ว เสียงดังเปาะแปะไปทั่วบริเวณ เด็กชายเงยหน้าขึ้นจากท่านั่งชันเข่าน้ำตานองหน้า พ่อกับนายฉิมหายไปในไหนแล้ว ทั้งเขาไว้คนเดียว ละอองฝนทำให้เขาซาเหินบไปทั้งตัว ปานนี้พ่อจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ เมื่อนึกถึงตรงนี้ เด็กชายก็ตั้งท่าร้องไห้อีก ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงเพลงเป็นภาษาและท่วงทำนองแปลก ๆ ดังขึ้น เสียงนั้นดังใกล้เข้ามา ๆ เด็กชายตั้งท่าจะลุกขึ้น

แต่แล้วก็สะดุ้งสุดตัวด้วยความตกใจ สุนัขขนยาวดำ ยืนตะมืนอยู่ตรงหน้า หูของมันตั้งชันด้วยความตื่นเต้น ในที่สุดมันก็เห่าออกมาด้วยเสียงที่ดังพอที่จะทำให้เขาสะดุ้งได้อีกครั้ง เสียงสวบสาดดังโกล้เข้ามา เด็กชายชาวเขาคนหนึ่งอายุไล่เลี่ยกับเขาโผล่พรวดเข้ามาอยู่ตรงหน้า เด็กชายชาวเขาคอนนั้นสวมเสื้อสีน้ำเงินเข้ม แต่ที่แขนปักลวดลายสลัปสีอย่างงดงาม กางเกงยาวเลยเข่า แถมพกหนึ่งสติกเขาควายเสียบไว้ที่เอว สะพายย่ามปักสีสวย ทั้งสองสบตากัน ในที่สุดวินก็ยิ้มแฉ่งเขียวให้อย่างผูกมิตร

“เรา.....เป็นใครกัน มาจากไหน” วินรู้สึกโล่งใจที่ไม่ต้องใช้ภาษาใบ้ เขาตอบว่า

“ฉันชื่อรวิน มาจากตีนดอยเขาโน้น มันไกลมากนะ” วินชี้มือชี้ไม้ประกอบคำพูด

“มากับพ่อ แต่พ่อหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้” วินยกมือกระดำกระด้างขึ้นป้ายหน้าตาด้วยความเศร้า “แล้วเราล่ะ” วินถามบ้าง

“ข้าชื่อมาเลาะ เป็นชาวเข่า หมาตัวนี้ชื่อจ้าน เราชื่ออะไรนะ ว่าวินใช่ไหม”

“รวินต่างหาก” รวินแย้ง

“อ้อ ว่าวิน ว่าวิน” มาเลาะพยายามพูดทวนด้วยสำนวนแปร่ง ๆ

“รวิน” รวินเริ่มโมโห

“ร่าวิน” มาเลาะทวนอีก “เฮ้อ จันเรียกว่า ร่าวิน ก็แล้วกัน จันไปกับมาเลาะได้ไหมละ ให้จันไปด้วยนะ”

“อ้อ ไปก็ได้ ขาดักน้ำแล้วถึงจะกลับบ้าน”

รวินรู้สึกแปลกใจ ทางที่เขาเดินลงมากับมาเลาะ ไม่ได้มีร่องรอยฝนตกแม้แต่น้อย มันค่อนข้างชื้น คดเคี้ยวไปตามหญ้าไม้ มีหินระเกะระกะอยู่ทั่วไปแต่ละก้อนสูงท่วมหัว มีกล้วยไม้ หน่ยมอส เฟิร์นเกาะอยู่ด้วย มาเลาะเดินเร็วมาก ครูเดียวรวินก็เหนื่อยหอบแฮก ๆ เขาพยายามอดทนเดินตามมาเลาะไป ร่องเท้าที่สวมมามีฝุ่นเกาะอยู่เต็ม รวินสังเกตเห็นว่า มาเลาะใส่รองเท้าแปลกหุ้มด้วยผ้าตั้น ๆ สีดำ มีลวดลายและสายคาด ในที่สุดเด็กทั้งสองก็ลงมาถึงบริเวณลำห้วย หินที่อยู่ตามลำห้วยค่อนข้างกลมและเกลี้ยง ไม่มีริ้วรอยการสึกกร่อนแบบบนยอดเขา รวินตรงไปที่ลำห้วยด้วยความกระหายหิวและเหนื่อยอ่อน เขายกมือวางน้ำขึ้นลูบตามหน้าตาและเนื้อตัว ลำธารตื้นแคบๆ พื้นข้างล่างเป็นพื้นกรวดปนกับทรายละเอียด เสียงน้ำกระทบหินดังเอื่อย ๆ มาเลาะเอากะบอกไม้ไผ่ลำโตที่เตรียมมา ร่องน้ำที่ละกระบอก รวินเอ่ยขึ้นว่า “ใครสอนมาเลาะพูดไทยนะ”

“ครูสอน เคยมีโรงเรียน แต่โดนพายุพัดพังไปแล้ว” มาเลาะตอบแล้ว ก็ถอดรองเท้าออก ลงไปวิ่งน้ำลูบตามเนื้อตัวจนดูสะอาดขึ้น แล้วชวนรวินกลับมาประหลาดที่ลำห้วยแห่งนี้ไม่มีปลา รวินนึก เขาเคยไปเที่ยวน้ำตกหลายแห่ง แม้จะสูงสักเพียงใดก็มีปลาขึ้นไปอาศัย แต่ที่ตอแห่งนี้ไม่มีสิ่งที่เขาเรียกว่ามีสักตัวเดียว ระหว่างทางขึ้นเขา รวินพูดคุยกับมาเลาะได้ไม่กี่ประโยค เพราะเขาเหนื่อยและหิวเกินกว่าที่จะตอบหรือซักถามมาเลาะ

แดดเริ่มหลบ รวินก็ยิ่งเหนื่อยอ่อน มาเลาะเอาเถาวัลย์ผูกคอเจ้าจันให้ รวินจูงไป เขาสะดุดรากไม้และก้อนหินจนหัวแม่เท้าเจ็บระบม เจ้าจันแม้จะเป็นสุนัขแต่ก็ป็นเขาด้วยท่าทางที่ขำขาน ในที่สุดทั้งหมดก็มายืนอยู่ที่เชิงผาซึ่งสูงพอที่จะเห็นอะไรเบื้องหน้าได้ “โน่นไง หมู่บ้านของข้า” มาเลาะชี้ รวินมองตาม เห็นชาวเขาเผ่าเขาเดินกันขวักไขว่ เห็นเป็นจุดสีต่าง ๆ ที่เคลื่อนไหวได้

“พ่อข้าเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน” มาเลาะชี้มือไปที่บ้านค่อนข้างจะใหญ่ซึ่งปลูกเป็นแถวยาว “โน่นบ้านข้า” รวินมองตาม “มากันเถอะ ต้องรีบไป” รวินแทบจะคลานตามหลังมาเลาะ เจ้าจันพยายามสะบัดจนหลุด มันวิ่งตรงไปยังหมู่บ้านด้วยความเคยชิน ที่หน้าบ้านของมาเลาะ มีผู้หญิงคนหนึ่งสะพายเด็กอ่อนไว้ข้างหลัง โปกศีระชะด้วยผ้าปักลายกระจาย สวมกางเกงยาวเลยเข้าปักเต็ม

ด้านหน้า เสื้อสีน้ำเงินเข้ม ขลิบคอด้วยฟูไหมพรมสีแดง สร้อยคอโลหะหม่น เป็นวงกลม และสวมผ้ากันเปื้อนไว้ด้านหลัง ผูกด้านหน้าด้วยไหมพรมทั้งฟูอย่างงดงาม ออกมาป้องกันเด็กชายทั้งสอง เมื่อรวินและมาเลาะเดินลงมาถึง หญิงคนนั้นก็ส่งจอกเล็ก ๆ ให้ รวินรับมาดื่มด้วยความกระหาย น้ำที่เขาดื่มั้นที่จริงคือน้ำชาแก่ ๆ สีน้ำตาลอ่อน มาเลาะเริ่มส่งภาษาแล้วก็บอกรวินว่า “นี่แม่ของข้า พ่อข้าไปทำไรเดี๋ยวก็กลับ”

“เข้ามาในนี้ก่อนสิ วิน” ข้างในบ้านเป็นดินที่ทุบจนเรียบ แข็ง กวาดจนสะอาดดูเตียนไปหมด ฝาบ้านเป็นโคลนผสมฟาง มุงด้วยหญ้าคา มีหน้าต่างเพียงบานเดียวทางทิศเหนือ เตาไฟคล้ายเชิงกรานเป็นรูปสี่เหลี่ยม มีที่ใส่ฟืนหม้อเก่า ๆ กระจะกระจะอยู่ 2 - 3 ใบ ที่ฝาห้อง มีหิ้งซึ่งมาเลาะบอกว่าเป็นหิ้งผีปู่ย่าอยู่ในระดับศีรษะ และมีตู้สำหรับวิญญานบรรพบุรุษ ประดับปิดตายอยู่ด้านหนึ่งนั้น มาเลาะบอกว่าเป็นประตูผี ใช้เอาศพออกและรับลูกสะใภ้เข้าบ้าน บริเวณรอบบ้านมีแคร่ไม้ไผ่ผ่าซีกสำหรับนั่งเล่นอยู่ข้าง ๆ ประตู ฟืนกองใหญ่อยู่หน้าบ้านใช้ต้มน้ำร้อนและให้ความอบอุ่น ทางด้านหลังมีคอกไก่และหมู ครอบครัวของมาเลาะมี 5 คน คือ พ่อ แม่ พี่ตาน พี่ชายมาเลาะ และฮุนะน้องสาวคนสุดท้อง ทันใดนั้น มาเลาะก็กระโดดโหยงเหวี่ยงด้วยความดีใจ “วิน ๆ พ่อมาแล้ว” รวินหันไปตามเสียง ก็พบชายวัยกลางคน ผิวคล้ำแต่งตัวเหมือนกับมาเลาะ แต่โพกผ้าลายสีเหลี่ยม ริมฝีปากดำเป็นคราบ มีบ้องสูบฝืนอยู่ในยามปักเก่า ๆ มาเลาะหันไปส่งภาษากับพ่อของเขา พ่อของเขาพยักหน้าและยิ้มอย่างใจดี มาเลาะบอกกับรวินว่าพ่ออนุญาตให้รวินพักที่นี่ได้ และจะให้คนไปช่วยตามหาพ่อของรวิน รวินเล่าเรื่องพายุพัดฤดูในป่าให้มาเลาะฟัง ซึ่งมาเลาะก็นำไปถ่ายทอดให้พ่อของเขาฟังอีกที แล้วกลับมาบอกกับรวินว่า

“พ่อของวินคงทำผิดผี เจ้าป่าจึงโกรธเอาแน่ แต่ดินะที่ยังโดนน้อย เคยมีร้ายแรงจนตายด้วย ตอนที่ไปพบวิน ข้าก็รู้สึกว่ามันเพี้ยนๆ” รวินทบทวนความจำอย่างละเอียด คงเป็นตอนที่เขาไปปัสสาวะรดจอมปลวกนั่นเอง ยิ่งนึกก็ยิ่งเสียว เพียงแค่นี้ก็ทำให้เขาพลัดพรากจากพ่อ

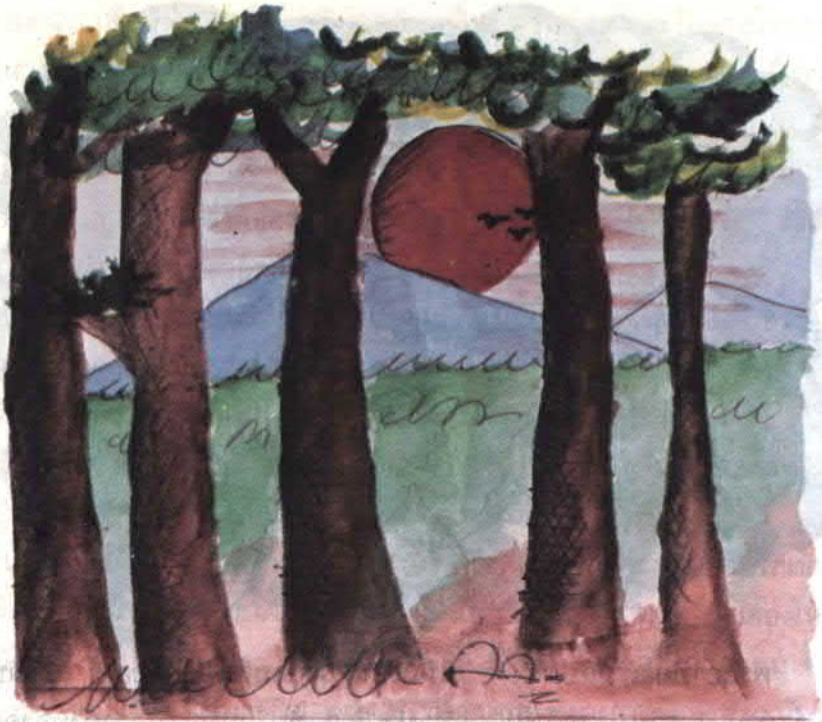

พระอาทิตย์เริ่มลับแสง เห็นเป็นดวงกลมสีแดงที่ค่อย ๆ ถอยลับลงระหว่างหุบผา รวินมองดูด้วยหัวใจที่แห้งเหี่ยว ถ้าเป็นเมื่อวานเขาคงมองดูด้วยความพิศวงและสงสัยในความงามอันแปลกประหลาด อาหารเย็นที่เขาลงมือกินกับครอบครัวชาวเขา คือข้าวซ้อมมือกลิ่นแปลกกับผักต้มด้วยเครื่องเทศกลิ่นฉุน และไข่ต้มคลุกข้าวโพดสับเค็ม ๆ

ในยามค่ำคืน อากาศเย็นจัดจนรวินเกือบทนไม่ได้ เขานั่งผิงไฟอยู่หน้ากระท่อมกับมาเลาะ เด็ก ๆ ชาวเข่าพากันทยอยมารวมล้อมรวิน จ้องมองดูอย่างสนใจซึ่งรวินพยายามชักถาม

“นี่เธอ เห็นพ่อฉันไหม ตัวสูงเท่านี้” รวินออกท่าทาง “แล้วก็สวมหมวกปีกกว้าง ๆ มีพรานตามมาด้วย” เด็ก ๆ ชาวเข่าตอบมาด้วยสำเนียงประหลาดพร้อมกับตบมือ “เบ้ เบ้” รวินชักโมโห “ฉัน ถามถึงพ่อ พูดยให้มันรู้เรื่องกันหน่อยสิ”

“เบ้ เบ้”

“โธเอ๊ย ประเดี๋ยวเถอะ” ก่อนที่จะโต้ตอบอะไรกัน พลันก็มีเสียงแหวกความเยือกเย็น โหยหวนชวนขนลุกขนพอง

“กรีด กรี.....ด” เสียงนั้นคล้ายผู้หญิงที่ได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส พร้อมกับมีเงาขนาดใหญ่ถลาร่อนทาบลงมา กองไฟที่ลุกโชติช่วงก็มืดสนิท เด็ก ๆ แดกฮือ รวีนกระโดดหลบไปอยู่หลังมาเลาะซึ่งตัวสันเทา พึมพำออกมาด้วยสำเนียงแปลก ๆ และรีบจุดมือรวนเข้าไปในบ้านด้วยอาการแทบจะปลิว พ่อและแม่ของมาเลาะรีบไปที่หิ้งปูย่าสวดพึมพำ มาเลาะบอกกับรวินว่า “ผีปู่ย่าโกรธและร่ำคาญเสียแล้ว นอนกันเถิด” เสียงกรีด ๆ ที่แท้จริงนั้นคือ เสียงของบางขนาดใหญ่ที่ชอบบินเล่นไฟในตอนกลางคืน

รวินนอนสะอื้นฮักอยู่ในโปงผ้าผวยบาง ๆ ถ้าเป็นเมื่อคืนวาน เขาคงนอนอยู่ในเต็นท์ข้าง ๆ พ่อ ผืนถึงแม่และน้อง ๆ ที่อยู่ทางกรุงเทพอย่างอบอุ่น แต่มาบัดนี้เขาต้องมานอนในห้องอับ ๆ แม้พวกเค้าจะเป็นชนชาวเขาที่สะอาดที่สุดก็ตาม แต่กลิ่นเหม็นอับจากเครื่องเทศและหิ้งผีปู้ย่า มันทำให้เขานอนไม่หลับเลยทีเดียว

“เอ็ก อี เอ็ก เอ็ก” เสียงไก่ขันทำให้รวินตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกโผเผ เมื่อคืนนี้เขานอนคิดจนหลับไป รวินรู้สึกหนักศีรษะจนแทบลุกไม่ขึ้น ผืนที่ตกเมื่อบายวานนี้ หัวดเล่นงานเขาเสียอยู่มือ มาเลาะเอามืออ้งหน้าผากรวินอย่างสงสัย เมื่อรวินพยายามลุกขึ้นเขาสะดุ้ง เพราะรู้สึกถึงความร้อนจากพิษไข้ของรวิน แต่เพียงชั่วครู่

เขาก็จัดการให้หัวหน้าชาวเขาผู้เก่งกล้าหยิบจอกเล็ก ๆ ใส่ข้าส่งให้เขาพร้อมกับถ้วยใส่น้ำเหินว ๆ สีนํ้าตาลแก่ กลิ่นฉุน มาให้รวิน และอธิบายว่า “นํ้านี้จะทำให้วินหายตัวร้อน พรุ่งนี้เราค่อยออกเดินทางตามหาพ่อของวินก็แล้วกัน”

จริงดังคาด ยากลางบ้านรสมจนต้องเบนหน้าหันนั้นช่วยให้เขากระตือรือร้นในเย็นวันนั้น มาละะยังนกสีดำเป็นพวงมาให้เขาช่วยถอนขนแล้วกล่าวว่า “วินพรุ่งนี้เราจะไปตามหาพ่อของวิน พ่อบอกให้พี่ดันไปด้วย เขาชำนาญทางไปเมืองและศูนย์พัฒนาหลวง”

“แต่มันอยู่ไกล วินต้องทนเดินด้วยนะ แล้วก็ต้องค้างคืนหลายคืนเชียะ”

คืนนั้นรวินฝันถึงพ่อกับแม่ละะ ๆ เลื่อน ๆ ไปหมด เขาเดินไปในกลุ่มหมอกเห็นพ่อกับแม่ค่อยเลื่อนไกลออกไปทุกที เขายับจะวิ่งตาม แต่ก็มีเงาดำหนักมาโถมทับไว้

“โอ๊ย อย่า วินจะหาพ่อ ปล่อยนะ วินจะ.....” รวินลืมตาขึ้นมองเห็นมาละะยืนยิ้มอยู่ข้าง ๆ เหงื่อแตกเต็มตัวหมด เขาดีใจที่มันเป็นเพียงความฝัน พี่ดันที่จะนำทางเด็กทั้งสองไป เป็นชายหนุ่มผิวคล้ำฟันขาว ถือหน้าไม้เป็นเพื่อนคู่ใจ พุดไทยได้ชัดเจนเพราะเคยไปเป็นลูกจ้างที่ศูนย์พัฒนา เป็นเวลาปีกว่า

เป็นเวลาสายที่ชายทั้งสามและเจ้าจันออกเดินทาง เพราะต้องเตรียมเสบียงอาหารไปให้พ่อ เมื่อออกจากเขตหมู่บ้านรวินมองเห็นไร่ผืน ออกดอกสีขาวสะพรั่งสลับกับดอกผืนสีม่วงแดงประปรายซึ่งให้ยางผืนน้อย จึงไม่ค่อยนิยม สลับกับไร่ผืนคือกะหล่ำปลีกลีบอวบใหญ่ ผักกาดขาวก้านยาวดูสดสะอาดน่ากิน ตำนแวะเก็บผักเหล่านี้ไปเป็นเสบียงในระหว่างทางด้วย ตลอดทางที่

มา รวินสังเกตเห็นว่าต้นไม้ที่นิยมปลูกสลับคันระหว่างแปลง คือ ท้อ ซึ่งกำลัง
ผลิดอกบานเป็นสีชมพูอ่อน ๆ ทั่ว ๆ ไปทั่ว ทำให้รวินบรรเทาโรคคิดถึงพ่อแม่ไปได้
บ้าง เมื่อเข้าเขตป่า ความชุ่มฉ่ำก็ปรากฏขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ดอกเอื้องสีเหลืองทอง
ห้อยย้อยลงมาจากคาบไม้ผุ ๆ สลับกับเอื้องแปร่งสีฟันสีม่วงเป็นฝอย หย้า
มอสสีเขียวสดมองดูนุ่มราวกับกำมะหยี่ ซ่อนตัวอยู่ตามซอกหินแฉะ ๆ ทั้งหมด
สีเขียวที่แพกกินอาหารเพียงครู่เดียวก็ออกเดินทางกันอีก ด้านต้องการให้ถึงลำห้วย
ก่อนตะวันตกดิน ระหว่างทางต้นไม้ใช้ฝีมือยิงไก่อ่าสีน้ำตาลหม่นได้ตัวหนึ่ง และ
มาเลาะก็ยิงนกคุ้มลายได้เหมือนกัน ส่วนรวินเก็บไม้ดอกสวย ๆ ข้างทางมาโปรย
เล่น ตะวันคล้อยต่ำลงเรื่อย ๆ รวิน มาเลาะ และต้นไม้ เรียกความกระชุ่มกระชวย
กลับมาด้วยมะขามป้อมป่าสีเขียวสดลูกเล็ก ๆ ในที่สุดทั้งหมดก็มาถึงบริเวณ
ลำห้วย รวินกับเจ้าจันซึ่งเหนื่อยอ่อนกว่าใคร ๆ ก็ลงไปหาความชุ่มฉ่ำและเย็น

สบายทันที รวินปวดหนึบ ๆ ที่โคนขา และอยากจะปลดทุกข์เสียที รวินเดินไปตามหญ้าไม้ ไกลพอที่เขาจะปลดทุกข์ได้ พอจะหยุดทำธุระ ก็ได้ยินเสียงผึ้งหึ่ง ๆ อยู่ใกล้ ๆ รวินหันไปตามเสียง พลันก็สะดุ้งโหยงกระโดดตัวลอยด้วยความตกใจ หมี่ควายตัวสูงเท่าพี่ตานกำลังเลียมือเลียไม้อย่างอ่อย อีกมือหนึ่งล้วงเข้าไปในโพรง แล้วเงยหน้าขึ้นมองดูรวิน ตาต่อตาสบกัน ดวงตานั้นใสแจ๋วและพิศวงงงงวยด้วยกันทั้งคู่ ปากของเจ้าหมี่ควายคอวีเต็มไปด้วยน้ำผึ้งเหนอะหนะ มันยกมือขึ้นปัดฝูงผึ้งที่บินอยู่รอบ ๆ ตัว รวินหันหลังกลับวิ่งอ้าวอย่างสุดแรงเกิด กว่าเขาจะรู้ตัวทุกข์ที่ต้องการมาปลดก็เลอะเทอะเปรอะเปื้อนทางเกงตัวเดียวที่มีอยู่เสียแล้ว รวินพรวดเข้ามาหาด่านจนเจ้าจันตกใจกระโดดผลุง

รวินไม่กล้าบอกตาน เขาลงมือกินอาหารเย็นทันที ไม่สนใจกับทางเกงที่เปียกโชกแม้แต่น้อย ทั้งหมดพากันขึ้นไปนอนบนห้างบนต้นไม้ แม้แต่เจ้าจันมาเลาะก็อุตส่าห์ลากถูสู่กู่กันขึ้นไปด้วย ด่านก่อกองไฟไว้เบื้องล่างและมันยังช่วย

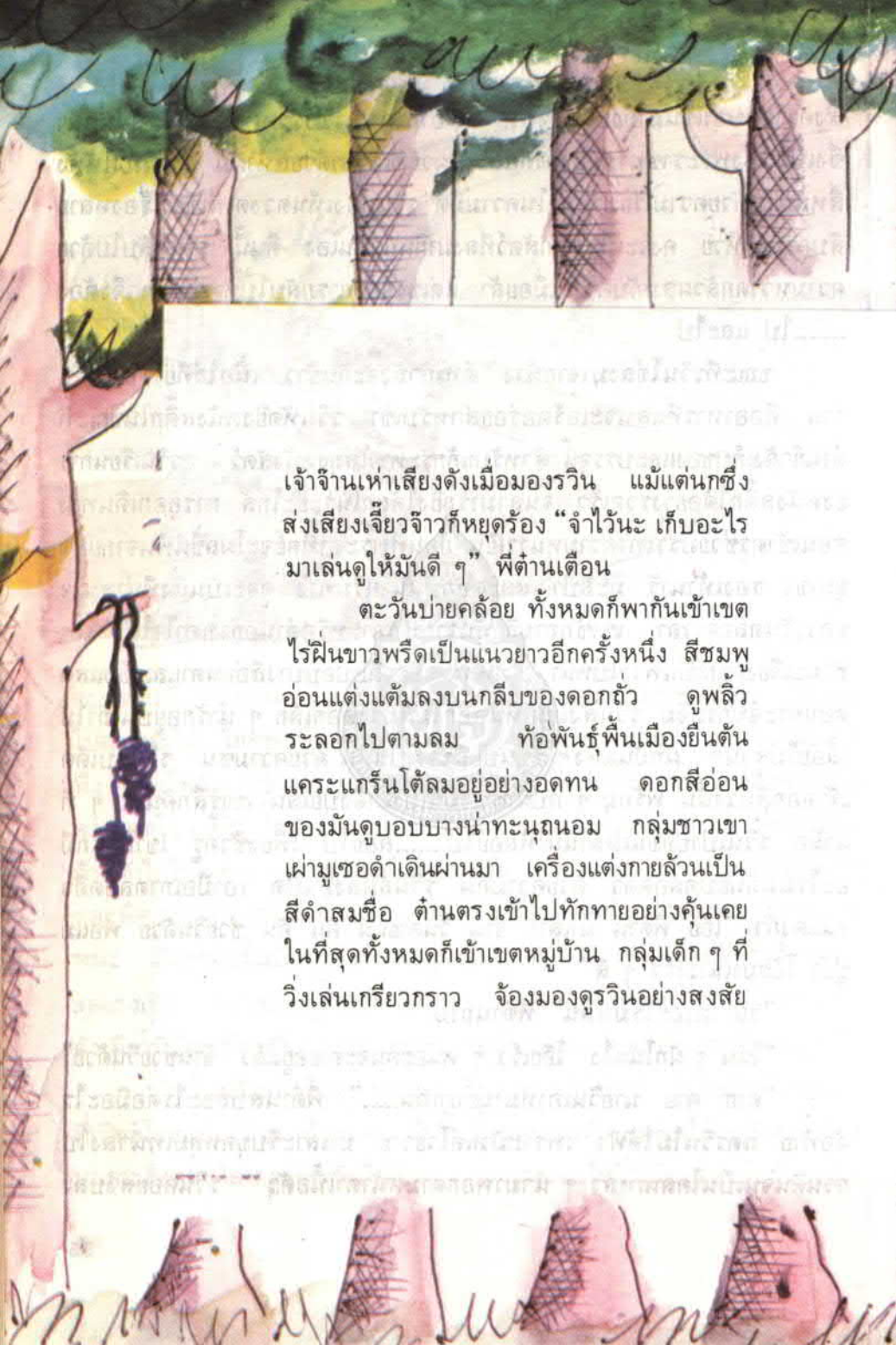
ส่งความอบอุ่นขึ้นมาถึงบนห้างด้วย อากาศหนาวบรรเทาด้วยผ้าวมผืนหนา ซึ่งเป็นของพระราชทานของท่านและผ้าห่มที่เอามาด้วยสีห่าผืน มันทำให้ทั้งสี่หลับไปด้วยความเรียบร้อย ในความมืด รวินมองเห็นดวงตาสีเขียวเรืองหลายสิบคู่ริมลำห้วย คงจะเป็นพวกสัตว์ที่ลงมากินนํ้ามันเอง คินนี่ รวินหลับไปด้วยความหวาดกลัวผสมกับความเมื่อยล้า แต่เขาต้องการกลับไปหาพ่อ เขาจึงต้อง.....ไป และไป

ขณะที่รวินไต่ลงมาจากห้าง ด้านกำลังจะกินข้าว เนื้อไก่ที่ย่างไว้แต่รวันวาน คืออาหารที่แสนจะเอร็ดอร่อยสำหรับเขา รวินหัดยิงหนังสติ๊กในขณะที่ด้านกำลังเก็บของและบรรจุน้ำสำหรับแกักระหายใส่ถุงหนังสัตว์ รวินเรียนการยิงหนังสติ๊กได้อย่างรวดเร็ว จนสามารถยิงได้ถูกในระยะไกล การออกเดินทางตอนเช้าตรู่ช่วยบรรเทาความหนาวเย็น ก่อนที่พระอาทิตย์จะโผล่ขึ้นพ้นจากยอดขุนเขา รองเท้านารี มะลิป่า และดอกบุนนาคริมทาง จะเป็นสิ่งที่น่าสนใจของรวินตลอดเวลา เขาชักถามถึงมันจากมาเลาะหรือด้านอย่างเอาใจใส่ เถาขำมะเลียงดอกเป็นพวงใบหนา กุหลาบดอกลีบอบบางสีอ่อนตาและเข้มแสด ดอกกระจุกกระจิม รวินสังเกตเห็นดอกไม้สีม่วงดอกเล็ก ๆ น่ารักอยู่บนเถาไม้เลื้อยไม่สูงนัก ผักมันแห้งๆ มีขนปุยสีขาวเป็นมัน ด้วยความขน รวินรีบเด็ดเจ้าดอกสีม่วงนั้น พร้อม ๆ กับผักของมันเอามาตั้งปุยเล่น เขารู้สึกคันยิบ ๆ ที่ฝ่ามือ รวินเป่าปุยขนเหล่านั้นให้ลอยไป.....ลอยไป เพียงชั่วครู่ เขาก็รู้สึกมีอะไรมาดันยิบตลอดตัว ด้วยความคัน รวินล้มลงดินปัด เอามือเกาตลอดตัว จนแดงก่ำ “โอ๊ย พี่ท่าน มาเลาะ จ้าน วินตายแน่ คัน คัน ช่วยวินด้วย พ่อแม่ปู่ย่า โอ๊ยมาเลาะเร็ว ๆ สิ”

“วิน เอาอะไรมาร่อน” พี่ท่านถาม

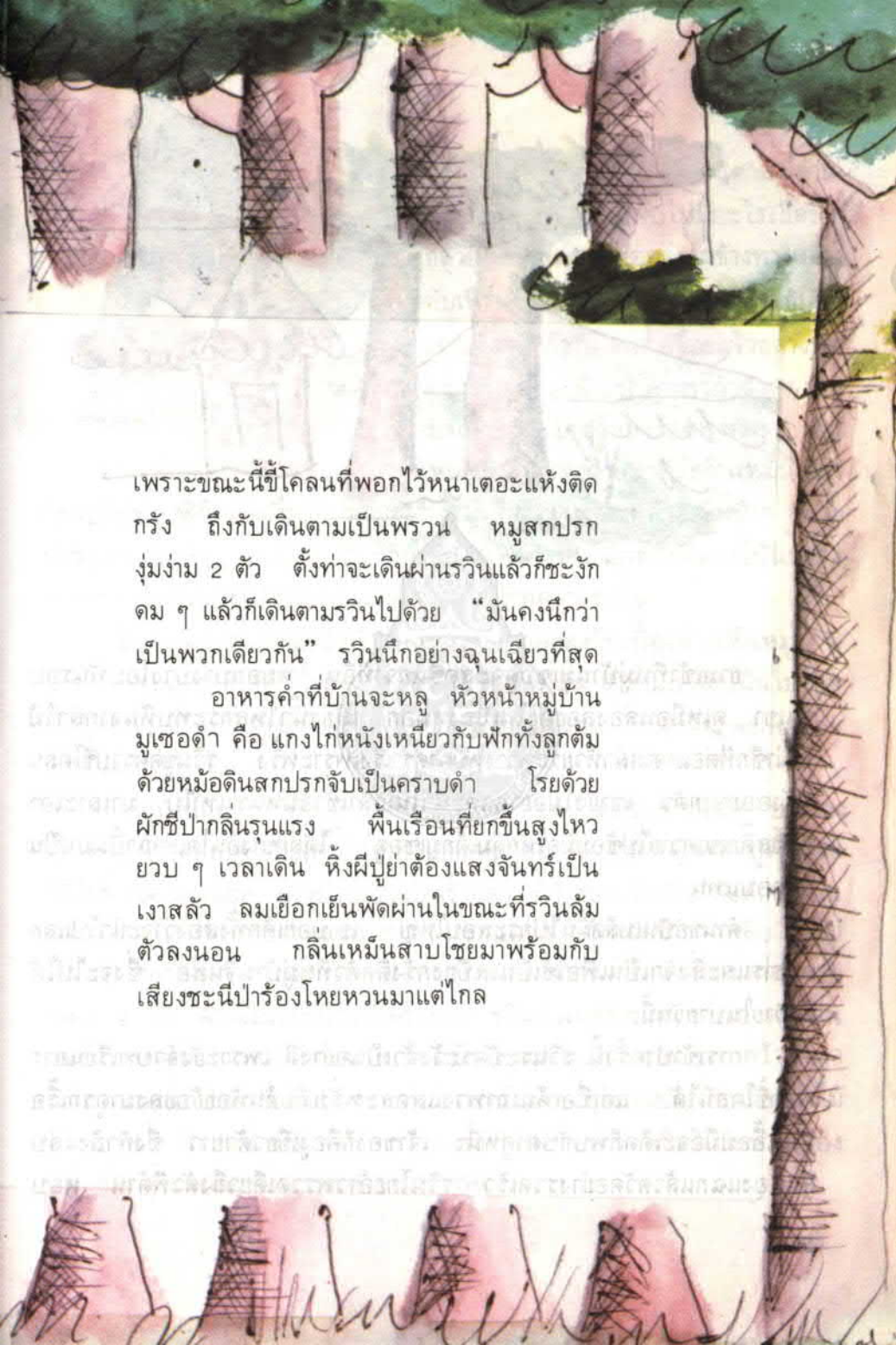
“โน่น ๆ ผักโน่นไง โอ๊ยเร็ว ๆ หนอยคันจะตายอยู่แล้ว จ้านช่วยวินด้วย”

“ตาย ตาย นายวินเอาหามามุยมาเล่น.....” พี่ท่านสบถอะไรต่อมิอะไรต่อท้าย แต่รวินไม่ได้ฟัง เพราะมัวแต่ไวยวาย มาเลาะรีบขุดหลุมเทน้ำลงไป กวนดินจนเป็นโคลนเหลว ๆ นำมาพอกตามหน้าตาเนื้อตัว รวินค่อยสงบลง

เจ้าจันเห่าเสียงดังเมื่อมองรวิน แม่แต่นกซึ่ง
ส่งเสียงเจี๊วจ๊าวก็หยุดร้อง “จำไว้นะ เกือบอะไร
มาเล่นดูให้มันดี ๆ” พี่ตานเตือน

ตะวันบ่ายคล้อย ทั้งหมดก็พากันเข้าเขต
ไร่ฝืนขาวพรีดเป็นแนวยาวอีกครั้งหนึ่ง สีชมพู
อ่อนแต่งแต้มลงบนกลีบของดอกถั่ว ดูพลัว
ระลอกไปตามลม ท่อพันธุ์พื้นเมืองย็นตัน
แกระแกร็นไต้ลมอยู่อย่างอดทน ดอกสีอ่อน
ของมันดูบอบบางน่าทะนุถนอม กลุ่มชาวเขา
เผ่ามูเซอดำเดินผ่านมา เครื่องแต่งกายล้วนเป็น
สีดำสมชื่อ ดำตรงเข้าไปหักท่ายอย่างคุ้นเคย
ในที่สุดทั้งหมดก็เข้าเขตหมู่บ้าน กลุ่มเด็ก ๆ ที่
วิ่งเล่นเกี้ยวกราว จ้องมองดูรวินอย่างสงสัย

เพราะขณะนี้ชี้โคลนที่พอกไว้หนาตะแคงติด
กรัง ถึงกับเดินตามเป็นพรวน หมูสกปรก
งุ่มง่าม 2 ตัว ตั้งท่าจะเดินผ่านรวินแล้วก็ชะงัก
คม ๆ แล้วก็เดินตามรวินไปด้วย “มันคงนึกว่า
เป็นพวกเดียวกัน” รวินนี่ก็อย่างจนเจียวที่สุด
อาหารค่าที่บ้านจะหลู หัวหน้าหมู่บ้าน
มุชอดำ คือ แกงไก่หนังเหนียวกับผักทั้งลูกต้ม
ด้วยหม้อดินสกปรกจับเป็นคราบดำ โรยด้วย
ผักชีปากลิ้นรุนแรง พื้นเรือนที่ยกขึ้นสูงไหว
ยวบ ๆ เวลาเดิน หิ้งผีปู้ย่าต้องแสงจันทร์เป็น
เงาสลัว ลมเอือกเย็นพัดผ่านในขณะที่รวินล้ม
ตัวลงนอน กลิ่นเหม็นสาบโซมมาพร้อมกับ
เสียงชะนีป้าร้องโหยหวนมาแต่ไกล

ยามเช้าที่หมู่บ้านมุเซอดูจะสดชื่นกว่าที่อื่น หมอกบางบางโอบพันรอบขุนเขา ดูเหมือนล่องลอยอยู่ในเมืองหมอก เสียงน้ำไหลกระทบหินจากลำไม้ไผ่ผาซึกที่ต่อมาจากลำห้วยระหว่างหุบผาดูว่าเรียงเพราะพริ้ง รวินชุดคราบซีโคลนแห้งออกจากตัว เขายังไม่อยากแตะน้ำในเวลาเช้าอันหนาวเหน็บ มาเลาะเอาหนังสือที่เขาควยไปซ่อมมือให้กลุ่มเด็กมุเซอดู ได้ลูกข่างอันโตเท่ากำปั้นมาเป็นสิ่งตอบแทน

ด้านขอบันเมล็ดผืนไปกระสอบใหญ่ เขابอกเด็กทั้งสองว่าจะนำไปแลกอาหารและสิ่งจำเป็นเพื่อใช้เป็นเสบียงกรังติดตัวที่หมู่บ้านจินฮ่อ ซึ่งจะไปให้ถึงภายในบ่ายวันนี้

การเข้าป่าครั้งนี้ รวินระมัดระวังตัวเป็นอย่างดี เพราะยังจำบทเรียนการพอกซีโคลนได้ แต่เมื่อเห็นเถาพวงแสดสะพรั่งเต็มต้นห้อยย้อยลงมาดูรกเรือ รวินเอื้อมมือจะเด็ดก็พบกับตาคุหนึ่ง เจ้าของก็คืองูเขียวตัวยาว ซึ่งกำลังแลบลิ้นสองแฉกแล้วตัวดอย่างรวดเร็ว รวินโกยอ้าวพรวดเดียวถึงตัวพื้ต้น หอบ

แอ็ก ๆ แกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้เดินตามพี่ต๋าน
และมาเลาะไปคล้ายกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น
กล้วยไม้ดินสีอ่อนชูช่ออยู่ตามข้างทางสลับ
กับเฟิร์นใบแปลก นกเล็ก ๆ สีฟ้าสลับดำ
เกาะกิ่งลูกหว้าร้องเพลงเจื้อยแจ้วกลางพุ่ม
ผกากรอง กล้วยป่าลูกยาวกำลังสุกงอม
มาเลาะกระโดดโหยงเหยิง เพราะโดน
หนามผกากรองตำ ชั่วครู่ก็ลื่นเหม็นเขียว

ก็ตลบไปทั่ว พี่ต๋านบ่นงึมงำ แต่แล้วก็เจียบเสียงไปเพราะกล้วยเต็มปาก กล้วย
ปารสหวานแหลมแต่เม็ดเยอะ รวินเดินกินพลาฟนเม็ดตรงนี้ตรงโน้นอย่าง
สนุกสนาน กระต่ายป่ากระโดดแผล้วผ่านไปด้วยความตกใจ

ในที่สุดทั้งหมดก็มาถึงเชิงผาแห่งหนึ่ง มองลงไปเบื้องล่างเห็นหมู่บ้าน
เล็ก ๆ พี่ต๋านบอกกับเด็กทั้งสองว่า “เราจะไปกันที่นั่น ถ้าข้ามเขาลูกโน้นไปไกล
สักวันหนึ่ง ก็จะถึงศูนย์พัฒนาหลวง คนเมืองอยู่มาก เราอาจจะพบพ่อของ
วินที่นั่น”

หมู่บ้านจีนฮ่อ ตั้งอยู่บนที่ราบกลางหุบเขา ไม่กว้างขวางนัก บริเวณ
บ้านค่อนข้างสะอาด ฝาบ้านไล่ด้วยโคลนจนเรียบ มุงด้วยหญ้าคา ปูพื้นด้วย
ไม้ไผ่สานตาละเอียด บางบ้านเปิดเป็นร้านค้า มีข้าวของจำเป็นให้แลกเปลี่ยน
พี่ต๋านตรงไปยังร้านที่ออกจะกว้างขวาง ขอแลกเมล็ดฝิ่นกับข้าว เกลือ ขนม
แห้ง ๆ ไว้เป็นเสบียง ซึ่งก็ได้ตามต้องการ นอกจากนี้พี่ต๋านยังขอเช่าล้อขนาด
กลาง 2 ตัว ด้วยเงินเล็กน้อยที่เตรียมมา รวินสังเกตการแต่งกายของพวกจีน
ฮ่อซึ่งพากันนิยมสวมหมวกเล็ก ๆ ไม่มีปีกปิดผม นุ่งกางเกงแพรขาวว้างสีดำ
สนิท สวมเสื้อป้ายแบบจีน ใส่รองเท้ากำมะหยี่นุ่ม ๆ ทุกบ้านปลูกผักหรือดอกไม้
ไว้หน้าบ้าน มีกะหล่ำปลี คะน้า ผักกาดขาวต้นอวบขาว หรือไม้ก็แฉวนเอื้อง
ชนิดต่าง ๆ ออกดอกห้อยย้อยลงมาริมชายคา

คืนนั้นทั้งหมดพักกันที่เพิงไม้ไผ่เล็ก ๆ ยกพื้นใจกลางหมู่บ้าน ใกล้ลำห้วย
 สายน้อย ๆ ป่านี่พ่อของเขาอยู่ที่ไหน แล้วยังพรานฉิมอีกเล่า รวินปล่อยจิต
 ใจให้ล่องลอยไปไกลด้วยความคิดถึง แสงดาวส่องประกายระยิบระยับตัดกับ
 ท้องฟ้าสีมืด ถ้าพ่อเขารู้ว่าเขานอนอยู่ที่นี้ จะนึกเป็นห่วงเขาไหมหนอ หรือว่า
 พ่อเขากลับกรุงเทพ ฯ ไปเสียแล้ว ยิ่งนึก รวินก็อยากจะกลับไปหาพ่อเสียเดี๋ยวนี้
 อยากจะให้พ่อรู้ว่าเขาสบายดี แต่จะให้พ่อของเขารู้ได้อย่างไรละ

ตะวันแดดแสงแรงกล้าขึ้นเรื่อย ๆ เจ้าจันวิงโล่ไปรอบ ๆ ตัวรวิน เขา
 เอาหนังสือของเขาออกมาดูออกไปซ่อมมือ รวินยิงได้ไกลหลายตัวหนึ่ง ด้วยความ
 ภูมิใจเขานำไปให้พี่ตาน “พี่ตาน วินยิงไก่ป่าได้ ตายสนิทเลย นี่ไงเก่งไหมละ”
 มาเลาะมองดูไก่ป่าของรวินแล้วก็กอดท้องหัวเราะเอา ๆ “รวิน นี่มันไก่ของพวก
 จีนฮ่อ เดี่ยวคงจะแห้วตามไก่เขาหรอก ต้องรีบไปกันแล้ว ถ้าเป็นไก่ป่ามันคง
 ไม่มาเย็นให้ยิ่งง่าย ๆ หรือก”

การเดินทางด้วยล้อเป็นของแปลกใหม่สำหรับรวิน กระเป๋าน้ำที่เย็บติดกับอานสำหรับใส่สัมภาระ มาเลาะอุ้ม เจ้าจันหย่อนลงไปข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งใส่ข้าวและขนมที่พี่दानให้ไว้รองท้อง เด็กทั้งสองขี่ล้อตัวเดียวกัน รวินนั่งข้างหลัง มาเลาะนั่งข้างหน้า ส่วนพี่दानขี่อีกตัวหนึ่งและบรรทุกข้าวของ

การเดินทางข้ามเขาสูงที่สุดท้ายเต็มไปด้วยความลำบาก อาหารเข้าท้องไปกินในระหว่างทาง คือ ขนมที่แลกได้มา มีเมล็ดฝิ่นทำแบบถั่วตัด งาตัดและขนมไข่ใส่เงาะขาวร่วน ๆ ล้อเดินสะดุดก้อนหินและรากไม้หลายครั้ง บางคราวต้องข้ามลำห้วยที่น้ำไหลเชี่ยวหรือฝาดงหนามผกากรองกลืนจน

ป่วยคล้อยแล้ว เขาสามารถมองเห็นศูนย์พัฒนาอยู่ไกล ๆ และใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว เจ้าจันโผล่หน้าขึ้นมาจากกระเป๋าน้ำ รวินจึงส่งขนมให้มันชิ้นหนึ่ง เขามองเห็นแปลงทดลองอยู่สองข้างทาง มีพันธุ์ไม้เมืองหนาวปลูกอยู่เต็ม

ท้อพันธุ้พระราชทานลูกอวบ แพร่ที่ปลุกยานักยากหนากียืนต้นแม่กิ่งก้าน สตรอบเบอร์
ลูกสุกแดงอมจนเกือบเป็นสีม่วง แต่วินไม่ได้สนใจสิ่งเหล่านี้มากไปกว่าความคิด
ถึงพ่อ พ่อของเขาจะอยู่ที่นี้หรือเปล่าเท่านั้น

เส้นทางเข้าสู่ประตูศูนย์จะเนิ่นนานไม่มีสิ้นสุดสำหรับวิน และล่อ
ที่ขี้นาก็ดูเหมือนจะเดินช้าลงทุกที ๆ

ในที่สุดประตูศูนย์ก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ด้านซ้ายล่อเข้าไปอย่างช้า ๆ
ล่อของมาเลาะและรวินจึงก้าวตามเข้าไปที่สโมสรของศูนย์พัฒนา รวินก้าวเท้า
เข้าไปด้วยความรู้สึกประหม่า ในใจมีแต่ความยุ่งเหยิง ด้านและมาเลาะยืนดูไร
ทอดลองอย่างสนใจ

ที่มุมมืดของสโมสร ใครนั่งอยู่ตรงนั้นนะ ดูเหมือนใครคนนั้นจะไม่ได้
ยินเสียงฝีเท้าบนดินแข็ง ๆ ที่ทุบจนเรียบเลย เขากำลังสูบบุหรี่อยู่ ถิ่นบุหรี่
กองอยู่เต็มเขี้ยวละ บางที่เขาอาจจะเห็นพ่อของเราก็ได้ ลองถามเขาดูซิ รวิน
“ขอโทษอะ คุณเห็นผู้ชาย โอ๊ะพ่อ.....พ่อจริง ๆ วินดีใจที่สุด” เมื่อชายคน
นั้นเงยหน้าขึ้นมา แสงสว่างจับอยู่ที่ใบหน้าเป็นเงาสลัว ลำคอของรวินแห้งผาก
ไปเสียเฉย ๆ ที่มุมมืดแห่งนั้น สองพ่อลูกกอดกันกลม ดูจะไม่มีคำพูดใด ๆ
เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากของผู้เป็นบิดาของรวินเลย แต่ในใจนี้สับสนเปี่ยมล้น
ไปด้วยความรักและความดีใจ.....อย่างท่วมท้นที่สุด

เมื่อยังมีชีวิตอยู่

เขียนโดย สันยญา ตูลาธร

ภาพโดย สันยญา ตูลาธร

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในวัยเด็กเป็นวัยที่อ่อนต่อโลก แต่สิ่งแวดล้อม สภาพทางครอบครัว อาจทำให้เด็กแต่ละคนมีความรู้สึกนึกคิดแตกต่างกันไป เด็กทุกคนต้องการอยู่ใกล้ชิดกับคุณพ่อคุณแม่ อยากให้ท่านเอาอกเอาใจ ตามใจ ให้ความรักความอบอุ่นทางใจรวมทั้งความเป็นกันเอง แต่หนูกิ้งไม่เคยได้รับสิ่งเหล่านี้จากพ่อแม่เหมือนกับเด็กอื่นได้รับ หนูกิ้งต้องจากคุณพ่อคุณแม่มาตั้งแต่อายุ 10 เดือน ได้รับการดูแลเลี้ยงดูจากคุณย่าคุณลุง และคุณป้าซึ่งเป็นลูกของท่านทั้งสอง หนูกิ้งเป็นเด็กที่เลี้ยงง่ายไม่ซนเหมือนเด็กทั่วไป จึงได้รับความเอ็นดู ความเมตตาจากคุณย่า เป็นอันมาก

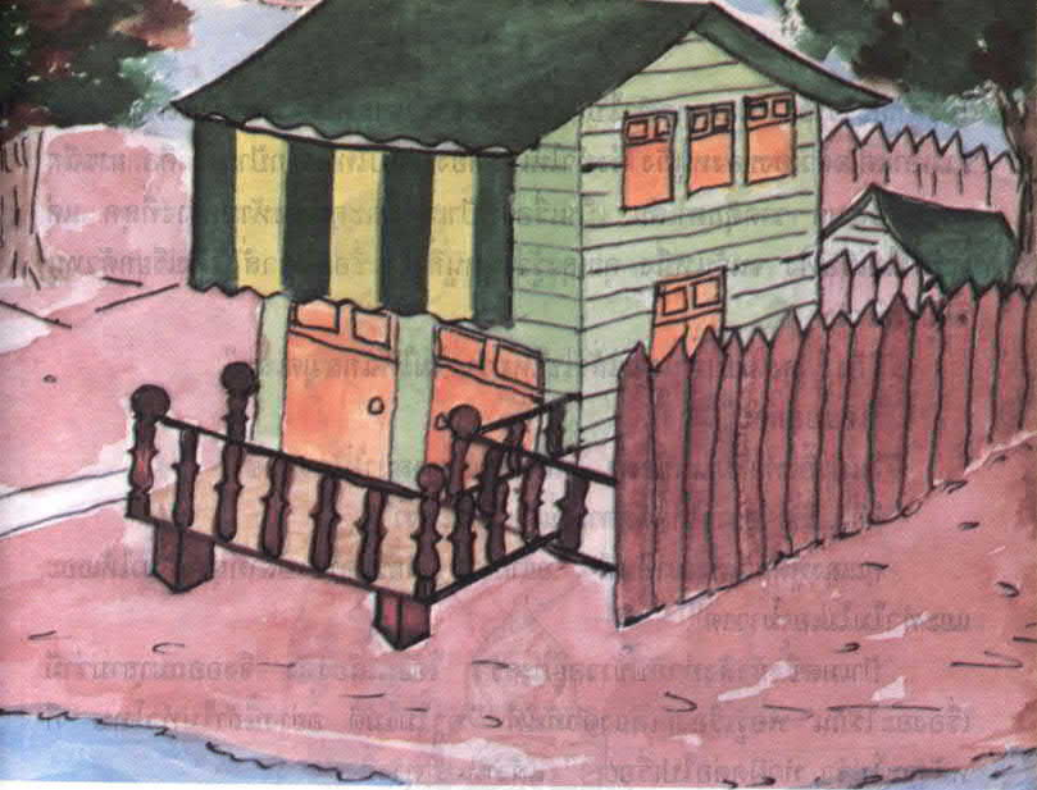

บ้านของหนูกิ้งตั้งอยู่ในเนื้อที่กว้างขวาง อยู่ริมแม่น้ำสายเล็ก ๆ เป็นบ้านไม้ทั้งหลังสองชั้น หน้าบ้านชั้นล่างเป็นระเบียงยื่นออกมาตลอด มีสะพานทอดไปถึงท่าหน้า ข้างตัวบ้านเป็นซีเมนต์ ปูทางเดินด้วยซีเมนต์ลาดเป็นทางยาวไปจนถึงประตูใหญ่ หลังบ้านมีบ่อน้ำรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวตลอดไปตามความยาวของที่ดิน กว้างพอสมควร หนูกิ้งมักจะมานั่งไถ่ล้อมบ่อดูปลาที่เลี้ยงไว้ และมักชอบทำตาเหม่อลอยเหมือนนึกถึงอะไรบางอย่าง

เมื่อหนูกิ้งโตพอสมควร คุณลุงก็หัดให้เขียนหนังสือ เขียนตัวหนึ่งเป็นหน้า ๆ เพื่อความจำ และก็ได้ดี ประกอบกับหนูกิ้งเป็นคนหัวดีจึงสามารถท่อง อ่าน เขียนได้คล่อง จนอายุครบเข้าโรงเรียน คุณลุงก็พาไปฝากเข้าโรงเรียนประชาบาล ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บ้าน

นิสัยของหนูกิ้งเป็นคนหัวแข็ง จนบางครั้งความหัวดีของเธอ ทำให้ถูกตีบ่อย ๆ จากคุณป้าเมต ถ้าคุณย่าอยู่ด้วยก็จะป้องกันหนูกิ้งไว้ คอยปกป้อง

ให้หายร้องให้ ป้าเมตไม่พอใจมากที่เห็นคุณย่าเข้าข้างหลาน พุดอย่างมีโมโหขึ้นมา
“แม่ให้ท้ายเด็กทุกที อีกหน่อยก็เหลิง ว่าไม่ได้”

แต่หนูกึ่งไม่เข้าใจความหมายที่ป้าเมตพูดเลย และเธอก็ไม่อยากจะรู้ด้วย เหตุการณ์แบบนี้ทำให้หนูกึ่งชอบเอาแต่ใจตัวเอง ในเรื่องการเรียน การบ้านจะ ทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ เกิดอารมณ์ขี้เกียจขึ้นมา ก็ไม่ทำ คุณครูก็ไม่ได้สนใจเท่าไร และไม่บังคับด้วย บางทีเกิดขยันขึ้นมาแต่ทำไม่ได้ หนูกึ่งก็ไม่รู้จะถามใคร จะถามคุณลุงก็ไปทำงาน กว่าจะกลับก็ตึก หนูกึ่งก็เข้านอนแล้ว จะถามคนอื่นก็ ไม่รู้เรื่อง มีแต่คุณลุงเท่านั้นที่มีความรู้ เมื่อเด็กขาดหลักที่จะยึด หรือที่ปรึกษา ก็ปล่อยอารมณ์ตามสบาย ไม่มีใครคอยเหนี่ยวรั้ง ซึ่งคุณลุงก็ไม่ได้ว่าอะไรนัก จะไปบังคับก็ยวดยิ่งมากเกินไปก็เห็นว่ายังเด็กอยู่ เด็กที่ไม่ได้รับความอบอุ่น จากพ่อแม่ ก็อาจจะมียารมณเหมือนหนูกึ่งซึ่งกำลังเป็นอยู่ในขณะนี้ โดยที่ตัว

“ไม่รู้สิ กะอะไรเลย นอกจากทำไปเพราะอยากจะเอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่ และ
การเอาแต่ใจตัวเองของหนูก็จริงทำให้เธอต้องได้รับโทษจากป้าเมตก็คือการฉีก
กระดาษสมุด วาดตุ๊กตาเล่น เป็นเรื่องที่ป้าเมตและคุณลุงห้ามอย่างที่สุด แต่
หนูก็ไม่เชื่อฟัง จนวันหนึ่ง คุณลุงรู้ว่า หนูก็ไม่เชื่อฟังคำสั่ง จึงเรียกตัวหนู
ก็ถึงมาได้ถาม

“ก๊ิง! ลุงเคยบอกเธอแล้วใช่ไหมว่า ‘ไม่ให้ฉีกสมุดเล่น’”

“เคยบอกค่ะ”

“แล้วก๊ิงทำไมไม่เชื่อลุง ไหนบอกเหตุผลมาให้ลุงฟังสิ”

“ก๊ิง.. ก๊ิงอยากวาดตุ๊กตาเล่นคะ มันเหงา”

คุณลุงพูดสวนขึ้นมาทันที “อยากวาด ก็กระดาษเปล่าที่ลุงเอามาให้เยะ
ແຍະทำไมไม่เอามาวาด”

ป้าเมตซึ่งกำลังทำกับข้าวอยู่ในครัว ได้ยินเสียงดัง จึงออกมาถามว่ามี
เรื่องอะไรกัน พอรู้เรื่องก็เสียงดังทันที “ทำไมไม่ตี อย่างนี้ถ้าไม่ทำโทษ ก็
หลังจะไม่จำ ทำผิดต่อไปเรื่อย ๆ” แล้วหันมาทางก๊ิง

“ก๊ิง! รู้ตัวใช่ไหมว่าทำผิด”

“รู้ค่ะ” ก๊ิงตอบอย่างกลัว ๆ

“ถ้าฉันไปเด็ดไม้มะยมมา ค่าของกรรไกรเชิฟ 55”

หนูก็ทำท้อถอย แต่ก็ต้องไปทำตามคำสั่ง เพราะกลัวคุณป้าจะไม่โทษเพิ่ม
โทษเดินไปพลางนึกบ่นอยู่ในใจ

“ແหม! คุณป้าไม่น่าจะปลุกต้นมะยมได้เลย ปลุกเอาไว้มาก่อน คอยดูเถอะ
ແผลเมื่อไรจะตัดทิ้งให้หมดเลย”

“อ้อ! เด็ดมาแล้วไหม้ย แอ้ว! ยืนหันหลังทอดคอกอย่ายอดหัวนะ ถ้าย่อ
ป้าจะเพิ่มโทษอีก 22 เท่าตัว”

หนูก็ต้องทำตามสั่ง หวนระลึกถึงคุณย่า “ถ้าคุณย่าอยู่ก๊ิงคงจะไม่ถูกตี
ແแน่ ๆ คุณย่าไปไหนยังไม่กลับมาซะที ก๊ิงกำลังจะถูกตีคะ”

.. เพียบ! เพียบ! เพียบ! เพียบ! เพียบ!

เสียงไม้เรียวหวดไปที่ขาของหนูกิ้ง แต่ทุกครั้งทำให้หนูกิ้งต้องสะดุ้ง มัน
ทั้งเจ็บ ทั้งปวด จนบอกไม่ถูก แต่หนูกิ้งไม่ร้องไห้ เธอกลั้นและปลอบใจตัว
เองว่า

“กิ้งทำตัวของตัวเอง เพราะฉะนั้นต้องไม่ร้องไห้! ไม่ร้องไห้! ไม่ร้องไห้!”

ในตอนสอบ หนูกิ้งไม่เคยดูหนังสือเลย แต่ก็ผ่านการสอบทุกครั้งด้วยดี
คือเลขสองตัวทุกครั้ง แต่ไม่เคยตก บางทีเก่งหน่อยก็สอบได้เลข 1 ถึงสองตัว
หนูกิ้งถึงกับคุ้ยฝู้งทั้งบ้าน

ในโรงเรียนของหนูกิ้ง เป็นโรงเรียนประชาบาล มีเด็กตามท้องไร่ท้องนา มาเรียนมาก เพราะพ่อแม่ของเด็กไม่มีเงินส่งเสีย แค่อ่านหนังสือก็จะไม่ไหวอยู่แล้ว นิสสัยของแต่ละคนนั้น ไม่รู้ไปสรรหาคำด่ามาจากไหน แถมพูดไม่อ่อนหวาน แต่หนูกิ้งไม่เคยนำเอาคำหยาบเหล่านั้นมาพูดเลย เพราะรู้สึกละอายใจตัวเองมาก แต่ที่บ้านมีป้าเมตคนหนึ่งที่เป็นคนปากร้ายอยู่เหมือนกัน เมื่อไม่พอใจหนูกิ้งขึ้นมาก็พาลด่าเอาง่าย ๆ

หนูกิ้งเรียนอยู่ 2 ปี โดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน เพียงแต่ซื้อหนังสือเรียน เรื่องนี้คุณย่าออกเงินเกือบทุกครั้ง และต้องเดินไปโรงเรียนกับหนูกิ้งด้วย กว่า จะถึง คุณย่าถึงกับเหงื่อตก เดินบ้างหยุดบ้าง ท่านแก่แล้ว จึงเดินไม่ค่อยจะไหว ในความรู้สึกของหนูกิ้ง เธอสงสารคุณย่าอย่างที่สุด

คุณย่าอายุมากแล้ว ควรได้พักผ่อน แต่ท่านกลับต้องมาลำบากเพราะ กิ่ง คุณพ่อสิ! กลับไม่เคยสนใจกิ่งเลย คุณแม่ก็เช่นเดียวกัน จะมาหากิ่งให้เห็นหน้าก็ไม่มา มีแต่คุณย่าคนเดียวที่รักกิ่ง สงสารกิ่ง ยอมลำบากเพื่อกิ่งแท้ ๆ ในบางครั้งเธอรู้สึกเหมือนว่า เธอไม่มีพ่อแม่ และเธอก็ไม่ต้องการด้วย คุณย่าคนเดียวเท่านั้นที่เธอต้องการ คุณย่าเหมือนกับเป็นแม่ของเธอ คอยโอบอุ้ม ช่วยเหลือเธอตลอดเวลาทั้งกำลังกายและกำลังเงิน หนูกิ้งรักและเคารพคุณย่ามาก ไม่ว่าคุณย่าจะไปไหน ถ้าเป็นวันหยุด เธอก็จะขอตามไปด้วย นอนก็นอนกับคุณย่า คุณย่าตามใจเธอทุกอย่าง “จะเอาอะไรหรือกิ่ง ย่าจะไปซื้อให้” “อยากทานอะไรไหม” “วันนี้มีเงินติดตัวไปโรงเรียนหรือเปล่า?” “เงินหมดหรือยัง” อะไร ๆ หลายนอย่าง คุณย่าเป็นห่วงสารพัด กลัวเธอจะลำบาก จนป้าเมตพูดกับหนูกิ้ง ในวันหนึ่งว่า “กิ่ง เหมือนกับเป็นลูกคนเล็กของย่า ย่าเขาเลี้ยงลูกไม่รู้จักโต เลี้ยงพ่อส่งเสียให้เรียนหนังสือ แต่งงาน พอเสร็จแล้ว กลับต้องมานั่งเลี้ยงหลานอีก”

อยู่มาวันหนึ่งคุณลุงได้รับจดหมายจากคุณพ่อ แนะนำให้พาหนูกิ้งไปสอบเข้าโรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่ง เธอสอบเข้าได้สบายมาก โดยระเบียบการรับนักเรียน 30 คน เธอสามารถสอบได้เป็นหนึ่งในจำนวนร้อยกว่าคน

ในโรงเรียนใหม่นี้มีวิธีการสอนผิดจากโรงเรียนเก่ามาก มีการฝึกให้ใช้เหตุผล หักให้เป็นคนกล้า อาจารย์เป็นกันเองกับลูกศิษย์ การเรียนของหนูก็ดีขึ้นมาก เธอพัฒนาตัวเองจนสอบได้เป็นที่ 1 ของชั้น จนกระทั่งวันหนึ่ง ฝนตกหนักมากในตอนเช้า พอฝนกำลังตกหิม ๆ หนูก็รีบออกจากบ้าน คุณย่าพาเย็บร่มพลาสติก เช่นเคย ต่อจากนั้นหนูก็ต้องขึ้นรถไปเอง แต่โรงเรียนก็อยู่ไม่ไกลบ้านนัก คุณย่าเป็นห่วงหนูมาก ได้เตรียมร่ม เสื้อคลุมกันฝน ถุงพลาสติกใส่กระเป๋า หนังสือกันเปียกไปด้วย ในระหว่างทางที่หนูกำลังเดินจากถนนดินไปสู่ถนนใหญ่หน้าโรงเรียน หลังจากลงรถเมล์ ฝนก็ได้ตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา หนูก็รีบใส่เสื้อฝน กางร่ม เอากระเป๋าใส่ถุงพลาสติก และรีบถอดถุงเท้า รองเท้าอย่างรวดเร็ว เธอเดินไปมือหนึ่งถือกระเป๋ากับรองเท้า อีกมือหนึ่งถือร่ม แต่ฝนไม่มีความปรานีต่อหนูเลย ตกลงมาอย่างหนัก มีลมกระโชกแรง ๆ อยู่ตลอดเวลา ทำให้การเดินทางของหนูก็ลำบาก เธอก็ได้แต่ภาวนาให้ฝนหยุดตก

“ฝนจำ เมื่อไหร่จะหยุดตกเสียที ก็จะไปโรงเรียน ถึงแล้วตกใหม่ก็ได้” แต่ฝนฟังหนูก็พูดไม่รู้เรื่อง ร่มเกือบจะกันฝนไม่ได้ เพราะต้องเดินเอาหน้าสู้ฝน เสื้อคลุมกันฝนก็ถูกลมพัดเปิดออกจากตัว ไม่สามารถป้องกันเสื้อผ้าที่หนูก็ใส่อยู่ให้ไม่ถูกฝนได้ และหนูก็ไม่มีมือจะมาจับเสื้อฝน ปรากฏว่า เมื่อถึงโรงเรียน เปียกปอนหมดทั้งตัว หนูก็อายมากจึงไม่ยอมเข้าห้องเรียน จะกลับบ้าน ฝนก็ยังตกอยู่ จึงได้ยืนรอฝนหายอยู่หลังโรงเรียน หนาวก็หนาวแต่ก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร เผอิญคุณแม่บ้านเดินออกมา เห็นหนูก็ยืนหนาวสั่นอยู่ จึงเรียกเธอออกไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

“ตายแล้ว เปียกหมดเลย มาเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนซิคะ เดี่ยวจะเอามาให้ หนูมายังไงนี้ เดี่ยวถอดออกเอาไปผึ่งกับลมคงจะแห้ง”

คุณแม่บ้านจัดการไปยืมเสื้อจากน้องป. 1 ที่ตัวเกือบเท่าหนูก็มาให้ใส่ ใช้ผ้าขาวผืนสีเหลืองม่นุงเป็นกระโปรง และไปยืมเข็มขัดจากเพื่อนนักเรียนชายให้คาด ในวันนั้นหนูก็ไม่ได้เรียนทั้งวัน ไม่กล้าลุกไปไหน กลัวโดนล้อ

ฝนตกอยู่ตลอดเวลาทั้งวัน ทั้งมีลมพัดแรงอยู่ตลอดเวลา สภาพของโรงเรียนจากหญ้าสีเขียวขมูม ได้กลายเป็นพื้นน้ำ ไม่เหลือแม้แต่ยอดหญ้า น้ำท่วมขึ้นมาจากจนถึงหัวเข่า ในตอนเลิกเรียนอาจารย์ประจำชั้นออกมาบอกกับนักเรียนว่า ต้องหยุดโรงเรียนโดยกะทันหันเป็นเวลา 4 วัน จนกว่าน้ำจะหายท่วม หนูจึงดีใจมากที่สุดที่ไม่ต้องเดินย่ำโคลนมาโรงเรียน แต่ก็ต้องเสียเวลาเรียนตั้ง 4 วัน ในตอนเย็นหนูก็เดินย่ำโคลนกลับไปบ้านเหมือนเคย คุณย่าก็ได้พาเยื่อมารอรับ หนูจึงเล่าให้คุณย่าฟัง ท่านสงสารเธอมากและพูดให้กำลังใจว่า

“ทนเอาหน่อยเถอะก๊ิง เราเกิดมามันก็ต้องเจอกับความลำบากเป็นธรรมดา ก๊ิงรู้อย่างนี้แล้วก็ควรพยายามเรียน ตั้งใจเรียนเพื่อตัวก๊ิงเอง กลับถึงบ้านก็ขออย่าเข้ากินนะเดี๋ยวจะไม่สบาย” คุณย่าเตือนด้วยความเป็นห่วง

เมื่อคุณลุงรู้เรื่องก็พูดให้กำลังใจหนูอีก

“ขอให้หลานของลุงจงอดทน มีความมานะพยายามเพื่อตัวของหลานเอง พ่อแม่อีกไม่ได้อยู่กับเราด้วย เราก็ต้องพึ่งตัวเราเอง ทำตนให้เข้มแข็งอย่าท้อถอยหรือเบื่อง่ายต่อเหตุการณ์ที่จะต้องเผชิญต่อไปในอนาคต”

คำพูดของคุณลุงทำให้หนูเกิดมีกำลังใจ

“เราจะต้องพยายามจนถึงที่สุด แม้ว่าทางที่เราจะไปนั้นจะมีแต่ความทรมาน เราต้องพึ่งตัวของเราเอง จนกว่าเราจะหาชีวิตใหม่แล้ว เราจึงจะหยุดต่อสู้”

สี่วันผ่านไปอย่างเชื่องช้าในความรู้สึกของหนู ทั้งตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น หนูก็ตื่นแต่เช้ารีบมาโรงเรียน เพื่อจดวิชาต่าง ๆ ที่หนูไม่ได้จดในวันฝนตกนั้น และทำการบ้านจนเสร็จ เธอได้ชวนเพื่อน ไปล้างมือที่ห้องน้ำ ทั้งสองชวนกันไปเดินกลางสนาม เห็นมีหลุมอยู่หลายหลุม มีน้ำขังอยู่เต็ม ทั้งสองจึงเดินผ่านไปดู เห็นแต่ตัวลูกออดควายน้ำเต็มไปหมด มันว่ายอย่างสนุกสนานเต็มที่ หนูก็ยืนดูอยู่เป็นเวลานานจนลืมห่างห้องน้ำ จนกระทั่งโรงเรียนออกเข้าเรียน

สอง สามวันต่อมา หนูก็หาเวลาไปดูลูกออดอีก แต่ปรากฏว่าน้ำในหลุมนั้นแห้งขุดไปหมดทุกแห่ง เหลือแต่ดินโคลนแฉะเท่านั้น ลูกออดต่างดิ้นรนหาที่

ปลอดภัย เมื่อเห็นดังนั้น ความคิดที่จะช่วยเหลือเพื่อนสัตว์ก็พุ่งขึ้นมาในหัวสมองทันทีทันใด

“เราต้องช่วย ต้องช่วยพวกเธอให้ได้ รออยู่ที่นี้ก่อน กังจะมาช่วยเธอเร็วเท่าที่จะเร็วได้” เธอวิ่งเข้าไปในห้องเรียนของเธอ นำเอาถ้วยตักน้ำออกมาด้วย วิ่งออกมาที่พวกลูกอ๊อด ค่อย ๆ ตักตัวลูกอ๊อดเหล่านั้นขึ้นมา ดินตรงนั้นเป็นดินโคลน การช้อนจึงลำบาก ช้อนได้แต่ดินโคลนมากกว่าตัวลูกอ๊อดเสียอีก แล้วเธอก็รีบนำมันไปไว้ในบ่อน้ำ ดูพวกลูกอ๊อดดีใจมากที่มันได้อยู่ในน้ำอีกครั้ง หลายต่อหลายเที่ยวด้วยกัน แต่เธอก็ไม่สามารถช้อนออกมาได้หมด เพราะมีอยู่หลายแห่งด้วยกัน จนอดเข้าชั้นเรียน จิตใจของเธอยังพัวพันอยู่กับลูกอ๊อดพวกนั้นอยู่ ตลอดชั่วโมงเรียนนั้นเธอกระวนกระวายใจมาก ไม่เป็นอันเรียน จนถูกอาจารย์ว่า จิตใจของเธอจึงได้สงบลงบ้าง เมื่อโรงเรียนเลิก เธอก็รีบมาช้อนลูกอ๊อดอีก จนเย็น หนูกิ้งจึงรีบกลับบ้านโดยเก็บความภาคภูมิใจไว้ในใจคนเดียว

วันเวลาผ่านไป หนูกิ้งก็หวนระลึกถึงลูกอ๊อดที่อาจจะหลงเหลืออยู่ จึงเดินผ่านไปดู ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้านั้น ทำให้จิตใจของหนูกิ้งรู้สึกหดหู่ลงทันที มันเป็นภาพของซากลูกอ๊อดที่ถูกแดดเผา แห้งติดอยู่กับดิน

“เมื่อก่อนที่ตรงนี้เคยเป็นแหล่งน้ำ ลูกอ๊อดเพื่อนของกิงเล่นกันอย่างสนุกสนาน แต่เดี๋ยวนี้ได้กลายเป็นหลุมฝังศพของเพื่อนกิงไปเสียแล้ว พวกเธอเกิดมาอยู่ในโลกแคบ ๆ แต่ก็ต้องมาตายอย่างทุรนทุราย ใครละ! ใคร! ที่เป็นคนทำพวกเธอ มีใครให้คำตอบกับกิงได้บ้าง.....

เขียนเรื่อง วิสูตร์ เอี่ยมอร่าม

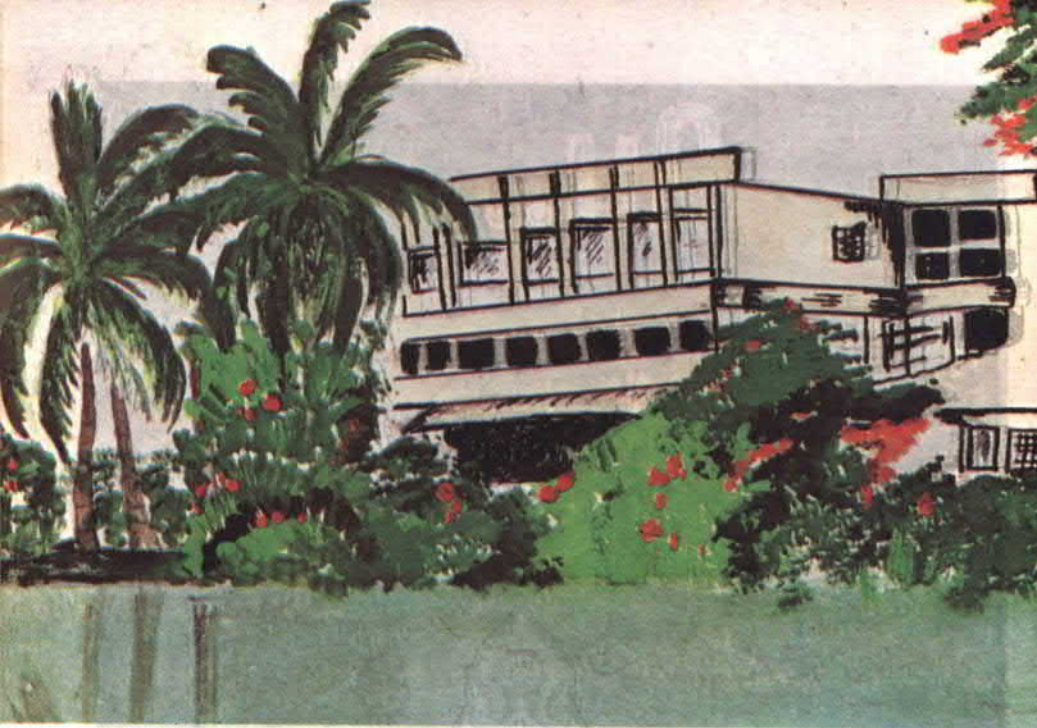
โรงเรียนจิตรลดา

เขียนภาพ สรศักดิ์ ตระกูลสุนทร

โรงเรียนรัชฎบุรี

ถึงนาย.....

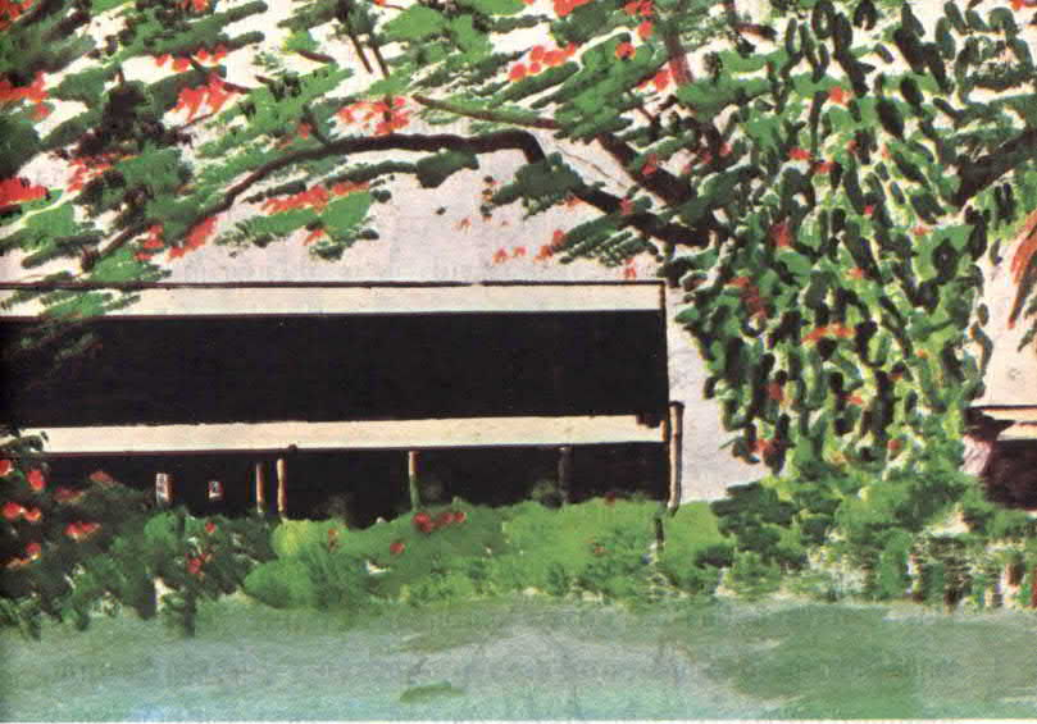
เรา.....เป็นนักเรียนจิตรลดาคนหนึ่ง ซึ่งมีความคิดแปลกกว่าคนบางคนในโรงเรียน เราทำสิ่งอยากจะขอความเห็นใจ ไช้.....ขอร้องไห้รับฟังความจริงบางอย่างจากเรา แม่.....นายจะไม่เต็มใจนัก ก่อนอื่นเราขอเล่าประวัติปัจจุบันของโรงเรียนเราให้นายฟัง.....มีอยู่ว่าโรงเรียนจิตรลดา.....ตั้งอยู่ในเขตพระราชฐานชั้นใน ภายในพระราชวังจิตรลดารโหฐานก่อตั้งขึ้นโดยพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์

พระบรมราชินีนาถ โดยจุดมุ่งหมาย.....เพื่อเป็นที่ทรงพระอักษรของพระเจ้าลูกเธอทุกพระองค์ แต่.....ด้วยพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า ฯ ได้ทรงโปรดเกล้า ฯ ให้บุตร - ธิดาของข้าราชการในสำนัก และบุคคลภายนอกได้เข้ารับการศึกษาร่วมกับพระเจ้าลูกเธอทุกพระองค์

นายกคงคิดขึ้นว่า “ก็.....ศักดิ์นีน้า ถึงได้เข้าไปเรียนนะ” ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ “จิตรลดา” เป็นสถานศึกษาที่รวมคนทุกประเภทโดยมิเคยจำกัดชั้น วรณะ ฐานะ และ.....ไม่เคยจะทำตนเช่นที่นายกคิด โรงเรียนของเรามีนักเรียนซึ่งก็เป็นคนธรรมดาเช่นพวกนาย มีการเรียนอย่างปกติชน ห้องเรียนของเรามีใช้ห้องปรับอากาศ มีโต๊ะ เก้าอี้ผิวดมผกไปจากนาย เราเรียนกันในห้องเรียนธรรมดา มีโต๊ะ เก้าอี้ ที่เหมือนกับพวกนาย เราไม่เคยคิดทะนง เพราะเรามาศึกษาหาความรู้ มิใช่.....เพื่อการประกวดประชันความยิ่งใหญ่.....ของใคร....

พวกนายก็คงคิดต่ออีกว่า เราได้เรียนหนังสือดี ๆ สวยงามและราคาแพง

มีอาจารย์ที่ดีคอยให้ความรู้ ไซ้.....เราไม่เสียงทุกสิ่งเป็นความจริง แต่.....นั่นเป็นเพราะผลที่นักเรียนจะได้รับมันมากมาย เป็นผลดีแก่รากฐานการศึกษา และทุกคน.....จะได้รับวิชาที่กว้างขวาง ถูกต้อง และมีประโยชน์อย่างแท้จริง การประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้แก่นักเรียน.....ทุกคน.....ถือเป็นสิ่งสำคัญมาก สำหรับอาจารย์ทุกคน.....ทุกโรงเรียน อาจารย์ของจิตรลดาล้วนเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และวิญญูจากที่ต่าง ๆ ซึ่งได้รับเชิญมาให้ความรู้แก่พวกเราโดยหวังผลที่ยิ่งใหญ่ในภายหน้า อาจารย์ทุกคนรักพวกเราอย่างลึกอย่างหลาน แต่.....นั่นก็มีไซ้ว่า.....จะทำให้เรากำเริบ เราก็คงยังเป็นนักเรียนธรรมดา

นายกองค์าเราสิ อย่าเลย.....เราขออ้อ พวกเราเป็นคนไทยเหมือนกัน เราจะเรียนจบจากที่ไหน สูงส่งเพียงไร สิ่งซึ่งสูงสุด ก็คือการรับใช้ประชาชนและชาติ นายกคิดอีกว่า พวกเรานี้ละ “ศักดินา” ถึงกับต้องมีรถยนต์ไปรับ - ส่งที่โรงเรียนและบ้าน นาย.....เราขออธิบาย นายกจะเข้าใจนะ ฐานะของนักเรียนทุกคนของจิตรลดาส่วนใหญ่เป็นผู้มีฐานะปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่

เป็นผู้มีอันจะกิน และส่วนที่เหลือเป็นพวกที่มีฐานะต่ำลงไป เมื่อเรามีรถยนต์ใช้กัน นายจะให้เราทำอย่างไร เอรถยนต์ของเราจอดไว้ที่บ้านแล้วเดินไปโรงเรียน เมื่อเรามีสิ่งอันอำนวยความสะดวกให้เรา เราก็ควรจะให้มีใช้หรือ นายคงทราบนะ ถ้าเป็นนาย นายจะทำอย่างไรเล่า ก็คงตกที่นั่งเดียวกับเรา

เรารู้นายต้องหาทางเถียงต่อไปอีก พวกเรายินดี และยอมรับถ้าสิ่งนั้นเป็นความจริง แต่.....บางครั้งเราก็ไม่ยอม ถ้า.....พวกนายกล่าวหาในสิ่งอันไม่จริง

พวกนายลองคิดดูนะ พวกนายว่าเรา เมื่อเราออกร่วมทำกิจกรรมนอกโรงเรียนกับพวกนาย พวกนายคิด.....ใช่.....ฝังใจว่า จิตรลดาต้องเจียบขริมเรียบร้อย แต่.....นายไม่คิดว่า เรายังเป็นเด็กในวัยเดียวกัน ทุกอย่างที่นายทำเป็น เราทำได้ แค่นี้ยังไม่เป็นเครื่องยืนยันอีกหรือว่า เรามีใช้ “ศักดินา” พวกเราก้ยังมีการคุยการสนุกสนานเหมือนพวกนายทุกประการ เรามีการฮาเฮกัน แต่.....พวกนายจะให้เราเจียบขริมนั้น คิดบ้างซิ เด็กวัยเรา ซึ่งเป็นวัยรุ่นย่อมคะนอง โลดเผนกันทั้งนั้น นายเห็นใจเราบ้างซี อย่า.....จำกัดเรานักเลย

เอาละ นายคงคิดต่อไปอีกว่า โรงเรียนเราใหญ่โต บริเวณกว้างขวางสวยงามซึ่งแปลกกว่าโรงเรียนอื่น ใช่.....เราไม่เถียง เพราะโรงเรียนของเราอยู่ในเขตพระราชฐานย่อมต้องงดงามเป็นของธรรมดา เพื่อเป็นเครื่องเชิดชูพระเกียรติองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พวกเราไม่เคยอวดหยิ่ง หรือทะนงตัวในความโชคคี่นี้เลยแม้สักนิด เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะว่า.....ไม่ว่าโรงเรียนจะอยู่ในสภาพเช่นใด สวยงาม หรือโทรมทราวมมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนของเราเลย ถ้าโรงเรียนสวยงามแต่.....นักเรียนเรียนไม่ดี ความสวยงามของสถานที่ก็หาได้ช่วยไม่ ตรงกันข้ามหากนักเรียนเรียนดี แม้โรงเรียน.....จะทรามโทรมก็ย่อมไม่เป็นปัญหาสำหรับการเรียนดีนั้นเลยสักนิด แต่.....โรงเรียนเราถึงจะมีพร้อม แต่.....อีกนั่นแหละ โรงเรียนเราก้ยังมีทั้งคนเก่ง และไม่เก่งปะปนกันอยู่เช่นโรงเรียนนาย คณะแผนการสอบของเราก้มิได้มากมาย จนกระทั่งนำหน้าพวกนายไปไกลนัก ตรงกันข้ามกลับอยู่ในระดับเดียวกันเสียด้วยซ้ำ

นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งซึ่งเรายกขึ้นมาแก้ข้อครหาของพวกนายเท่านั้น เราคิดว่า.....นายไม่ควรจะคิดอิจฉาเราหรอก การที่เราได้เข้าศึกษา ณ สถานศึกษาอันทรงเกียรตินี้หาได้ทำให้ความเป็นคนของเราสูงค่าขึ้นไม่ เราไม่เคยถูกสอนให้เหยียดหยามใคร ตรงกันข้ามเราถูกสอนให้เข้าได้กับคนทุกคน รักเพื่อนฝูง พุดจาไฟเราะ มีน้ำใจเผื่อแผ่ พวกนายเสียอีกที่คอยแต่.....อิจฉาเรา ทำไมเล่า.....จึงต้องเป็นเช่นนี้ เราขอร้องพวกนาย.....อย่าคิดว่า.....เรากับนาย.....แตกต่างกันเลย เราเป็นคนไทย นายก็เป็นคนไทย เราควรจะรักกันได้ สามัคคีกัน อย่ามาให้เรื่องเพียงแค่นี้ ทำลายความสามัคคีของพวกเราเลยนะ ตอนนี้ก็ถึงตอนเราขอร้องนายบ้าง นายประะเปิด ก่อการจลาจล วุ่นวาย ทำให้เกิดการแตกสามัคคีนั้น นายทำเพื่อประโยชน์อะไร เลิกเสียเถิด หันกลับมาเรียนกันอย่างจริงจัง แล้วนายจะเป็นคนเก่ง คนที่ชาติต้องการ เลิกเสียเถิดนะกับการกระทำเพื่อความเด่น แต่ทำลายชีวิตมนุษย์ลงอย่างมากมาย และไร้ประโยชน์ ไม่ว่า.....เราจะจบจากสถานศึกษาใด สูงส่งเพียงใด จบมาอย่างมีเกียรติด้วยปริญญา หรือประกาศนียบัตร ปลายทาง.....ใช่.....ปลายทางแห่งการศึกษา ก็คือ “การรับใช้ประชาชน”

เราขอร้องให้พวกนายได้คิด เลิกเสียเถิดการสร้างสถานการณ์ให้เป็นเหตุ
แห่งการแตกสามัคคี ในขณะนี้ประเทศชาติของเรา กำลังต้องการความเป็นน้ำ
หนึ่งใจเดียวกัน ให้ทุกคนหันหน้าเข้าหากันด้วยจุดประสงค์อันเดียวกัน ในสิ่งซึ่ง
ทรงเกียรติและสูงค่า เป็นยอดปารัตน์และห่วงแหนของเรชาวไทย สิ่งนั้นคือ
“ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์”

รัก

จากเรา

ป.ล. หวังว่านายคงเข้าใจในจดหมายฉบับนี้ของเรานะ

สี่ทหารพญากบ

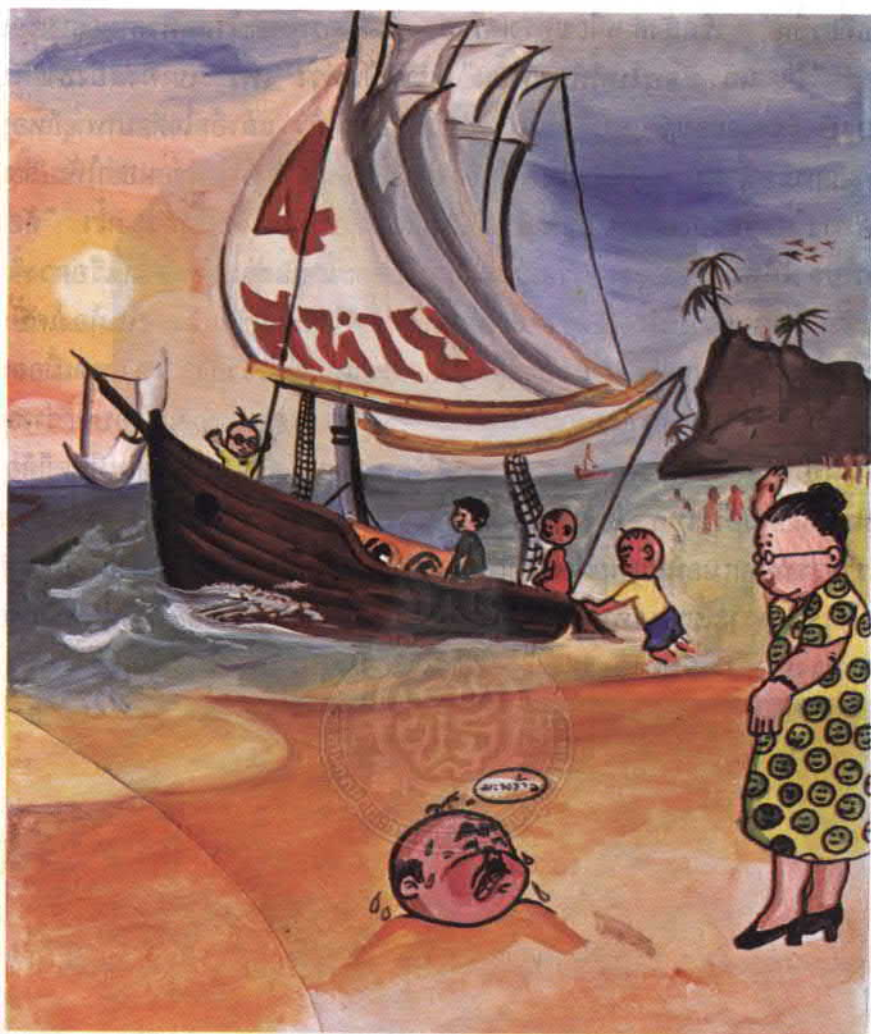
เรื่องโดย เชิด หีบจันทร์

ภาพโดย เอกศักดิ์ มหาเอก

โรงเรียนวัดราชโอรส

“เอกตื่นเร็ว วันนี้เราต้องรีบหน่อย” เสียงโตตะโกนเรียกอยู่หน้าบ้าน “จริงสินะ วันนี้เราจะไปเที่ยวทะเลกัน” เอกคิด “แกขนของลงเรือเรียบร้อยแล้ว หรือยังล่ะ” “เรียบร้อยแล้ว เรามีสมาชิกใหม่ด้วย” โตตอบ “โอ จันทายไม่ผิดคงจะเป็นเจ้านก หรือไม่ก็เซ็ด” เอกตะโกนไปแต่งตัวไปอย่างรีบร้อน “ทั้งสองคนเลย ตอนแรกชวนก็ไม่ไป ต่อมากงอยากสนุกมั้ง” “ดี เราจะได้มีลูกน้องเพิ่มขึ้นอีก” เอกสมมุติตัวเป็นเจ้านายทันที “เราจะเอาแผ่นเสียงไปเปิดฟังกลางทะเลด้วย” “ใช่แล้ว เราจะถ่ายรูปนกสวย ๆ ด้วย” โตพูดอย่างดีใจ เพราะโรงเรียนของเขามีสมาคมสะสมรูปภาพ เวลาผ่านไป 5 นาที เอกก็แต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว “เอาเสื้อผ้าไปมาก ๆ หน่อย อากาศไม่ค่อยจะดี” โตพูดอย่างหวาด ๆ เวลาผ่านไปอีก 15 นาที เรือหาลาล้าใหญ่ของเซ็ดก็พร้อมที่จะออก “ระวังตัวให้ดีนะลูกแม่” แม่ของเอกร้องสั่ง แล้วการรอคอยของแม่ก็เริ่มตั้งแต่นาทีแรกที่เรือออก เพราะเด็ก ๆ ตกลงกันจะค้ำที่เกาะนั้นเป็นเวลาสองคืน

เรือแล่นไปเรื่อย ๆ ใบเรือถูกลมตีจนติง “เรือแล่นมาแปดไมล์ก็จะถึง
ที่หมาย ถ้าลมแรงสม่ำเสมออย่างนี้เราจะไปถึงที่หมายบ่ายสองโมง” เชิดผู้รู้
เรื่องทะเลติกกล่าวขึ้น จนกระทั่ง “เชิดดูท้องฟ้าซิ” เอกละล้าละลัก เชิดสีหน้า
ซีดลงอย่างเห็นได้ชัด “มันคือลมพายุ” เชิดรู้ เขาอายุสิบสี่ปี แก่กว่าใคร ๆ ใน
เรือนั้น พ่อเขาเป็นชาวประมง เขาจึงมีความรู้ทางนี้พอสมควร “ลดใบลงใช้

ไบเดียวขึ้น” เชิดสั่งสำเนียงเคร่งเครียด ไม่มีใครพูดอะไรแต่ทำตามอย่างเรียบ
 ร้อย “โต นก หลบไปที่ห้องเก็บ” เชิดเป็นห่วง เพราะเขาทั้งสองอายุสิบ
 สองปี แต่เอกอายุสิบสามปีพอที่จะช่วยเหลือเขาได้ แล้วอึดใจต่อมาพายุก็นอบ
 เอาฝนกระหน่ำลง ลมปะทะใบหน้าเชิดจนชา “เอามาถือท้ายนี้ก่อนอย่าให้เปลี่ยน
 ทิศทาง” เชิดร้องแข่งกับลมลั่นเรือ ลมแรงเสียจนเขาเกือบถลาลงน้ำ “ต้อง
 เอาใบลงให้หมดไม่อย่างนั้นเรือล่มแน่” เชิดตะโกนแต่ลมพัดเอาใบเรือควงตัว
 ลงน้ำแล้วก็จมหายไป เชิดกลับมาช่วยเอกถือท้ายอย่างเข้มแข็ง ในห้องเก็บ
 ข้าวของกระจัดกระจายลงมากองอยู่ที่พื้น “เรามาถึงเกาะรึยัง” เอกพูดเมื่อลม
 พายุซาลงแล้ว “เราคงเลยมาแล้วเพราะเมื่อครูนี้น้ำลมแรงมาก แต่พอบอกว่าเลย
 เกาะนี้มาจะมีเกาะร้างอยู่หลายเกาะ เคยมีผู้คนมาตั้งหลักแหล่ง แต่ในที่สุดก็ต้อง
 ยอมแพ้แก่ภูมิประเทศ ดินขาดปุ๋ย ถ้าเราไปถึงนั้นเราก็จะปลอดภัย” เชิดอธิบาย
 “เราควรทอดสมอนอนพักผ่อน นี่ก็มืดแล้ว” เอกบอก เชิดเห็นด้วย แต่เขาก็
 ตกใจมากเพราะเขาลืมเอาสมอมามีแต่เชือกเปล่า ของบนเรือก็ไม่มีน้ำหนักพอ
 ที่จะถ่วงเรือแทนสมอได้

ตั้งนั้นเรือจึงแล่นไปในความมืดต่อไป อาศัยแสงดาวนำทางเพราะดวงจันทร์ถูกเมฆบังจนหมดสิ้น เอกเป็นคนถือท้าย ได้ยินเสียงคลื่นกระทบฝั่ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะดีใจขนาดไหน เขาตัดท้ายตรงไปที่นั่นทันที ดวงจันทร์พ้นเมฆแวบหนึ่ง เอกเห็นหินโสโครกเบื้องหน้า เขาตะโกนสุดเสียงด้วยความตกใจ “เชิด หินโสโครก” เชิดซึ่งเผลอหลับไปกระโดดลุกขึ้นวิ่งตรงไปที่เอก เอกตัดท้ายสุดกำลัง เรือแล่นเข้าเกยหินโสโครกที่ขนาบอยู่ เสียงกรือทางหัวเรือ เรือรั่วเสียแล้ว มันปักแน่นอย่างนั้น เอกและเชิดจึงนอนลงอย่างอ่อนแรง

รุ่งเช้าทั้งสี่กระโดดโลดเต้น และตะโกนอย่างดีใจ เพราะภาพที่เห็นเบื้องหน้าคือ เกาะร้าง ทุกคนร้องว่าแผ่นดิน ๆ ๆ โดยไม่รีรอเชิดของไปไว้บนเกาะอย่างว่องไว เขาลุยน้ำไปจนถึงคอแล้วก็ว่ายน้ำอีกหน่อย ไม่ช้าทุกคนก็ได้นอนฝั่งแดดเล่น โตหาใส่เดือนไปตกปลา มาปิ้งกินกับไข่มดที่ต้มสุกนานจนแข็ง และลั่นวัวกระป๋อง ข้าวเหนียวที่นึ่งเอาไว้แต่บ้านมาอุ่นให้ร้อน ติดตามด้วยสับปะรดกระป๋อง เมื่ออิ่มแล้ว นกเป็นคนล้างถ้วยชาม วันนั้นเมื่อไม่มีอะไรทำ เอก

ออกความเห็นให้เล่นน้ำและเล่นโจรสลัดจนถึงเย็น เชิดกลับไปเอาใบเรือที่ยังมีอยู่มาทำเตนท์ใหญ่พอที่เขทั้งสี่คนนอนได้สบาย ๆ

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งเอกลุกขึ้นเป็นคนแรก แล้วเขาก็เกิดความคิดที่จะสำรวจเกาะ เชิด นก และโตเห็นด้วย เขานำอาหารกลางวันไปเล็กน้อย แล้วออกเดินทางทันที พบห้วมันฝรั่งและต้นถั่ว หัวหอม นกจึงเก็บใส่ย่ามมาจนเต็มเพื่อนำมาทำอาหาร เอกพูดว่า “นี่ 7 โมংครึ่งแล้ว” โตและนกซุบซิบกันแล้วก็หัวเราะคิกคัก เอกหัวเสียและเขาก็พูดว่า “เมื่อไหร่เราจะกินอาหารกันเสียทีล่ะ” นกหัวเราะแล้วพูดว่า

“นี่แหละฉันบอกโตว่า อีกประเดี่ยวนายจะต้องพูดประโยคนี้” แล้วทุกคนยกเว้นเอกก็หัวเราะกันท้องแข็ง เขาลงมือกินอาหารเข้ากัน เมื่ออิ่มแล้วก็สำรวจกันต่อไป จนกระทั่งเอกร้องว่า

“เฮ้! ดูนี่ ก้นบุหรีใหม่ยังไม่ทันข้ามวันเลย”

โตพูดขึ้นอีก “เราควรจะตามเขาให้พบแล้วขอความช่วยเหลือ” แต่เชิด
ไม่ตั้งใจเลย เพราะเขารู้ว่าที่นี่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ในตอนนี้ “รอยเท้านี้อาจเป็นโจร
ก็ได้ เรายังไม่ควรแสดงตัวจนกว่าจะรู้ว่าเขาเป็นใคร” เอกตกใจพูดว่า “หมาย
ความว่า.....” “ใช่แล้วฉันยังไม่แน่ใจ” เชิดตอบ

ดังนั้นทุกคนไม่ทำเสียงอะอะ เขาเดินอย่างระมัดระวังตัวไปจนสุดเกาะ
ทางด้านทิศใต้ ที่นั่นเด็ก ๆ พบโจรกำลังขนถ่ายข้าวของอยู่ ซึ่งเชิดบอกว่าเขา
จำได้แน่ๆ มันเป็นพวกปล้นและฆ่าเจ้าทรัพย์ตายเมื่อสองเดือนก่อน ขณะที่
ทุกคนตะลึงอยู่ยังไม่ทันคิดที่จะหนี โจรก็หันมาพบเข้าเสียก่อน พวกเด็ก ๆ ถูก
จับไปขังไว้ในห้อง ๆ หนึ่งซึ่งอยู่ในถ้ำเก็บสมบัติ มีสมบัติ คือเงิน ทองและ
สินค้าในถ้ำนั้น มันเป็นของที่ถูกลปล้นมาทั้งหมด

เชิดพูดว่า “เอ ทำไมถ้ำนี้จึงไม่อัปนะ”

เอกใจเต้นและกล่าวว่า “อาจจะมีย่อยงทางออก เราจะลองหาดู”

การค้นหากก็เริ่มขึ้น เวลาผ่านไป 2 ชั่วโมงกว่า ยามเข้ามาตรวจ ไม่มีใครทำ
พิธี เมื่อยามออกไป ต่อจากนั้นไม่นานเชิดก็พบช่องเล็ก ๆ เหนือศีรษะเล็กน้อย
เขาดีใจมากแต่ไม่กล้าตะโกน เพียงแต่เรียกพรรคพวกมาดู

“หนทางจะหนีมีแล้ว” เขากล่าวสั้น ๆ แต่เต็มไปด้วยความหวัง เชิดสั่ง
นกให้ไปคอยดูปากถ้ำ

“ถ้ามีคนมา นายจะต้องตบมือสองครั้งเป็นสัญญาณ” เชิดกำชับ

โต เอก และเชิด ขุดจนกลายเป็นช่องใหญ่พอที่จะลอดขึ้นไปได้ แต่
นกต้องอยู่ก่อนทำเสียงเป็นคนหลายคนยังอยู่ในถ้ำ แล้วเด็กสามคนก็แอบกลับ
ไปที่พัก เอกพูดว่า “เราจะทิ้งนกไว้นานไม่ได้ดอกนะ”

“แน่นอน” เชิดตอบ

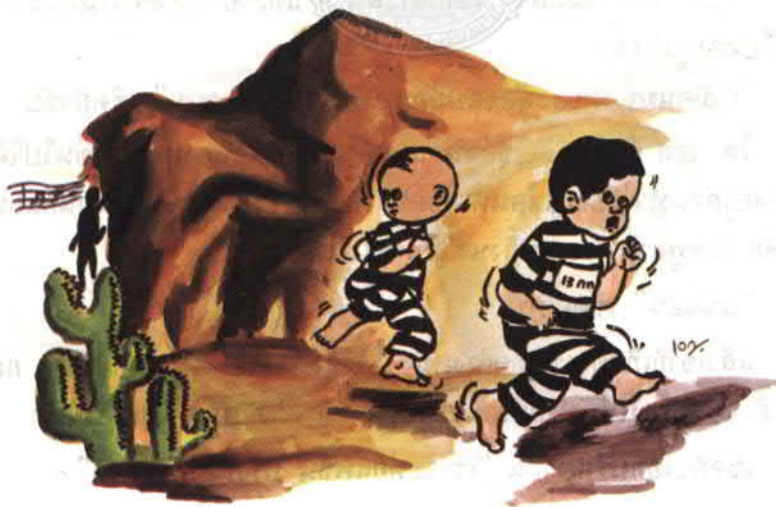
แล้วเขาก็เกิดความคิดอย่างหนึ่ง เขาจึงนำเครื่องเล่นแผ่นเสียง กลับไป
ที่ถ้ำ ตั้งแผ่นเสียงให้ดังพอที่ยามจะได้ยิน แล้วเชิดกับนกก็วิ่งกลับไปที่พัก

เชิดกับเอกปรึกษากัน “เราจะต่อแพขึ้น บางทีอาจจะรอด”

“ใช่แต่โตกับนกจะต้อง
อยู่ที่นี้ก่อน เพราะเราไม่แน
ใจว่าจะไปรอดหรือเปล่า ถ้า
เราตายเขาทั้งสองก็จะอยู่ที่นี้
ถ้าเราไม่ตายเราจะบอกพ่อส่ง
คนมาช่วย” เอกพูดแล้วถอน
หายใจ “ไม่ยุติธรรม ถ้าเรา
ตายก็ต้องตายด้วยกัน ถ้าอยู่ก็
ต้องอยู่ทั้งหมด” นกพูดอย่างจริงจัง แต่เช็ดก็พูดขึ้นบ้าง “จริงของเอก เธอไป
ไม่ได้” นกจึงสงบลง

แล้วเด็กทั้งสองก็ช่วยกันต่อแพขึ้นอย่างแน่นหนา ใช้ไม้สองชั้นเพื่อให้
สูงกว่าระดับน้ำ มีที่กั้นไม่ให้ตก ข้าง ๆ มีใบเรือติดและมีไม้ค้ำท้ายอีก ทั้งหมด
เลาะมาจากเรือใหญ่ที่เกยตื้น เพราะชนหินนั้น เสร็จแล้วจึงลงมือกินอาหาร
พอดีเห็นหัวหนาสลัดเดินมา มันไม่จับเด็ก ๆ ไปข้างอีกแต่ตะคอกว่า “แกจะ
อยู่ที่นี่ข้างแก แต่อย่าคิดหนีเป็นอันขาด มิฉะนั้น แกจะเสียใจ” แล้วมันก็สั่งให้
ลูกน้องนำเสบียงอาหารมาให้

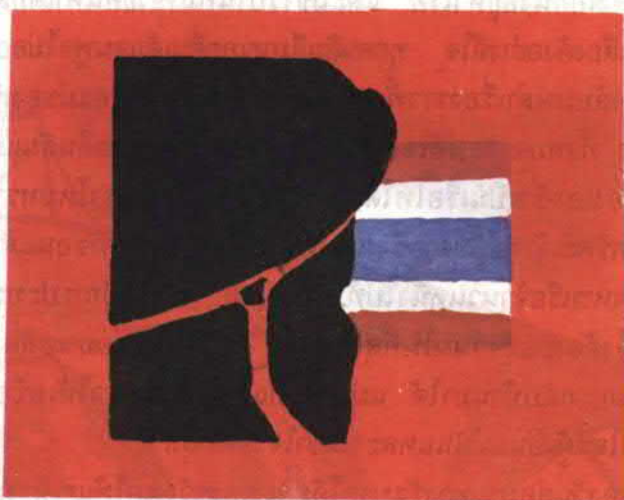
อีกสักครู่เอกและเชิดก็พร้อมที่จะเดินทาง เมื่อรู้ลากันเสร็จ เชิดก็เรียกเอก “เอกเราพร้อมแล้วไปกันเถอะ” เอกก็วางแพด้วยใจหดหู่ แพน้อยระหกระเหินมาสีวัน มันช้ากว่าเรือมาก มายังไม่ถึงครึ่งทาง เชิดก็ชี้ให้เอกดูเรือลำใหญ่ของพ่อเอก เอกดีใจมากรีบปั่นขึ้นไปบนเสากระโดง พร้อมทั้งแผดเสียงดัง กวักไม้กวักมืออุ่นวยสักรูหนึ่ง เรือลำนั้นก็ตรงมาใกล้แล้วก็มีเรือเล็กกรรเชียงตรง

มา มีพ่อของเอกนั่งอยู่หัวเรือ และมีชาวบ้านที่มาช่วยค้นหาเด็กสี่คนที่หายไป พ่อเรียกเอกเสียงดังอย่างดีใจ ทุกคนยินดีมากเอกตื่นเต้นจนพูดไม่ออกอยู่เป็นนาน

เมื่อกลับมาเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ชาวบ้านฟัง พ่อแม่ของเชิดและเอกดีใจกว่าใคร ๆ ทั้งหมด แม่ดีใจจนร้องไห้ ชาวบ้านพลอยตื่นเต้นและตื่นเต้นไปด้วย พ่อของเอกซึ่งเป็นเรือโทได้รายงานให้กระทรวงกลาโหมทราบ ว่า คณะโจรสลัดชิงทรัพย์เจ้าทรัพย์ตายซึ่งหลบหนีไปนั้น บัดนี้รู้ที่ซ่อนแล้ว พ่อได้รับคำสั่งให้นำทหารเรือจำนวนหนึ่งไปทำการจับกุม และมีการปะทะกันนิดหน่อย โจรสู้ไม่ได้จึงต้องยอมจำนนในที่สุด อีก 2 - 3 ชั่วโมงต่อมาเฮลิคอปเตอร์ก็นำตัว โต กับนก กลับบ้านมาได้ แม่ของนกและโตถึงกับร่ำไห้เหมือนกับแม่ของเอก ความดีใจนี้ผู้เป็นแม่นั้นแหละจะเข้าใจได้ดีที่สุด

อีกสองวันต่อมา ทางรัฐบาลได้มอบของขวัญมาให้แก่เด็กทั้งสี่ เป็นเรือสำเภาลำใหญ่ เรือนั้นทาสีสด แสบจะยังไม่แห้ง มีชื่ออยู่ที่หัวเรือว่า “Four Boys” เพราะเชิดต้องเสียเรือไปลำหนึ่ง จึงต้องมีการทดแทน เรือลำนี้ถ้าจะเทียบกับเรือเก่าของเขาผิดกันมาก ส่วนเรือที่เสียไปพ่อของเชิดไม่ได้พูดถึงเลย เด็กสามคน คือ โต เอก และนก ยกเรือเป็นผลประโยชน์ให้เชิด เด็กสามคนจะต้องไปโรงเรียนแล้ว แต่เขาให้สัญญากับเชิดว่า ทุกๆ ปีเขาจะมาเยี่ยม ทุกคนจะไม่ลืม “การผจญภัยครั้งยิ่งใหญ่” นี้เลย

วีรบุรุษจำเป็น

เรื่องและภาพโดย อุดุลย์ ถิ่นทอง
โรงเรียนวัดราชาธิวาส

เรื่องนี้ขออุทิศแด่.....

โจรผู้ร้ายทุกท่านทั้งที่เป็นอยู่แล้วและกำลังจะเป็น
จงตื่นขึ้นจากความฝันร้ายของท่าน เพื่อมองทางสายใหม่ที่ดีกว่า
ทางแห่งอนาคต ทางแห่งวีรบุรุษ
ถึงแม้ว่า.....มันจะเป็นเพียงวีรบุรุษจำเป็นก็ตาม แต่ก็ดีกว่าเป็นโจร

ผู้เขียน

13 ก.ค. 19

ได้ร่วมไผ่อันร่มรื่น เมื่อยามสาย
ลมเย็นพัดมา ประดุจดั่งเสียงทำนอง
เสนาะของเครื่องดนตรีไทยที่กำลัง
บรรเลงอยู่ ท่ามกลางความว่างเปล่า
หรือห้วงสำนึกในจิตใจของมนุษย์
ใครคนใดคนหนึ่งที่กำลังฟังอยู่ใน
ขณะนั้น เสียงนั้น ขาดเป็นห้วง ๆ
บางทีก็ถี่เสียงจนอยากจะโวยสำหรับ
เขาเสียจริง

ศักดิ์ สันติชัย ชายหนุ่มเลือด
อีสาน ผู้เติบโตมาพร้อมกับท้องไร่
ท้องนาและเสียงที่ใคร ๆ เขาเปรียบ
เสมือนดนตรีเหล่านี้ แต่สำหรับ

ศักดิ์แล้ว เสียงนั้นมันช่างจำเจกับเขาเหลือเกิน

“โถ มันไม่เห็นจะเป็นเสียงดนตรีที่ไหนเลย กะอื่แค่กอไผ่เสียดสีกัน
เวลาลมพัดก็เท่านั้นเอง” นี่เป็นเพียงความคิดอันน่าเบื่อหน่ายของเขา ซึ่งขาด
การศึกษาและจินตนาการตลอดจนความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ก็ศักดิ์เรียนแค่
ประถมสี่นี้จะเอาอะไรกับเขานักหนา ต้องออกจากโรงเรียนเพราะขาดทุนทรัพย์
กำพร้าพ่อและแม่ อยู่กันสองคนยายหลาน

ตั้งแต่ศักดิ์เริ่มลืมตาขึ้นมองดูโลก แม้กระทั่งคำ ๆ แรกที่เขาพูดได้มันก็
ไม่เหมือนลูกชาวบ้านเขาเสียแล้ว

“ไฉนรักจริงไฉนหลานของยายคนนี่ เสียดยานะที่พ่อและแม่ของเจ้าเขา
ทอดทิ้งเจ้า ไฉแม่เอ็งหรือก็ไม่ดี บอกว่าไปหางานทำที่บางกอก ผลสุดท้ายก็
อ้อมแดงกลับมาให้ยาย แล้วก็หายหน้าไปเลยไม่มีวี่แวว ตอนนั้นข้าถามถึงพ่อเอ็ง
เขาก็บอกว่าไม่รู้ อ้อ! ตายโหงตายห่าไปเสียก็ดีสินี่ แต่ว่าเจ้าไม่ต้องกลัวหรอก

นะ มียายอยู่ทั้งคน ยายไม่ทิ้งเจ้าหрокไอ้หลานรัก” เมื่อศักดิ์ได้ยินดังนั้นก็โผล่เข้ามาอดยาย แล้วยายก็จะพูดว่า

“อู! ชื่นใจจริง แค่นี้ยายก็พอใจแล้ว ยายเลี้ยงแม่ของเจ้ามาก็หวังจะให้มันช่วยเผาผีให้เท่านั้นเอง อย่างอื่นข้าไม่หวังหрок อือ! แล้วมันก็มาทำกับยายแบบนี้” ยายรำพึงรำพันกับตัวเองอย่างท้อแท้ใจระคนกับความดีใจ ทั้ง ๆ ที่น้ำตาแกไหลออกมาพร้อมกับโบหน้าที่มีรอยแห่งความหวังใหม่ คือ หลานชายของแกซึ่งยังมีได้รู้เรื่องราวอะไรที่แกรำพันมากนัก

“เอ้า ยายจำ เรียกยายจำก่อนเร็ว นั่นอย่างนั้น อู น่ารักจริง ๆ” ดูท่าทางยายมีความสุขมากทีเดียว และใช่ ใช่แล้ว “ยายจำ” คำนี้แหละ มันเป็นคำแรกของเขา คำแรกที่ศักดิ์พูดได้จึงไม่เหมือนกับลูกชาวบ้านเขาเลย “ยายจำ” คำนี้จะติดปากเขาไปนานตลอดชีวิต เขารักยายมาก เขาเคยบอกกับยายเสมอว่า

“ยายครับ ยายไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว เมื่อมีศักดิ์คนนี้อยู่ทั้งคน ศักดิ์จะเลี้ยงยายเอง และจะให้ทุก ๆ อย่างที่ยายต้องการ”

“ศักดิ์จะ มานั่งคิดอะไรอยู่
ได้ร่วมไม้คนเดียว”

“เออ อ้อ ลำดวนเองนะ ไปไหนมานี่”

“โต ก็มาหาพี่ศักดิ์ซิจะ แหม เรียกตั้งนานแล้วไม่ได้ยินหรือ ต้องเข้ามาเรียกจนใกล้ ๆ เนอะ คิดอะไรอยู่ล่ะ แพนหรือจ๊ะ”

“โต ลำดวน พี่นะจะคิดถึงใครไม่ได้อีกแล้วล่ะ นอกจากลำดวนของพี่คนนี้คนเดียวเท่านั้น”

“แหม ปากหวานอีกแล้ว ระวังเถอะ ระวังพ่อของลำดวนเอาไว้เถอะ

เออ นี่ พี่คิดอะไรอยู่จ๊ะ”

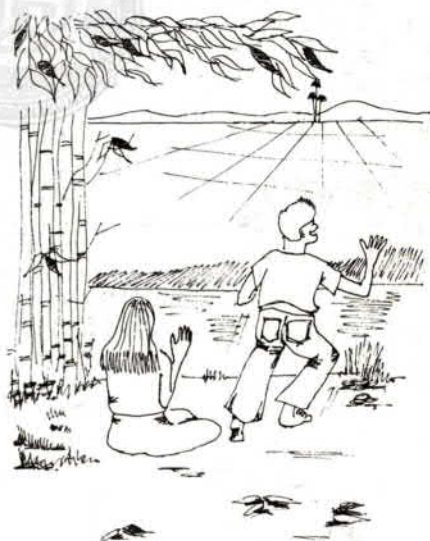
“ก็กำลังคิดเรื่องของเรานะซี”

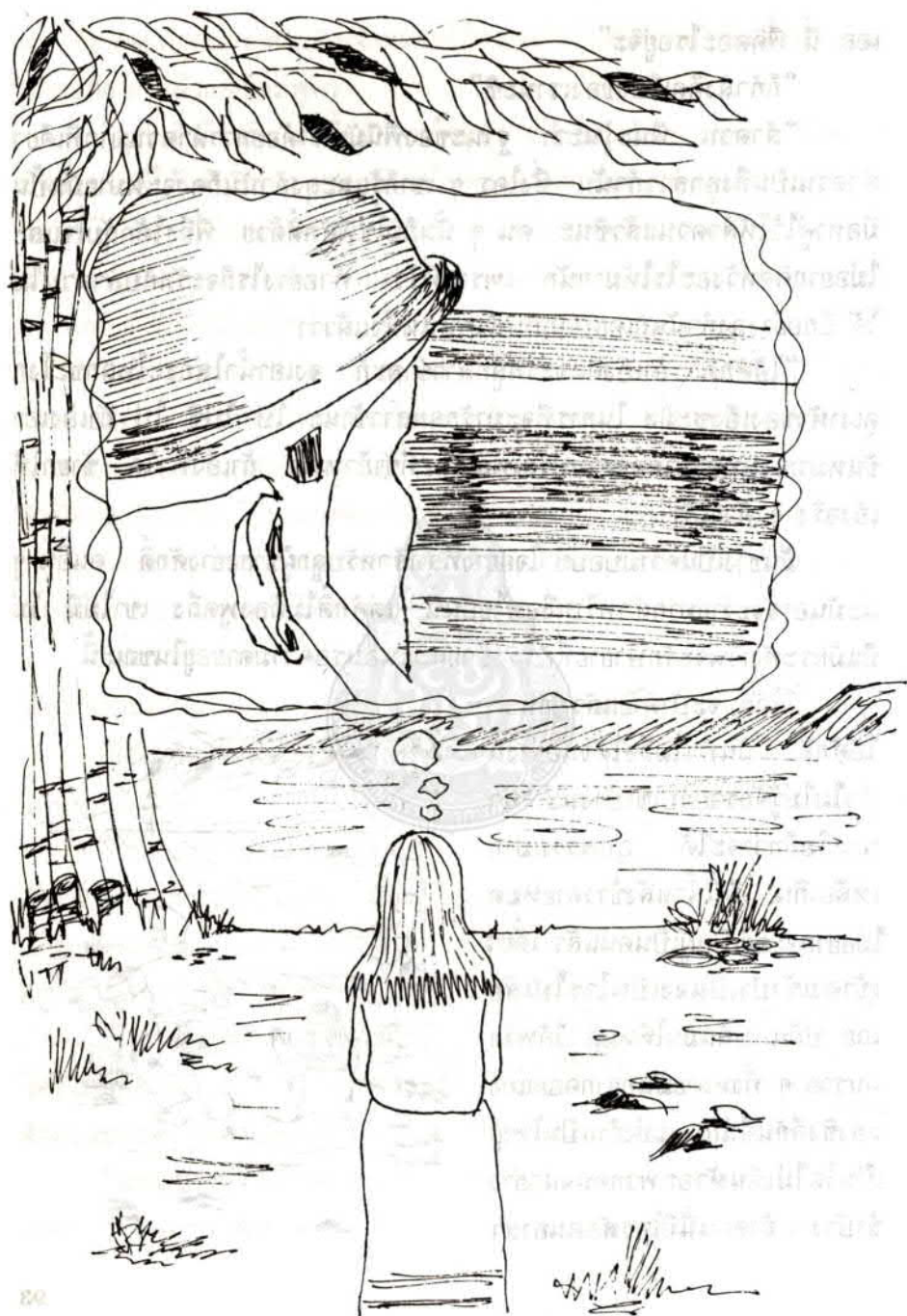
“ลำดวน พี่นะรู้แหละว่า ฐานะของพี่มันต่ำต้อยกว่าลำดวนมากทีเดียว ลำดวนเป็นถึงลูกสาวกำนัน ซึ่งใคร ๆ เขาก็รู้และลุงกำนันก็คงจะหมายมั่นปั้นมือหาคู่ไว้ให้ลำดวนแล้วสินะ คน ๆ นั้นก็มีใช่พี่ศักดิ์ด้วย พี่ถึงได้กลุ้มใจและไม่อยากคิดหวังอะไรให้มากนัก เพราะพี่รู้ว่า ทำอย่างไรก็จะรักกับลำดวนไม่ได้ อีกอย่างลุงกำนันก็เคยบอกกับพี่มาหนึ่งแล้วว้า

“ไอ้ศักดิ์ ถ้าเอ็งคิดจะรักลูกสาวข้าละก็ จงเอาน้ำใส่กระโหลกชะโงกดูเงาหัวของเอ็งซะมั่ง ในการที่จะมารักลูกสาวข้านะ ไป ไปซิ ไป ถ้าเอ็งเอาขันหมากเงินทองมากองตามประเพณีและที่ข้ากำหนด ถ้าเอ็งทำได้ ข้ายกให้เอ็งจริง ๆ ด้วยเฮ้ย”

มันช่างเป็นความบอบช้ำใจอย่างที่สุดสำหรับลูกผู้ชายอย่างศักดิ์ คนอื่น ๆ นะมันอาจจะง่ายมากสำหรับเงื่อนไขอันนี้ แต่ศักดิ์ไม่ต้องพูดถึง เขาไม่มี ไม่มีแม้กระทั่งเงินจะรักษายายที่กำลังป่วยและนอนรอความตายอยู่ในขณะนี้

“ไ้อ้ย จะบ้าตายแล้ว ภูนะกู ไอ้ศักดิ์ มันทำไมถึงได้จนอย่างนี้ ทำไมไม่รู้จักรวยกับเขาบ้างนะ ทำนาหรือก็กว่าจะได้ อุปสรรคมากเหลือเกิน ปีนี้น้ำแล้งข้าวตายหมด ไม่อยากจะเป็นผู้เป็นคนแล้ว เตี้ยวเข้าดงเข้าป่าเป็นจงเป็นโจรไปเสียเลย ปล้น ปล้นมันให้หมด ไ้อ้พวกคนรวย ๆ ทั้งหลายมันอยากคอยแกลงชิงดีกันดีนัก แย่งกันเป็นใหญ่เป็นโตไม่เห็นหัวอกพวกคนจนอย่างข้าบ้าง ถ้าตอนนี้มีใครสักคนอาสา

จะให้เงินให้ทองหรือให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าต้องการละก็ ดินะซี ไอ้ศักดิ์จะรับ
แล้วจะให้ข้า ไอ้ศักดิ์คนนี้ทำอะไรก็ยอมละวะ ไอ้ศักดิ์มันทนไม่ไหวแล้วโว้ย รู้
ไหม มันทนไม่ไหวแล้ว ทนไม่ไหวแล้ว”

“พี่ พี่ ศักดิ์ พี่เป็นอะไรไปจ๊ะ” พุดเลอะเทอะไปได้ พี่ยาคิดมาก
ซีจ๊ะ โธ่ คิดมากไปได้ อยู่เฉย ๆ ไปเรื่อย ๆ ก่อนเถอะนะจ๊ะ นะจ๊ะ”

“โธ่ ลำดวน ก็ไอ้เพราะอยู่เฉย ๆ ไปเรื่อย ๆ นี่ซี พี่ถึงได้เป็นแบบนี้
จริง ๆ นะ ไอ้นิสัยคนไทยเรามันก็เสียอีตรงนี่ เฉย ๆ ไปเรื่อย ๆ อดทน ลำดวน
คิดดูซิว่า ไหนจะยายปวย ลำดวนหรือก็ต้องจากพี่ไปเป็นอื่น เงินพี่ก็ไม่มี
พี่จะอยู่ไปทำไม ลำดวน บอกซี พี่จะอยู่เป็นคนต่อไปทำไม”

“โถ ใจเย็น ๆ ซีพี่ ใจเย็น ๆ ซีจ๊ะ” ลำดวนปลอบแพนหล่อนอย่าง
ทะนุถนอม

“พี่ใจเย็นไม่ไหวแล้วละลำดวน ในเมื่อทำดีไม่ได้พี่ก็จะขอไปเป็นโจรละ
ไปเป็นคอมมิวนิสต์ดีกว่า คนไทยเรามันต้องแบบนี้นะ อย่ามัวหวังความโอปออ้อม
อาร์อยู่เลย”

“พี่ พี่ศักดิ์ พี่จะขายชาติหรือจ๊ะ”

“ทำใจได้ละลำดวน มีหนทางเดียวเท่านั้นที่พี่คิดได้ และจะได้มาทั้ง
ลำดวนและการหายป่วยของยาย มีทางเดียวเท่านั้นจริง ๆ นะลำดวน”

“แต่ ไอ้ ลำดวนนี่ก็ออกแล้ว”

“ลำดวนจะให้พี่ทำอะไร ลองบอกมาซี”

“ก็ตอนนี้อายุพี่ครบเกณฑ์ทหารแล้วไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“ลำดวน จะให้พี่เป็นทหาร”

“ใช่ ใช่แล้วจ๊ะ ลำดวนขอให้พี่ไปเป็นทหารเป็นรั้วของชาติ ถึงพี่จะ
ตายก็ตายอย่างสมศักดิ์ศรี สมเกียรติ และเพื่อความหวังของเราทั้งสองด้วยจ๊ะ”

“โอ้ ใช่แล้ว พี่สืมนะ พี่จะเป็นทหาร พี่จะเป็นทหาร ไอ้ศักดิ์จะเป็น
ทหาร ทหาร ทหารเอ๋ยทหารหาญรั้วของชาติไทย” ศักดิ์เพ้อออกมาอย่างดีใจ
และสืมตัวกับความหวังใหม่ของเขา

ใช่ ศักดิ์ เขาคิดถูกแล้ว ถ้าเขาเป็นโจรนั่นหมายความว่า อนาคตของเขา มันจะยิ่งไกล ๆ ออกไป ความหวังของเขาทั้งหมดจะพังทลายอย่างไม่มีทางเลือก เขาจะต้องถูกจับหรือไม่ก็ตาย ตาย อย่างหมากลางถนน แต่ถ้าเขาเป็นทหาร ความหวังเขาจะไม่มีวันดับ คิดเสียใหม่ซิศักดิ์ ตื่นเถิด ตื่นเพื่อเดินทางสายใหม่ที่ดีกว่า เดินไปบนทางแห่งอนาคต เพื่อความรุ่งโรจน์ของตนและประเทศชาติ ขอไทยทุกคนจงตื่นเถิด เมืองไทยจงตื่นเถิด สำหรับศักดิ์นั้นเขตื่นแล้ว

ศักดิ์เป็นทหารเขาจะได้ทุกสิ่งทุกอย่าง มีโอกาสประกอบวีรกรรม และถ้าเขาไม่ตาย เขาก็จะได้รับความนิยมยกย่อง การต้อนรับที่เอิกเกริก แต่ถ้าเขาตายเขาจะไม่เป็นบุคคลที่ถูกลืม พิธีไว้อาลัยจะต้องถูกจัดขึ้นอย่างสมเกียรติ ที่สำคัญชื่อเสียงของเขาก็จะต้องก้องโลกและประกาศให้โลกรู้ว่าเขาละ “วีรบุรุษของชาติ” หรืออีกนัยหนึ่งว่า “วีรบุรุษจำเป็น” นี่คือศักดิ์ในมโนภาพของลำดวนสุดที่รักของเขา

เขาสินเน! ศักดิ์
เขานั้นไปพบรบมาจริง ผจญสิ่งเสียใจให้ระทม
ดีกว่าพวกรุกปลุกระดม ได้แต่ถ่มน้ำลายดำ หมาในกรง

ตรา

ภาพ

แห่ง

ชีวิต

เขียนโดย นายสมพันธ์ เตชะอธิก
ภาพโดย นายสมหวัง จันทรา
โรงเรียนวัดราชโอรส

อากาศกลางวันอันร้อนระอุ แสงอาทิตย์เจิดจ้า นาน ๆ จะมีลมพัดมา ต้องผิวกายของเหล่านมนุษย์ ชายคนหนึ่งนั่งกางเกงขาวสีน้ำเงิน สวมเสื้อเชิ้ตสีเหลืองอ่อนแขนยาว และผู้หญิงสวมแม็กชีส์ขาวลายดอก นั่งอยู่โต๊ะริมสุดของร้านอาหาร ภายในร้าน ฝาผนังทั้งสองด้านมีภาพโฆษณาหน้าอัดลม ด้านบนกลางห้องติดพัดลมซึ่งกำลังหมุน มุมซ้ายหน้าร้านเป็นที่ขายก๋วยเตี๋ยว ด้านขวาสุดของห้องสำหรับขายกาแฟ ร้านนี้เงียบไม่ค่อยมีผู้คนจึงไม่มีใครทำเสียงรบกวนหรือได้ยินเรื่องราวที่เขาทั้งสองคุยกัน

“ฉันได้ข่าวของเธอจากกฤษฎาว่า เธอจะแต่งงาน เป็นเรื่องจริงรีเปล่า?” ครายุทธผู้มีใบหน้าที่เหลี่ยม นัยน์ตามีหยาดน้ำค้างซึ่งแผ่วไว้ด้วยความขมขื่น จมูกโด่งใหญ่ ริมฝีปากกว้างพอรับกับใบหน้า ผมข้างหน้ายาวมาถึงนัยน์ตา แต่ถูกเสยไว้บนศีรษะด้านขวา เอ่ยถามน้ำทิพย์ผู้มีใบหน้าเศร้า ดวงตาชำแดงก่ำไว้ผมยาวถึงต้นคอ ข้างหน้าปิดหน้าผาก ด้านข้างปิดกึ่งหูทั้งสอง จมูกเล็กโด่ง ริมฝีปากอ่อนละมุน ซึ่งกำลังคิมน้ำส้ม

“คะ.....เป็นเรื่องจริง”

“ทำไมเธอถึงทำเช่นนั้นล่ะ มันเร็วเกินไป เธอเองก็เพิ่งจะอายุสิบหกเท่านั้น” ครายุทธแสดงความสงสัยด้วยท่าทางจริงจังและจ้องตาของน้ำทิพย์

“มันเป็นความผิดของฉันเองค่ะ ที่ทำเพื่อต้องการประชิดใครคนหนึ่ง” น้ำทิพย์พูดจบพลางก้มหน้า น้ำตาหล่นไหลอาบแก้มด้วยความเสียใจ

“บอกมาเถอะว่า เขาคณนั้นคือฉัน เพราะเหตุนี้แหละจึงทำให้ฉันมาพบเธอ ฉันไม่สบายใจจริง ๆ ทำไมล่ะ เธอถึงไม่เคยบอกฉันสักคำว่า.....เออ.....” ครายุทธก้มมองดูพื้นที่ถูกขัดอย่างสะอาด จากนั้นก็ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมามองน้ำทิพย์ซึ่งนั่งก้มหน้าอยู่ตรงข้ามเขา แล้วพูดต่อไปด้วยเสียงเศร้าแต่หนักแน่นว่า

“ทำไมล่ะ เธอจึงไม่บอกฉันสักคำว่า เธอรักฉัน ฉันจะได้หาทางแก้ไข ฉันไม่รู้เลยจริง ๆ”

“ฉันเป็นผู้หญิงนะคะ จะให้ฉันพูดว่าฉันรักเธอได้อย่างไร อีกอย่างหนึ่งฉันก็คิดว่า ฉันได้แสดงออกแล้ว จึงคิดว่าไม่จำเป็นต้องพูดออกไป ฉันไม่เข้าใจว่าเธอไม่รู้จักจริง ๆ หรือแกยังไม่รู้จักกันแน่”

“ฉันไม่รู้เลยจริง ๆ และก็ไม่มี ความจำเป็นด้วยที่ฉันจะต้องแก้งทำเป็นไม่รู้ ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ดีเลย ฉันอยากจะให้เธอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด ตั้งแต่เธอเกิดความรู้สึกกับฉัน จนกระทั่งถึงปัจจุบัน บางทีฉันอาจจะช่วยได้บ้าง” ครายุทธแสดงน้ำใจอันดีงามต่อน้ำทิพย์ผู้ผ่านสาร ด้วยใจอันบริสุทธิ์อย่างแท้จริง เขาเต็มไปด้วยความอยากรู้ในเรื่องอันแสนเศร้าของน้ำทิพย์ ทั้งอยากจะช่วยให้เธอมีสภาพชีวิตที่ดีกว่าอดีต เห็นโลกนี้น่าอยู่และชีวิตมีคุณค่าทั้งต่อตนเองและผู้อื่น มีความสุขในชีวิตด้วยการทำสิ่งต่าง ๆ ไม่ใช่อยู่อย่างเบื่อหน่าย ท้อแท้ เต็มไปด้วยน้ำตาแห่งความเศร้าของชีวิต เขาคิดเรื่องนี้เป็นเวลาหลายวันจนมีอาการปวดศีรษะบ่อยครั้งก่อนที่จะมาพบกับน้ำทิพย์ น้ำทิพย์เริ่มเรื่องของตนอย่างมีสติ

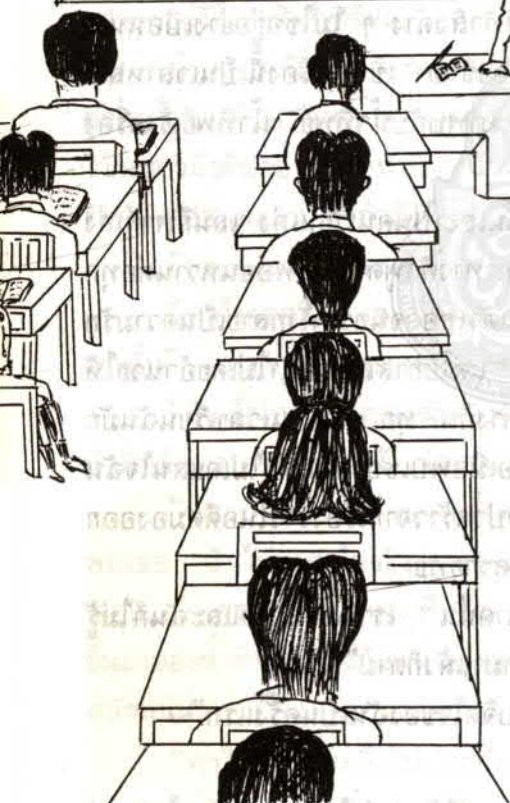
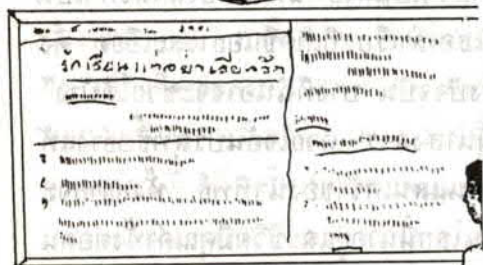
“ได้ค่ะ เมื่อเราเรียน ป. 7 ตอนนั้นเธอเป็นคนเรียนเก่ง เล่นกีฬาเก่ง ทั้งทำอะไรต่อมิอะไรก็ได้ทั้งนั้น กิริยาท่าทางคำพูดที่สุภาพอ่อนหวานต่อทุกคน คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้ฉันเริ่มสนใจในตัวเธอ จนกระทั่งกลายเป็นความรัก ฉันพยายามที่จะคุยและได้ใกล้ชิดกับเธอ แต่โอกาสและเวลาไม่เคยอำนวยให้ฉันเลย ทั้งโต๊ะที่เธอนั่งกับโต๊ะของฉันก็ห่างกัน ทุก ๆ วันในเวลาเรียนฉันมักจะมองเธอนั่งเรียนอย่างตั้งใจ ฉันยิ้มเสมอเมื่อพบเธอ แต่เธอไม่เคยสนใจฉันเลย” ดวงตาอันแดงก่ำเต็มไปด้วยความปวดร้าวจากเรื่องราวในอดีตมองออกไปนอกบ้าน และกลับมามองที่ใบหน้าของครายุทธ

“ฉันไม่เคยคิดว่าจะเป็นไปได้ถึงขนาดนั้น เรายังเด็กมากและฉันก็ไม่รู้จักความรักที่แท้จริง แม้ว่าฉันจะมีความรักมาแล้วก็ตาม”

“ฉันเองก็ไม่รู้มาก่อน มันเกิดขึ้นกับจิตใจของฉันเป็นครั้งแรก”

“และหลังจากนี้ล่ะ”

“เมื่อเห็นว่าเธอไม่สนใจฉัน ฉันเองก็ได้แต่เสียใจ ฉันให้ความรักแก่

เธอมากมายเทียบเท่ามหาสมุทรทั้งหมดในโลก แต่เธอให้ฉันแค่น้ำตาอันน้อยนิดของมนุษย์ ซึ่งมันผิดกันไกล ทุกๆวันหลังจากโรงเรียนเลิกแล้ว ฉันแทบจะไม่ได้ทำอะไรเลย ฉันนึกถึงกิริยาท่าทางและคำพูดของเธอ ฉันร้องไห้ด้วยความน้อยใจในการกระทำของเธอและนึกน้อยใจต่อชีวิตว่า "ทำไมรักครั้งแรกของฉันจึงต้องผิดหวังด้วย" น้ำตาหล่นเริ่มไหลลงอาบแก้มอีกครั้งหนึ่ง มันเป็นความสะเทือนใจในชีวิตที่ผู้หญิงอย่างเธอทนไม่ได้ ครายุทธหิบบผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงยื่นให้กับหล่อนพลางพูดว่า

“เซ็ดน้ำตาเสียเถอะ เดี่ยวใครเห็นเข้า”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนตอบด้วยเสียงอันแผ่วเบา

“ฉันเองก็เหมือนคนโง่ที่ไม่เคยรู้เรื่องหรือเข้าใจเลยว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เธอแสดงออกมานั้นหมายความว่า เธอรักฉัน ทั้งไม่เข้าใจสังคมเลยว่า ทำไมในขณะที่เขาขย่งว่าฉันเป็นคนฉลาด แต่เพียงแค่ว่าทำทางที่เธอแสดงออก ฉันยังไม่เข้าใจ แล้วอย่างนี้ฉันเป็นคนฉลาดได้อย่างไร”

“เธอไม่ใช่คนโง่หรอกค่ะ แต่เป็นเพราะว่าเธอยังไม่เคยประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน จึงทำให้เธอไม่เข้าใจ”

“แล้วเหตุการณ์ต่อจากนั้นล่ะ”

น้ำตาฟ้า

“หลังจากสอบไล่เสร็จ วันหนึ่งฉันไปดูหนัง ฉันพบเธอกับวิมลในโรงภาพยนตร์นั้นด้วย น้ำตาฉันร่วงด้วยความสะเทือนใจ ฉันตัดสินใจกลับบ้านและตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมมีชีวิตอยู่ดูโลกอันแสนเศร้าอีกต่อไป ฉันชื้อยานอนหลับอย่างแรงแล้วก็เข้าบ้าน ฉันร้องไห้อย่างไม่เคยร้องมาก่อนในชีวิต ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจกินยาตาย จากนั้นฉันก็หมดความรู้สึก มารู้ตัวอีกทีก็อยู่บนเตียงในโรงพยาบาล ป้าของฉันช่วยนำฉันส่งโรงพยาบาล”

“เธอไม่น่าจะคิดเช่นนั้นเลย ความจริงฉันไม่ได้ชวนวิมลไปดูหนังมันเป็นเรื่องบังเอิญจริง ๆ ที่ฉันก็ไปดูหนังที่นั่นและพบวิมล เราจึงเข้าไปดู

ด้วยกัน ฉันนะไม่เคยคิดที่จะชวนเพื่อน
ผู้หญิงไปดูหนังหรอก เธอคงเข้าใจ
นิสัยของฉันดี มันไม่น่าจะมีเหตุการณ์
เช่นนี้เกิดขึ้นเลย และต่อจากนั้นล่ะ”
ศรายุทธมีสีหน้าเศร้ามากยิ่งขึ้น ทำ
ทางละห้อย แววดาฉายแสงแห่งความ
สงสารต่อชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่
ตนเป็นสาเหตุให้เธอต้องมีชีวิตอย่าง
ขมขื่น

“หลังจากออกจากโรงพยาบาล
ฉันก็อยู่ที่บ้านทั้งวัน ภาพต่าง ๆ มัน

หลอกลอนฉันอยู่ตลอดเวลา แม้ในยามที่ฉันจะกินข้าว จนต้องเลิกกิน ยามนอนฉันก็นอนไม่หลับ ฉันปวดศีรษะแทบทนไม่ไหว ร่างกายฉันผ่ายผอมลงทุกวัน และสุขภาพก็อ่อนแอลงไปทุกที ฉันได้แต่คิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ และถามตัวเองว่า ทำไมนะฉันจึงไม่ตาย ฉันไม่ควรจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ฉันเกิดความรู้สึกว่า ถ้าฉันอยู่ในสภาพเช่นนี้ มันไม่มีประโยชน์ต่อตนเอง นอกจากจะทำลายตนเองทุก ๆ วัน ดังนั้นฉันจึงออกเที่ยวไปยังที่ต่าง ๆ ตามชายทะเลบ้าง ตามหุบเขา น้ำตกต่าง ๆ และสถานเริงรมย์ในกรุงเทพฯ จนฉันได้พบกับสมชาย เธอคงจำเขาได้” ศรายุทธพยักหน้าอย่างช้า ๆ เป็นคำตอบ

“เราเจอกันทุกวัน จนกระทั่งฉันเสียตัวให้เขา ฉันคิดแต่เพียงว่า ชีวิตฉันไม่มีอะไรอีกแล้ว ดังนั้นฉันจึงปล่อยตัวและยอมเขา วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งฉันท้อง เขาเริ่มเปลี่ยนไป เขาบอกว่าเขายังไม่พร้อมที่จะรับผิดชอบและทำหน้าที่พ่อได้ เขาให้ฉันไปทำแท้ง ฉันไม่ยอม เราทะเลาะกันเรื่อยมา จนกระทั่งวันหนึ่งในขณะที่ฉันกำลังจะเดินลงบันได ฉันรู้สึกหน้ามืด เวียนหัว คูบ้านหมุนไปหมด ในที่สุดฉันก็ตกบันไดและหมดสติไป มารู้ตัวอีกทีก็อยู่บนเตียงในโรงพยาบาล บ้าได้บอกฉันว่าหมอได้ตรวจดูแล้วปรากฏว่าฉันแท้ง เมื่อสมชายเขารู้ เขาพูดกับฉันว่า ให้ลืมเรื่องในอดีตเสีย ต่อไปนี้ให้เราต่างดำเนินชีวิตของตนเองโดยไม่ต้องเกี่ยวพันกันอีกต่อไป ฉันได้แต่พยักหน้าและเราก็กจากกัน”

น้ำตาหล่อนไหลออกจากเบ้าตาโดยไม่มีทีท่าจะหยุด ศรายุทธเอื้อมมือไปแตะที่ขอบตา เพื่อเช็ดน้ำตาให้แก่หล่อนพลางน้ำตาเขาก็ไหลออกมาด้วยความสงสาร น้ำทิพย์ก็เอามือแตะที่ขอบตาเขาเช่นกัน มันเป็นภาพที่แสนจะซึ่งใจและสะเทือนใจ

“ฉันไม่เคยคิดเลยว่า ความรักของเธอจะเป็นถึงขนาดนี้ ฉันเองก็เคยมีความรักแต่มันแตกต่างกับเธอมาก ตอนฉันอายุสิบสาม ฉันเคยรักวิมล ฉันพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เขามีความสุขและก็พยายามที่จะใกล้ชิด ได้พบหน้าได้คุยด้วยทุกวัน มันเป็นความสุขของฉันในการกระทำเช่นนี้ แต่หลังจากปิด

เทอมใหญ่แล้ว ฉันก็ลืมความรักนั้นเพราะไม่ได้พบเขาเสียนาน และฉันไม่ได้เสียใจเลย แม้ว่าวิลจะไม่สนใจฉันก็ตาม ฉันค่อย ๆ คลายความรักลงจนในที่สุด ฉันก็เห็นวิลเป็นเพื่อนธรรมดาคนหนึ่ง โดยที่ฉันไม่ต้องเสียน้ำตา มันทำให้ฉันเข้าใจว่าคงจะเป็นความรักของวัยรุ่น ซึ่งเริ่มมีขึ้นตามวัยอันเป็นธรรมชาติของชีวิต แต่ความรักของเธอที่มีต่อฉันไม่เป็นเช่นนั้น หลังจากที่ได้จากกันเธอทำทุกอย่างเพื่อประชดฉัน ประชดชีวิตของตนเอง ซึ่งทำให้เธอมีสภาพชีวิตที่แสนเศร้า เต็มไปด้วยความเจ็บปวดทรมานใจ เพราะเหตุนี้แหละทำให้ฉันมาหาเธอ มันเป็นตราบาปที่ประทับแน่นอยู่ในจิตใจของฉัน ฉันไม่สบายใจ ยิ่งได้ฟังเรื่องราวของเธอ ฉันยิ่งทุกข์ใจที่เป็นสาเหตุทำให้เธอต้องชอกช้ำ มีชีวิตอยู่อย่างขมขื่น เต็มไปด้วยความทุกข์”

“อย่าโทษตัวเองเลยล่ะ ฉันไม่ดีเอง สมควรแล้วที่ได้รับผลกระทบที่กระทำไว้ ตลอดชีวิตฉันเต็มไปด้วยความผิดหวังจากความรัก ความรักของพ่อแม่เป็นยิ่งไงฉันก็ไม่รู้ ฉันอยู่กรุงเทพ ฯ ท่านอยู่นครราชสีมา ท่านมอบชีวิตฉันให้แก่ป่าตั้งแต่เด็ก เดียวนี้ฉันเรียนตัดเสื้อและทำงานบ้าน ชีวิตฉันทำได้แค่นี้”

“ฉันไม่เข้าใจเลยว่าในขณะที่เรากำลังอยู่ในวัยเรียน ทำไมต้องมีปัญหาเรื่องความรักด้วย ฉันเกลียดตัวเองที่ทำให้เธอต้องมีชีวิตเช่นนี้ ฉันไม่รู้ว่าจะชดใช้บาปนี้ได้อย่างไร”

“เธอไม่มีบาปอะไรหรอก ฉันไม่เข้าใจจิตใจของตัวเองว่า ทำไมตอนนั้นจึงต้องเกิดความรักด้วย เรากลับกันเถอะค่ะ” ทั้งสองลูกจากที่นั่น

“ถ้ามีอะไรที่คิดว่าฉันจะช่วยให้ ขอให้บอก นี่ ที่อยู่ของฉัน”

“ขอบคุณค่ะ”

ทั้งคู่จากกันด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน วัยเรียนซึ่งไม่น่าจะมีความรักในหมู่นักเรียนเลย แต่ธรรมชาติก็บันดาลให้หญิงและชายได้รักกันทั้ง ๆ ที่อายุน้อยและไม่เข้าใจความรักดีพอ มันเกิดขึ้นแล้วอย่างไม่มีทางแก้ไข เมื่อผิดหวังทุกคนมักจะฟังความตายหรือไม่ก็ประชดคนที่ตนรัก โดยเฉพาะวัยรุ่นซึ่งมองทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความสงสัยและอยากเรียนรู้ ต้องมาพบกับสิ่งซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ ศรายุทธเดินไปด้วยความครุ่นคิดและพูดกับตัวเองว่า

“มันจะเป็นตราบาปที่ติดตัวฉันไปตลอดชีวิต น้ำทิพย์ความรักของเธอเป็นอันตรายสำหรับตัวเธอเกินไป ทำไมหนอความรักจึงแสนจะทารุณเช่นนั้น ถึงฉันจะไม่เคยรักเธอ แต่ฉันก็มีคุณธรรมพอที่ควรจะช่วยเธอ แต่มันก็สายเกินไปเสียแล้ว ได้แต่หวังว่าต่อไปนี่เธอคงจะพบกับความสมหวังในชีวิต และมีความสุขตลอดไป”

อุดมการณ์ของหัตถยา

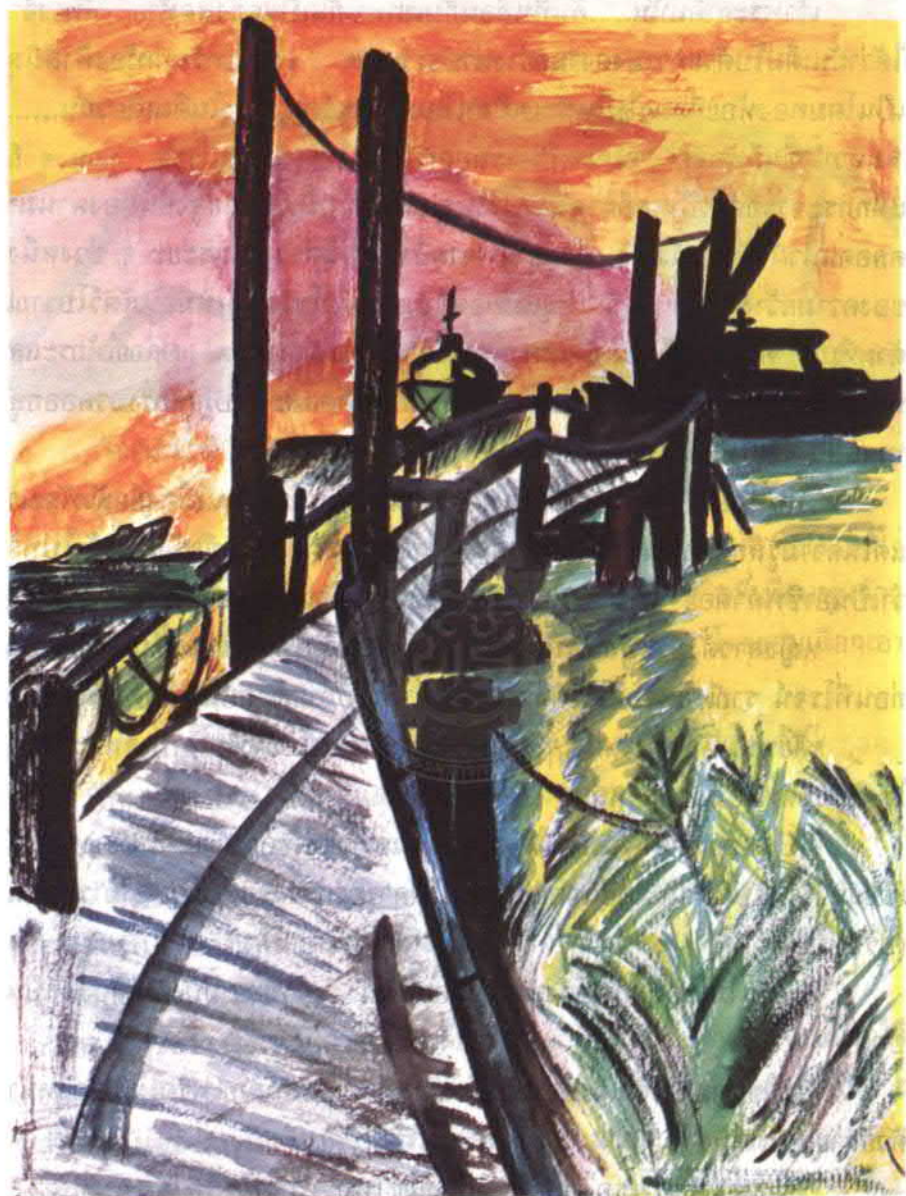
เรื่องโดย ฤดีวรรณ นรจีน
ภาพโดย ศรีประภา แซ่ห่าน
โรงเรียนสตรีประชาการ

“สักวันหนึ่งหรือหัตถยา เธอคงจะได้สำนึกว่า การตัดสินใจของเธอในวันนี้ เป็นความผิดพลาดที่น่าเสียใจที่สุด.....เพราะอาชีพ “ครูบ้านนอก” ที่เธอภูมิใจเป็นนักหนา นั้น อาจจะทำให้เธอต้องตายลงด้วยน้ำมือของผู้ก่อการร้าย.....หรืออย่างน้อยก็อาจจะทำให้เธอกลายเป็นยายแก่แรงทั้ง พร่ำบ่นปากเปียกปากแฉะอยู่กลางฝูงเด็กนักเรียนจน ๆ ที่แสนจะตื้อรัน ใจ และสกปรก ก่อนถึงวัยอันสมควร แล้วในที่สุดก็จะต้องกลายเป็นบ้าด้วยโรคประสาท รังกระเจิงไปในท้องทุ่งที่มีแต่ควาย ความแห้งแล้งและโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งเธอภูมิใจนักหนาว่า มันเป็นบ้านเกิดเมืองนอน”

หัตยาจำได้ว่า ถ้อยคำของโรจน์ ภาณี ที่กล่าวกับหล่อน ก่อนขบวนรถไฟ จะพาหล่อนออกจากสถานีกรุงเทพ ฯ กลับอุปบลราชธานี เมื่อหลายปีก่อนโน้น ยังเสมือนซึมแหลมทิ่มแทงหัวใจไม่หยุดหย่อน มันเจ็บปวด ร้าวระบมและ ผิดหวังแสนสาหัส

พยายามกั้นน้ำตา ขยับปากจะเอ่ยโต้ตอบเขา เท่าที่สมองมีนชาจะเลือก หาถ้อยคำได้ทัน แต่เจ้าม้าเหล็กได้ชิงเคลื่อนตัวพาหล่อนห่างออกไปเสียก่อนโรจน์ ภาณี ผู้ยืนยิ้มเยาะมองการจากไปของหล่อนอยู่เบื้องหลัง จึงเพียงได้รับการตอบโต้ด้วยสายตาที่ประกาศถึงความเด็ดเดี่ยวและไม่แคร์ต่อสิ่งใด ๆ แม้ว่าลึกลงไปในหัวใจของหล่อนขณะนั้น จะโซกซุ่มไปด้วยน้ำตาและปวดหนีบ แสบไม่อาจทนได้

“ขอให้คุณจงพบคนอื่นที่พร้อมจะเป็นหนึ่งในสังคมเมืองหลวง ควบคู่ไปกับความร่ำรวยของคุณในฐานะคู่ครองอย่างที่คุณหวังแทนฉันต่อไปเถิดโรจน์” นั่นเป็นเสียงคร่ำครวญในหัวใจอันปวดร้าว ขณะที่ร่างลงนั่งที่เกาด้วยความรู้สึกว้าวหิวหลังจากได้ลุกชะโงกไปสนทนากับโรจน์ในนาที่สุดท้าย “ถึงฉันจะต้องกลับไปตายกับท้องทุ่งที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย หรืออยู่อย่าง “ครูบ้านนอก” ที่มีคำสาปแช่งของคุณคอยกดหัวอยู่ ฉันก็พร้อมจะอุทิศชีวิตทั้งชีวิตของฉัน เพื่อเยาวชนและท้องถื่นนั้นด้วยความภาคภูมิใจ.....เพราะมันคือ บ้านเกิดเมืองนอนของฉัน เป็นผืนแผ่นดินที่ฉันรัก และได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ว่า จะต้องกลับไปหลังจากสำเร็จการศึกษา เพื่อช่วยจุดประทีปให้แก่เด็กตาบอด ๆ และร่วมปกป้องคุ้มครองภัยจากอริราชศัตรู เท่าที่กำลังวังชาของผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างฉันจะทำได้.....ถูกละ ถึงคุณจะร่ำรวยและฉันจะรักคุณมากแค่ไหน แต่เมื่อคุณเป็นผู้ชายที่เห็นแก่ตัวเกินไป โดยหวังแต่จะฉุดกระชากให้ฉันแต่งงานกับคุณ และใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยอย่างเปล่าประโยชน์อยู่ในเมืองหลวงท่าเดียว โดยไม่ให้โอกาสฉันทำงานตามอุดมการบ้าง ฉันก็จำเป็นต้องนึกถึงพ่อแม่พี่น้องและเด็กตาบอด ๆ ที่น่าสงสารในท้องถื่นของฉันก่อนอื่น และมากยิ่งขึ้นกว่าคุณด้วย.....แม้ว่าก่อนหน้านี้คุณเกือบจะทำให้ฉันต้องลืมพวกเขา เพราะความรักที่ฉันเพิ่งประสบมันเป็น

ครั้งแรกก็ตาม.....”

เจ้าพระยาคีนัน.....คีนที่หล่อ่นกับเขาพบกันเป็นครั้งสุดท้าย หัทยาจำได้ว่ามันเต็มไปด้วยความมั่งคั่งน่าประหลาด เงามจันทร์จากท้องฟ้าสีนวลเป็นโคมทองห้อยลึกลงไปในน้ำเหมือนโลกมีจันทร์สองดวงในคืนเดียวกัน.....ลมหัวน้ำขึ้นก็พัดจัด จนน้ำเป็นระลอกพลิ้วพราวเกล็ดเพชร นาน ๆ ก็แตกกระจายออกเป็นเกลียวคลื่นยาวใหญ่เสียที่เมื่อมีเรือลากจูงขึ้นล่องผ่านมาตลอดแนวมืดที่เป็นคังโค้ง แสงไฟจากบ้านเรือนสว่างเป็นระยะ ๆ ช่วงหนึ่งของความกว้างสะพานเหล็กใหญ่ทอดข้ามจากฝั่งถึงฝั่ง เหมือนสัตว์โบราณตัวมหึมา ครอบร่างยึดแผ่นดินสองฟากไว้มิให้หลุดแยกจากกัน ปล่อยให้กระแสน้ำอันเขียวกรากไหลผ่านเบื้องล่าง พัดพาเอาอดีตและสิ่งปฏิภูลทั้งมวลออกสู่ทะเลลึก โดยไม่มีวันวนกลับ

“ทำไมนะ คุณกับฉันต่างก็เป็นคนในยุคสมัยที่บ้านเมืองกำลังพัฒนา แต่ในความรู้สึกของคุณช่างหมิ่นแคลนอาชีพ “ครู” ที่ฉันกำลังมุ่งหน้าไปทำว่าเป็นอาชีพที่ต่ำต้อย ล้าสมัยและไม่มีทางจะก้าวหน้าเหมือนอาชีพอื่น”

หญิงสาวตั้งกระทู้ถามเสียงสั้นรว ๆ ภายหลังได้ถกเถียงกันมาตลอดทาง ก่อนที่โรจน์ ราณี จะจอดเก๋งคั้งงามของเขาตรงปลายสุดถนนที่ทอดลงสู่แม่น้ำ

ชายหนุ่มหัวเราะแค้น ๆ มองผ่านกระจกรถไปยังพื้นน้ำที่เดินระริกอยู่ในความมืดพร้อมกับยักไหล่

“เปล่าเลยหัทยา ฉันไม่ได้หมิ่นแคลนอาชีพที่เธอรัก แต่ฉันต้องการให้เธอแต่งงานกับฉันและใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ เท่าที่ความร่ำรวยของฉันจะสามารถปรนเปรอเธอได้”

“แต่นั้นไม่ใช่อุดมการณ์ของฉันเลยนี่คะโรจน์” พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

“ไม่ใช่อุดมการณ์ดั้งเดิมของเธอ” ทวนคำคล้ายซ้ำลัก พร้อมกับจ้องหน้าด้วยสายตาขึงเขม็ง

“หมายความว่า เธอไม่ได้รักฉันเลยใช่ไหม หัทยา”

“ความรักกับหน้าที่มันคนละอย่างกันไม่ใช่หรือคะ”

โรจน์ ราณี นิ่งอึ้งไปชั่วครู่ แต่แล้วก็โพล่งออกมาอย่างฉุนเฉียว

“เธอก็เหมือนเด็กบ้านนอกอีกหลาย ๆ คน รู้น้อย อดดี หยิ่งและโง่ มีใครที่ไหนบ้างในโลกนี้ที่ไม่ต้องการความสุขสบาย และชีวิตที่เพียบพูนด้วยความโอ้อ่า มีแต่เธอคนเดียวเท่านั้นที่หลบลูหลบลบตาปฏิเสธ โดยยอมเลือกเอาอนาคตที่เกือบไม่มีอะไรเลย”

“ช่างฉันเถอะคะ โรจน์ เพราะฉันได้ตั้งปณิธานไว้แน่วแน่แล้ว”

“หมายความว่า เธอปฏิเสธความหวังทั้งหมดของฉัน” นัยน์ตาที่เต็มไปด้วยประกายเห็นแก่ตัวเองของโรจน์ ราณี ลุกวาวในความมืด

“ฉันอาจให้ความหวังแก่คุณได้ ถ้าคุณไม่ใช่ผู้ชายที่มีความรู้สึกเข้าข้างตัวเองเกินไป หรือเห็นอุดมการของฉันเป็นสิ่งที่ซื้อได้ด้วยเงิน อย่างที่คุณได้พร่ำพูดอยู่”

เสียงของหญิงสาวมีความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ผิดกว่าเมื่อแรก “ฉันเองก็ได้เคยบอกคุณตั้งแต่ต้นแล้วว่า ท้องถิ่นของฉันยากจน ขาดครู และเต็มไปด้วยภัยพิบัติ ฉันต้องการเอาวิชาความรู้ที่ได้จากบั้น เข้ามาโอบชิงเอาจากเมืองหลวงไปหว่านโปรยให้ที่โน่นเจริญงอกงามเหมือนถิ่นอื่น เพื่อช่วยให้เด็กรุ่นหลังมี

ความรู้ ฉลาด และรักบ้านเกิดเมืองนอนของเขาเหมือนบรรพบุรุษ ศัตรูทั้งมวลจะได้ไม่มีโอกาสมอมเมาสมอง และชักจูงเขาไปในทางที่ผิด นอกจากนี้ยังเพื่อช่วยฝึกกำลังและความรู้ ร่วมกับพ่อแม่พี่น้องและเพื่อนบ้านของฉัน พัฒนาท้องถิ่นให้มีความรุ่งเรืองและสุขสมบูรณ์ ซึ่งจะเป็นเกราะป้องกันภัยจากภายนอก ร่วมกับกำลังของฝ่ายบ้านเมือง เท่าที่กำลังวังชาของผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างฉันจะช่วยเขาได้ ซึ่งถ้าหากคุณเห็นว่าความคิดและอุดมการณ์ของฉันเป็นสิ่งที่ผิด ฉันก็เสียใจที่จะบอกกับคุณว่า ฉันจำเป็นต้องยึดมั่นความตั้งใจของฉันเป็นใหญ่”

“ก็เท่ากับเธอบอกฉันตรง ๆ ว่า เธอไม่ต้องการฉัน” เสียงของโรจน์เกือบเป็นตะโกน

“แล้วแต่คุณจะเข้าใจเถอะค่ะ” ตอบอย่างเด็ดเดี่ยวพร้อมกับยึดตัวตรง “แต่ว่าวันศุกร์นี้ ฉันจะต้องเดินทางกลับบ้านตามที่ฉันได้ตั้งใจไว้”

ทันที โรจน์ ราณี ก็ตะครุบสองไหล่ของหญิงสาวบีบอย่างแรง ด้วยความโกรธและลืมหัด จนนึกฝ่ายตรงด้วยความเจ็บปวด เขาจึงผลักร่างบอบบางนั้น คืบลงไปกับเบาะรถ “สักวันหนึ่งเธอจะหัดหา เธอจะต้องคิดถึงฉันด้วยความเสียสละวันและโอกาส ฉันจะรอฟังข่าว ข่าวของครูสาว หักยา บุญพิไล ดาญด้วยน้ำมือของผู้ก่อการร้าย หรืออย่างน้อยก็ด้วยโรคเส้นประสาท โดยที่อุดมการณ์อยู่ ๆ นั้นไม่อาจช่วยเธอได้เลย”

จบคำ เขาก็สตาร์ทเครื่องและกระซวกแก๊งคิงนามออกจากที่จอดรถ สิริชะชะของหญิงสาวผละหายไปข้างหลังเต็มแรง บัดนั้นเอง น้ำตาที่คลออยู่ในเบ้ากว้างพรู

นั่นเป็นเหตุการณ์สิ้นสุดท้าย ก่อนที่เขาจะได้ติดตามไปเยาะหยันหล่อนอีกครั้งหนึ่งที่สถานีรถไฟหัวลำโพง ในวันที่หล่อนอำลากรุงเทพฯ และเจ้าพระยาขุนชั้นเหมือนสีแห่งหัวใจของเขา บัดนี้เหตุการณ์เหล่านั้นผ่านไปหลายปีแล้ว และหักยา บุญพิไล คงจะไม่ได้นึกถึงเขาอีกเลย หากว่าหล่อนไม่ได้อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์เช้าฉบับหนึ่ง ที่องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นส่งมาเป็นบรรณาการ

แก่โรงเรียนของหล่อนเป็นประจำ เพราะอยู่ห่างไกลเข้าไปในถิ่นกันดาร
ข้านั้นมืออยู่ว่า

โรจน์ ราณี เศรษฐีหนุ่มคนหนึ่งของสังคมเมืองหลวง ถูกผู้หญิงหนึ่ง
ในจำนวนหลายสิบคนที่เขาใช้เงินซื้อมาเป็นเมีย สาตกระสุนสังหารตายขณะ
ก้าวลงจากรถเก๋งคันงาม

วินาทีแรกที่ได้รับข่าวนี้ หัทยาใจหายวาบ เหมือนเป็นอัมพาตไปทั้งร่าง
ไม่อยากจะเชื่อว่าข่าวนี้เป็นความจริง แต่แล้วภาพของโรจน์ ราณี ที่ปรากฏอยู่บน
แผ่นกระดาษประกอบรายละเอียด ก็ได้ยืนยันแก่หล่อนอย่างแจ่มชัด หญิงสาว
ถึงกับปล่อยหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นหล่นลงบนโต๊ะ ขณะเสียงเด็กนักเรียนตัวเล็ก ๆ
ซึ่งเพิ่งจะเปิดหนังสือเรียน แข่งกันอ่านบทเรียนของตัวตั้งลั่นห้อง

“ปากะปู้ กู้อี้จู้ ป้าคูปู้ กู้อี้จู้”

“โรจน์ คุณไม่น่าอายุสั้นเลย” หญิงสาวพูดได้เท่านั้น หยาดน้ำใส ๆ ก็
เอ่อคลอ แล้วไหลเป็นทางลงร่องแก้มที่มีรอยชุปโทรม เพราะการตรากตรำทำ
งานอย่างไม่คำนึงถึงตัวเอง ซึ่งเป็นมาโดยตลอด นับแต่หันหลังให้กับ โรจน์ ราณี

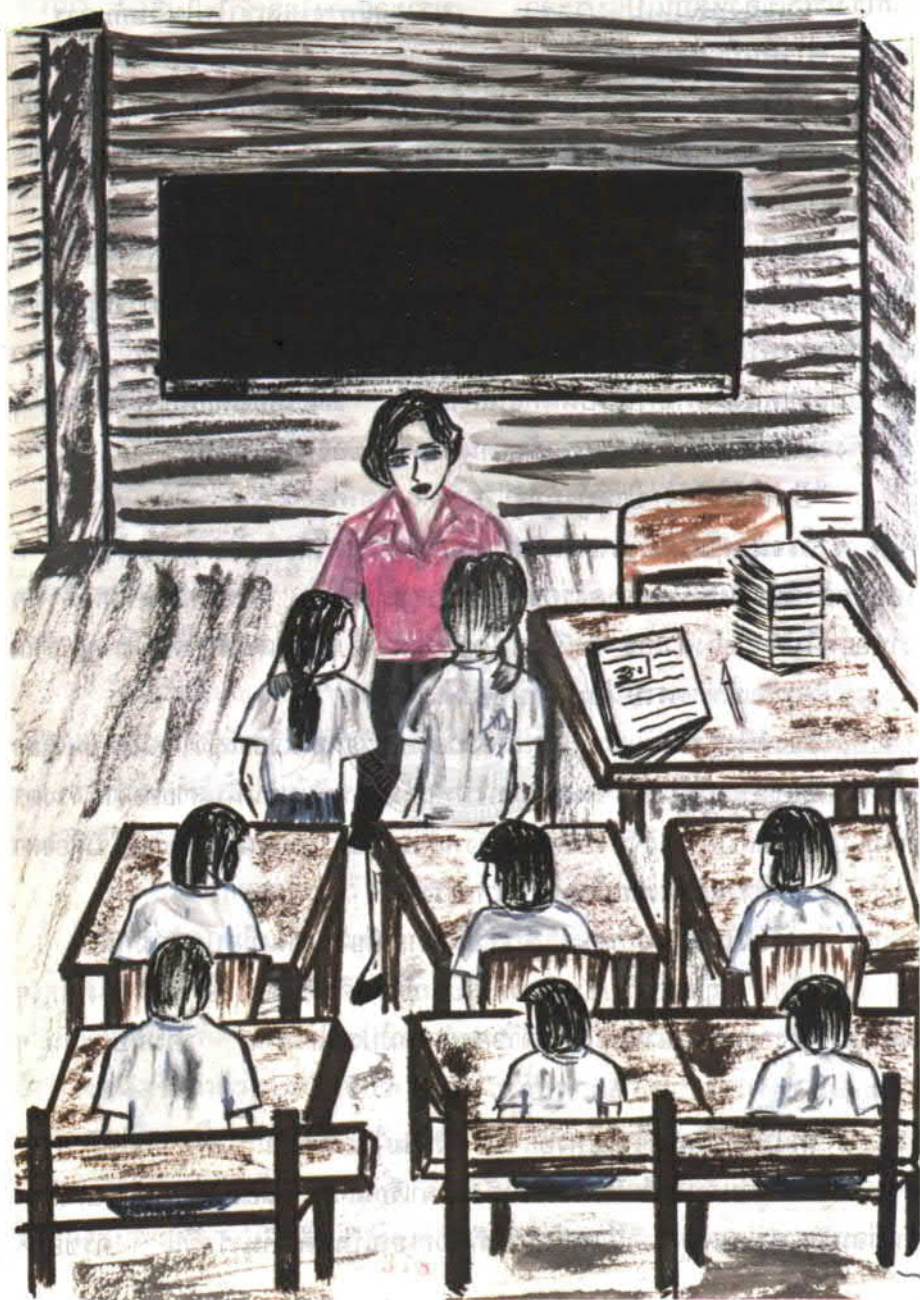
“ครูร้องให้ ครูเป็นอะไรไปอะ?”

เสียงหนึ่งดังขึ้น ท่ามกลางเสียงท่องบทเรียนอันเจื้อยแจ้ว จับพลันเสียง
ทั้งหมดก็ค่อย ๆ เงียบลง จนสงบกันไปทั้งห้อง พร้อมกันนั้นสายตาจากดวงตา
กลมแป่วหลายสิบคู่ ก็จับจ้องตรงมายังหล่อนด้วยความฉงนหวังใยและไร้เดียงสา
หญิงสาวสะดุ้งเล็กน้อย ตื่นจากภวังค์

“ครูร้องให้ทำไมกันอะ” คราวนี้หลายเสียงดังขึ้นเกือบพร้อมกัน

“เอ้อ” หญิงสาวรีบซับน้ำตาและลุกขึ้น เดินไปโอบกอดเด็กหญิงเล็ก ๆ
คนหนึ่งที่นั่งอยู่แถวหน้าและเป็นเจ้าของคำถามประโยคนั้น ร่วมกับเพื่อน ๆ
ด้วย

“ครูไม่ได้เป็นอะไรไปหรอกจ้ะ” ฝืนยิ้มไม่สนิทนัก “ที่ครูร้องให้ก็เพราะ
ครู เอ้อ ครูตื่นตันใจที่เห็นพวกเธอตั้งใจเล่าเรียนกัน และไม่ทะเลาะกันเหมือน
วันก่อน ๆ ครู.....ครู....ดีใจเหลือเกินที่พวกเธอเป็นเด็กที่น่ารักขึ้น ครูขอให้

คำมั่นสัญญาว่า ครูจะรักและเมตตาปราณีพวกเธอเช่นนี้ตลอดไป โดยไม่ทอดทิ้งเป็นอันขาด แม้ว่าลึกลงไป ในจิตใจของครู จะมีแต่ความเจ็บช้ำ และเหน็ดเหนื่อยที่ต้องถูกความหลังหลอกหลอน ถูกความยากลำบากบังคับให้ฟันฝ่า เป็น “เรือจ้าง” ส่งพวกเธอไปสู่ความรุ่งโรจน์ ซึ่งบางวันครูก็ต้องเป็นทั้งพี่เลี้ยงและตุลาการ คอยปลอบและชำระความให้แก่พวกเธอด้วย ครูขอยืนยันอีกครั้งว่า ครูจะทนอยู่ที่นี้ และจะไม่ขอยอมตายง่าย ๆ อย่างที่ “เขา” เคยสาปแช่งครูมา แต่แล้วเขาก็ต้องแพ้ตัวเองไปก่อนครู”

ตอนท้ายหล่อนพูดเหมือนรำพึงกับตัวเอง ก่อนที่จะเดินกลับไปยังโต๊ะท่ามกลางความไม่เข้าใจของเด็ก ๆ ที่ยังคงมองตามหล่อนด้วยสายตาซื้อและบริสุทธิ์ ดุจหยาดน้ำค้างที่เคยเป็นละอองอยู่เหนือเจ้าพระยา หลายปีก่อนโน้น.....

เขียนโดย วิทิตา ปะละคามิน
ภาพโดย วัชรินทร์ นาคสุวรรณ
โรงเรียนศรีบุญยานนท์

เพราะใคร

คำนำ

หนังสือ “เพราะใคร” นี้ ข้าพเจ้าคณะจัดทำหวังว่าเนื้อหาของเรื่องนี้น่าจะเป็นประโยชน์แก่เยาวชน ผู้ปกครอง ได้บ้าง จึงจัดทำขึ้นแก่ผู้อ่านโดยทั่วกัน

เนื้อเรื่อง

ที่ศาลาสำนักสงฆ์ถ้ากระบอก พระรูปหนึ่งกำลังให้การอบรมแก่ ผู้ที่ได้รับการรักษา เพื่ออดยาเสพติดและหายแล้วก่อนจะอนุญาตให้ พวกเขาและเธอเหล่านั้นกลับบ้านได้ พระรูปนั้นให้การอบรมมีใจความว่า “ยาเสพติดนั้นมีความหมายของโทษมากมาย มีผลให้กระทบกระเทือนต่อ เศรษฐกิจ และความมั่นคงของชาติ และมีผลทำลายในส่วนของการเจริญเติบโตของเยาวชนทำให้ร่างกายเสื่อม

โทรมพร้อมทั้งระบบประสาทและระบบต่าง ๆ ของร่างกาย ซึ่งพวกคุณคุณทั้งหลายก็ทราบดีอยู่แล้วว่ามันมีผลอย่างไรและอาตมาก็หวังว่าพวกคุณคงจะไม่หันกลับไปหามันอีก ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ มันก็ได้ประสบมาแล้วกับตัวของอาตมาเองเช่นกัน ซึ่งอาตมาไม่เคยลืมมันเลย” และพระรูปนั้นก็เล่าให้ฟังว่า “ในชีวิตของอาตมานั้น ตั้งแต่จำความได้ อาตมาก็ได้ยินประโยคที่โยมแม่พูดได้อย่างแม่นยำคือ อยู่นี้กับคุณครูนะจะลูก แล้วแม่จะหมั้นมาเยี่ยม อย่าชนอย่าตื้อกับคุณครูนะลูก แม่จะไปทำงานหาเงินมาให้ลูกเรียน”

“โยมแม่จูบล่า... อาตมาได้แต่มองโยมแม่อย่างน้อยใจอาลัยอยากจะร้องไห้ดัง ๆ หรือไม่ก็วิ่งตามออกไป แต่อาตมาทำเช่นนั้นไม่ได้เพราะสายตาดูของครูจ้องดูที่อาตมาอยู่ อาตมาไม่รู้หรือว่าโยมแม่จะไปไหน เพราะอาตมามักถูกทอดทิ้งนาน ๆ อย่างนี้เสมอมาหลายโรงเรียนแล้ว อาตมาจึงไม่ได้รับความอบอุ่นจากโยมแม่เลย แต่อาจจะเป็นเพราะโยมแม่ถูกโยมพ่อทอดทิ้ง ตั้งแต่อาตมายังอยู่ในท้องก็ได้ อาตมาไม่เคยรู้เลยว่า “โยมพ่อ” เป็นใครอยู่ที่ไหน โยมแม่

ไม่เคยให้ความกระจ่างแก่อาตมาเลย และดูเหมือนว่าจะพยายามไม่พูดถึงเสียด้วย ความอาภัพของชีวิตเช่นนี้เองที่ทำให้อาตมาต้องกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาและเป็นคนที่ยึดติดมาก กับคิดที่จะพาลเกรนิต ๆ อาตมาจำได้ว่า ครั้งหลังสุดโยมแม่มาหาและลาอาตมาไป อาตมาได้แต่ยืนท่าตาบริบ ๆ เพราะความน้อยใจ อาตมาไม่เข้าใจโยมแม่เลย ความรักที่โยมแม่ให้เหินห่าง แต่อาตมาก็ซาชินกับมันเสียแล้ว

และคิดเสมอว่าอาตมานั้นไม่มีพ่อ สภาพของอาตมาเปรียบเหมือนเด็กกำพร้า โยมแม่ปล่อยให้อาตมาต้องทนกับชีวิตในโรงเรียนประจำที่แสนจะยากเข็ญและขาดการเอาใจใส่เท่าที่ควร วันแล้ววันเล่ามีเพียงจดหมายและเงินมาเท่านั้น และครั้งหลังสุด อาตมาได้ทราบว่ายอมแม่ได้ส่งเงินมาให้ทางโรงเรียน มันเป็นเงินก้อน

ที่มากพอควรเพื่อเป็นค่าเล่าเรียนต่อไป โยมแม่ทำเหมือนกับว่าจะไม่มาอีก และคงจะปล่อยให้อาตมาต้องอยู่เดียวดายจริง ๆ นานวันเข้าโยมแม่ก็ไม่มา ไม่มีแม่แต่ข่าว และในที่สุดอาตมาก็แน่ใจว่าโยมแม่ทิ้งอาตมาไปจริง ๆ ปีแล้วปีเล่าที่ผ่านไปจาก 4 ขวบ จนมาถึงปีที่ 16 หน้าฝนแล้วหน้าฝนเล่า ฤดูหนาวแล้วฤดูหนาวเล่า อาตมาได้แต่เฝ้ามองทางหน้าต่างด้วยความรอคอยพร้อมทั้งน้ำตานองหน้าเสมอ

ทุก ๆ คนเขามีพ่อแม่มารับกลับ แต่อตมาไม่เคยมี และแล้วหลังจากเงินที่โยมแม่ส่งมาให้อตมาหมดไปแล้ว สองปีเต็มโดยที่ไม่ได้รับข่าวจากโยมแม่เลย ท่านอาจารย์ใหญ่เรียกอตมาไปพบ เรื่องนั้นก็คือเขาจะส่งอตมาไปยังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และจุดนี้เองที่ทำให้ต้องเสียคน จากนิสัยที่มีปัญหาและพาลเกรอยู่แล้ว จึงทำให้อตมาหนีออกจากโรงเรียนประจำแห่งนั้นมา หลัง

จากนั้นอตมาก็เติบโตมาเรื่อยในสภาพของเด็กจรจัดขาดที่พึ่ง แต่ก็เหมือนกรรมยังไม่หมด อตมาได้มาพบกับแก๊งโจรและชายาเสพติดเข้า โดยที่อตมาไม่มีโอกาสที่จะรู้เลย อตมาได้ล่อลวงเข้าไปเป็นพวกมันด้วยความที่ขาดที่พึ่งในทุกสิ่ง พวกนั้นให้เงินและความสนใจแก่อตมา แต่ต่อมาภายหลังซิ พวกมันบังคับให้

อตมาล้วงกระเป๋าและทำผิดอื่น ๆ ครั้นเมื่ออตมาไม่ยอมทำ พวกนั้นก็ซ้อมทรมานอย่างทารุณ และสิ่งสำคัญที่สุดคือ พวกมันได้มอมยาเสพติดให้อตมาและเด็กผู้เคราะห์ร้ายคนอื่น ๆ จนพวกเราติดกันงอมแงมจนต้องทำชั่วตามที่พวกเขาต้องการ เพื่อที่จะได้เสพยาเหล่านั้น อตมาติดยาเหล่านั้นมากขึ้นทุก ๆ ที่ และต้องการมากขึ้นด้วย จนในที่สุดอตมาก็ได้ทำการจี้ปล้นผู้คนต่าง ๆ หลายครั้ง

ร่างกายหรือก็ทรุดโทรมมากขึ้นมากขึ้น แต่แล้วก็เหมือนพระมาโปรดสัตว์
อาตมาอ่านพบข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์
ว่าได้มีสำนักสงฆ์แห่งหนึ่งรับรักษา
ทางด้านนี้ได้ผลแน่นอน และอาตมาก็
ก็มาคิดว่าถ้าขึ้นอยู่ต่อไป อาตมาก็
ไม่มีโอกาสเป็นคนดีแน่ ๆ และมีวัน
แต่จะดับไม่มีวันรุ่งโรจน์ ดังนั้น
อาตมาจึงพยายามรวบรวมเงินได้ใน
จำนวนพอประมาณแล้ว อาตมาก็หนี
ออกจากพวกมันและรีบเดินทางมายัง
สำนักสงฆ์ทันที นั่นคือนักสงฆ์

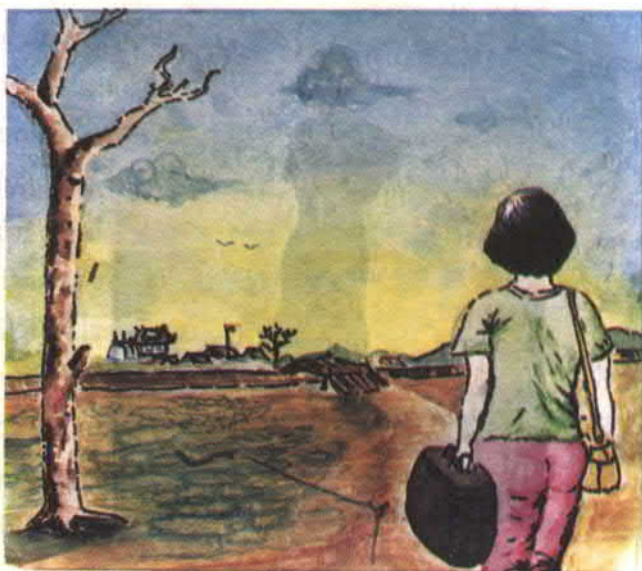
ถ้ากระบอก จากคุณธรรมความมีเมตตาของพระสงฆ์ถ้ากระบอกทุก ๆ รูป จึง
ทำให้อาตมาเลื่อมใส และมีศรัทธาในพระพุทธศาสนา ดังนั้นหลังจากอาตมา
หายจากการติดยาเสพติดแล้ว อาตมาจึงบวชเป็นพระภิกษุอยู่ที่นี่ เพื่อจะได้มี
โอกาสช่วยเหลือเยาวชนผู้หลงผิดตกเป็นทาสของยาเสพติด ให้เขาเหล่านั้นได้มี
โอกาสหายด้วยการรักษาที่อาตมาจะได้มีส่วนช่วยบ้าง และหวังว่าการอบรม
วันนี้ซึ่งพวกคุณ ๆ ก็หายแล้วและได้ฟังประสบการณ์ชีวิตจริงของอาตมา
แล้ว คงจะเป็นประโยชน์ต่อพวกคุณ ๆ ได้บ้าง และอย่าเข้าใกล้มันอีกเลย เพราะ
มันเหมือนกับทางไปสู่รกและตถนรกทั้งเป็น ขอให้พวกคุณซึ่งรู้ดีถึงโทษและ
ความทรามของมันอยู่แล้วจงช่วยกันป้องกันและต่อต้าน เพื่อไม่ให้เยาวชนไทย
ของเราต้องตกเป็นทาสของมัน....ยาเสพติด”

เขียนโดย สิวจิน แซ่เจ้า
ภาพโดย พิชญ วิเชียรฉาย
โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)

ชีวิตครูที่บ้านนาคำ

ฉันก้าวเข้าไปสู่ถนนบนทางแคบ ๆ เพื่อเดินทางเข้าหมู่บ้าน ภายในหมู่บ้านนี้เองฉันพบกับ การต้อนรับของชาวบ้าน ทุกคนดูดีใจกับการมาของฉัน ทำให้รู้สึกว่าการมาเพื่อ การสร้าง ฉันมาเพื่อ ความหวัง ฉันเกิดมาเพื่อพวกเขา คนไทยที่ถูกตัดจากสังคมเมืองหลวง ผู้ใหญ่คำจัดการเรื่องต่างๆ ให้รวมทั้งเรื่อง

ที่ปัก ทุกคนสนุกสนานมากสำหรับคำวันนี้ เพราะหมายถึง พรุ่งนี้เขาจะพบกับชีวิตใหม่ จิตใจของชาวบ้านถ้าเปรียบกับสภาพแวดล้อมก็ผิดกันถนัด สภาพพื้นที่แห้งแล้งในหน้าแล้ง ต้นไม้เหี่ยวเฉา สะพานไม้เก่าคร่ำคร่า บ้านพักที่ผู้ใหญ่จัดให้ก็เป็นบ้านเล็ก ๆ มีระเบียบนิดหน่อย แต่น้ำใจของพวกเขามีได้แห้งแล้งเช่นนั้นเลย

และแล้วงานต้อนรับก็ผ่านไป สำหรับเช้าวันใหม่ ฉันเตรียมตัวอย่างเต็มที่ที่จะมาสอนนักเรียน ฉันใช้กระจกที่ดูแล้วเหมือนขูดมาจากพิพิธภัณฑ์ส่องตรวจดูความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย ถ้าจะดูสภาพของโรงเรียนแล้ว ทำให้นึกถึงศาลาพักร้อนในกรุงเทพ ฯ หรือร้านอาหารบางร้านที่ทำไว้เพื่อให้จูงใจลูกค้า แต่สำหรับที่นี่ทำไมจึงไม่มีใครเหลียวแล เสื่อไม้ 4 ต้นปักไว้เพื่อเป็นหลัก ส่วนหลังคาทำด้วยจากเพื่อกันแดดและฝน มีกระป๋องนมและท่อนไม้ท่อนหนึ่งใช้แทนระฆัง เมื่อมองดูภายในเห็นโต๊ะเก่า ๆ เป็นโต๊ะยาวพอใช้นั่งหลายคน แต่มั่นก็เพียง 2 - 3 ชุดเท่านั้น แต่ละชุดนั่งได้ไม่เกิน 7 - 8 คน

ฉันพยายามจัดสีหน้าให้เข้มขึ้น ฉันก้าวเข้าห้องเรียนอย่างช้า ๆ ดูลิ ดุ ดวงตาของเด็ก ๆ สี เขาช้องมองฉันอย่างมีความหมาย เขาหวังเป็นล้นพ้น

“วันนี้เรามารู้จักกันก่อนดีกว่านะ ครูชื่อ นภาพรณ พวกเธอละ อ้อ บอก เรียงไปตามแถวอย่างนี้เลยนะ” ทุก ๆ คนบอกชื่อตัวเองอย่างภาคภูมิใจ ก็แน่สิ ครูผู้ที่เขานับถือก็อยากรู้จักกับเขาแม้ว่าจะเป็นเพียงเด็กชนบท เมื่อทุกคนบอก ชื่อเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เริ่มการสอนหนังสือที่เด็ก ๆ มีอยู่น้อยเหลือเกินต้องแบ่ง กันดู บางเล่มแบ่งกันดูถึงสี่คน เห็นแล้วทำให้เกิดถึงเด็กในกรุงเทพ ฯ ทั้งข้าง หนังสือ เพราะพ่อแม่มีเงินมากพอที่จะซื้อให้ แต่ที่นี้คอยรับบริจาคถ้าเขาให้ ถึงจะมีใช้ แต่ถ้าไม่ให้เล่าจะเอาที่ใดมาใช้ การที่ฉันมาเป็นครูที่นี่ทำให้ฉันรู้จัก พิจารณาตนเองมากขึ้นกว่าเก่าก็เพราะฉันถือความหวังใหม่ ฉันเป็นครูคนแรก และเป็นครูคนเดียวที่จะสามารถพัฒนาปรับปรุงให้ทุกอย่างดีขึ้นหรือเลวลง ทุก วันฉันจะพยายามสอนเด็กให้รู้ค่าของชีวิต “ชีวิตนี้ถึงจะเป็นอย่างไรก็ตาม แม้ จะยากจนหรือร่ำรวยรุ่งโรจน์เพียงใดแต่ทุกคนมีค่าของความเป็นคนเท่ากัน เพราะ

ทุกคนเกิดมาแล้วแน่นอนที่สุดทุกคนต้องตาย เพียงแต่ตายต่างลักษณะกัน เราตายเพื่ออะไร เพื่อใคร แล้วเราทำประโยชน์ให้สังคมมากเพียงไร”

คำแล้วสำหรับที่นี่ ฉันกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ริมระเบียงบ้าน “แม่ครู แม่ครู” ฉันได้ยินเสียงเด็กมาเรียกอย่างแน่นอน และเร็วเท่ากับความรู้สึก ฉันเหลือวดูและรู้สึกตกใจมาก สัมแป้นมีใบหน้าซีดเผือด ตัวสั่นเทา ฉันรีบลงบันไดมาดูแกทันที “แม่ครู แม่.....แม่หนูเป็นอะไรไม่รู้ แม่ครูช่วยด้วย ช่วยแม่หนูด้วย” เสียงพูดพลางหอบ ปนสะอื้นให้ เด็กน้อยจุดมือฉันวิ่งตรงไปยังบ้านของแก นางจันผู้เป็นแม่ของสัมแป้นมีอาการชัก ฉันรู้ได้ทันทีว่าไข้ขึ้นสูงมาก จึงจัดการเอาผ้าอุดปากไว้ เพื่อป้องกันการกัดลิ้นของคนไข้ซึ่งจะเป็นอันตราย จากนั้นก็จัดการเอาน้ำเย็นเช็ดตัว จนนางจันมีอาการดีขึ้นในขณะที่ฉันกำลังวิ่งอยู่นั้น สัมแป้นก็วิ่งลงบันไดไปอีกครั้ง และเป็นเวลานานพอควรทีเดียว สัมแป้นก็วิ่งกลับมาพร้อมผู้ใหญ่คำและชาวบ้านกลุ่มหนึ่ง ผู้ใหญ่คำนำชายชราผู้หนึ่งมาด้วย เขาจัดการค้นหาสิ่งของที่อยู่ในย่ามทันทีที่หนึ่งกันเรียบร้อยแล้ว จากนั้นก็ดำ

กันยกใหญ่ ใส่หน้ากากอนามัยหน่อยแล้วก็ให้นางจันทิน จันทินไปกระซิบถามผู้ใหญ่
ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ “นี่แหละครับครู การรักษาของเรารักษากันด้วยสมุนไพร”

“รักษาแบบนี้จะหายหรือ”

“เอ.....! อันนี้ผมก็ไม่ทราบแต่หมอก็บอกว่าอาการดีขึ้นนี้ เห็นรักษากันมา 2 - 3 วันแล้ว อีกไม่นานคงหายแหละครับ”

“แต่.....ผู้ใหญ่คะ ดิฉันว่าควรพาคนไข้ไปอนามัยจะดีกว่านะคะ ให้แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นอะไรจะดีกว่ารักษาเอง เพราะนี่มีอาการถึงขั้นชักแล้วจะว่ามีอาการดีขึ้นอย่างไรกัน”

“ครู.....ครูก็น่าจะรู้ว่าการเดินทางเข้าอำเภอไม่ใช่ใช้เวลาเพียงวันเดียว แต่ใช้เวลาถึง 4 หรือ 5 วันเชียวนะ นางจันทินก็เดินไม่ไหวจะพาขึ้นเกวียนก็ไม่ได้ เพราะพื้นที่บางแห่งเกวียนก็ผ่านไม่ได้”

“เราก็ทำเป็นเปลชคะ ใช้หามไปอาจจะลำบากหน่อย แต่ก็ดีกว่าปล่อย
กันตามบุญตามกรรม ถ้าหากว่าเราช่วยอย่างถึงที่สุดแล้ว แต่แม่จันทินก็ไม่มีอาการ
ดีขึ้นอย่างนี้ชคะถึงจะเรียกว่า เราทำดีที่สุด”

“เอาหละครับตามใจครู พรุ่งนี้ผมจะให้ชาวบ้านทำเปลดู เออ.....
คืนนี้ก็ต้องลาก่อนหละครับ”

เช้าวันรุ่งขึ้น ผู้ใหญ่ก็จัดการให้ชาวบ้านทำเปลอย่างง่าย ๆ แล้วคัดเลือก
ชายฉกรรจ์ 4 คนเป็นผู้หามเปล เราเดินทางไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ จันทิน
เดินไปกับขบวนไปได้สักสี่หรือห้ากิโล ความคิดหนึ่งก็เรียกร้องให้จันทินหยุด และ
กลับไป ไปสอนเด็ก “จันทินทำหน้าที่ผู้รักษาชีวิตได้ดีที่สุดแล้ว และเขากำลังพา
นางจันทินไปหามอแล้วนี่ ทุกชีวิตกำลังจะดำเนินต่อไปอย่างเป็นสุข กลับเกิด
กลับไป” คิดได้ดังนี้จันทินก็บอกผู้ใหญ่คำขอลากลับหมู่บ้านแต่เพียงลำพัง จันทินเดิน
กลับไปอย่างช้า ๆ และแล้วเหตุการณ์ที่มีได้คาดฝันก็เกิดขึ้น เสียงปืนดังสนั่น
ทั่วป่า จันทินตกใจอย่างมากยืนตะลึงอยู่เพียงลำพัง เกิดอะไรขึ้นหรือนี้ จันทินวิ่งตรง
ไปยังเสียงปืน ทุกคนนอนตายอย่างน่าอนาถ จันทินารู้กันว่าใครเป็นคนยิง

ฉันเดินทางกลับหมู่บ้านแต่เพียงลำพัง ถ้ามองถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ภายในหมู่บ้าน และบัดนี้ฉันก็รู้แล้วว่า ทุกชีวิตที่นี่ถูกปิดตายโดยทหารป่า ไม่มีใครรู้แม้ทหารซึ่งเคยมาทำการปกปักรักษาก็ต้องสูญเสียชีวิตอย่างมากมาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนั้นทำให้จิตใจฉันกระสับกระส่าย ฉันยอมรับว่าฉันกลัว ฉันอยากจะหนี ๆ หนีไปให้ไกลที่สุด ฉันใช้เวลาทั้งวันพักผ่อนคนเดียวตามลำพัง ตกบ่ายก็ทราบข่าวว่า มีหน่วยอาสาพัฒนาเดินทางมาถึงหมู่บ้าน ฉันรู้สึกตื่นเต้น และดีใจอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกอบอุ่นไม่ว่าเหวอ้างว้างอีกต่อไป หน่วยอาสาพัฒนาที่

ตั้งแต่นั้นอยู่แล้วก็จัดการปลูกผีให้แก่เด็ก ๆ บ้างก็จัดการตรวจรักษากัน แม้จะรู้สึกอึดใจขึ้นมาบ้างก็ตาม แต่ความกลัวกับภาพที่เห็นยังติดตาตรึงใจอยู่ ฉันรู้สึกว่าจะไม่สบายขึ้นมาทันทีที่ความกลัวคลายไปบ้าง มีใครคนหนึ่งมาเคาะประตู แล้วเดินเข้ามานั่งอยู่ใกล้ ๆ “ภรณ์ เธอไม่เป็นอะไรมากหรือทำใจดี ๆ ไว้” เสียงนี้ฉันเคยได้ยิน “นิทรา เธอหรือ” ฉันถามไปด้วยเสียงกระเสาะเพราะพิษไข้ ฉันไม่ได้ยินเสียงตอบจากเธอคนนั้นเลย ฉันรู้สึกเพียงว่าเธอฉันทาและให้ยาฉันเรียบร้อยเธอก็เดินจากไป ทั้งฉันไว้กับความว่างเปล่า สำนึกสุดท้ายก่อนหลับไปฉันคิดถึงอนาคตที่ต้องสู้ คิดถึงความเจริญอันไกลของหมู่บ้านนี้ ฉันคิดถึง.....

วันใหม่ฉันรู้สึกมีเสียงอะไรกุกกักอยู่ด้านหลัง เมื่อหันไปก็พบกับส้มแป้น ซึ่งนำเอาอาหารและยามาให้ สีหน้าของเด็กน้อยดูเศร้าสร้อยนัก

“ส้มแป้น เธอมีญาติพี่น้องอีกไหม”

ไม่มีเสียงตอบ มีเพียงการสั่นหน้าและหน้าตา

“ส้มแป้น เธอมาเป็นลูกครูเถิดนะ ครูจะเป็นแม่เธอเอง ครูจะโอบอุ้มเธอไว้ อย่างกลัวเลย ตราบใดที่ครูมีชีวิตอยู่ เธอและชาวบ้านนาค่าจะไม่ถูกทอดทิ้ง”

เด็กน้อยโผล่เข้าสู่อุ้งมือของฉันทน์ ร้องไห้สะอึกสะอื้น มือทั้งสองกอดฉันทน์ไว้แน่น

“นิงเสี่ย สัมแป้น เธอต้องอดทน ไปบอกเพื่อน ๆ นะว่าปาย ๆ คุรุจะไปสอน”

หนึ่งอาทิตย์สำหรับการมาอยู่ของหน่วยอาสาพัฒนา เขามาพัฒนาแล้วก็จากไป แต่ฉันทน์และชาวบ้านนาคำยังจำและระลึกถึงสิ่งที่เขาทำให้ไว้ในจิตใจด้วยความสรรเสริญ “มาเถิด พี่น้องที่รัก มาร่วมกันพัฒนาหมู่บ้านของเราให้ก้าวหน้า จงลืมสิ่งที่น่ากลัวในอดีตเสีย ลืมเถิด บัดนี้ท่านตื่นจากฝันร้ายเหล่านั้นแล้ว” ฉันทน์มักกล่าวปลุกใจชาวบ้านเช่นนี้เสมอ สิ่งหนึ่งที่ขาดมิได้ คือ การหันหน้าเข้าหาวัด ฉันทน์จะพาเด็ก ๆ ไปฟังเทศน์ที่วัดในวันพระเสมอ เพื่อจิตใจของเราจะได้ลืมอดีตอย่างแท้จริง วันเวลาผ่านไป ห้าปีกับการอยู่ที่หมู่บ้านนาคำทุกอย่างดีขึ้น หน่วยอาสาพัฒนามาที่นี่บ่อยขึ้น หมู่บ้านนี้มีได้ชื่อว่า หมู่บ้านที่ถูกปิดตายอีกต่อไป แต่จะเป็นหมู่บ้านที่เจริญขึ้น ยัง! ยัง มีอีกมากมายหลายหมู่บ้านที่รอคอยการไปพัฒนา

เชิญเถิดท่านที่รัก เราชาวไทยด้วยกัน อาศัยบนผืนแผ่นดินเดียวกัน ท่านได้ทำประโยชน์ให้แผ่นดินบ้างหรือยัง มาช่วยกันดูแลรอบตัวเราสักนิดว่ารอบตัวของท่านมีใครบ้างไหมที่ยังรอการพัฒนาอยู่

ลุงเจย หน้า มอ

เรื่องโดย สมพล นิสารัตน์
โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์
ภาพโดย พัชรธาร เสวตศิลา
โรงเรียนราชินี

เสียงไก่ขันดังเจี๊ยวแจ้วปลุกทุกคนให้ตื่นจากภวังค์ และเตือนให้ทุกคน
ออกปฏิบัติภารกิจของแต่ละวัน

วันนี้บ้านป้าฉายออกจะผิดปกติกว่าธรรมดาเล็กน้อย เพราะวันนี้เป็น
วันที่ลุงเจยผัวป้าฉายกับไอ้หน้อยหลานชายวัย 11 ขวบ จะกลับมาจากไปรับเงิน
รางวัลสลากกินแบ่งของรัฐบาล ซึ่งเป็นเงินมากมายพอคู่สำหรับคนบ้านนอก
อย่างลุงเจย ซึ่งสำหรับบ้านนอกคอกนาอย่างบ้านนาโดนนี้ นับว่าลุงเจยโชคดี
มากที่ได้ไปบังกอก

วันนี้ป้าฉายลุกขึ้นหุงข้าวแต่เช้าเพราะแกนอนไม่ค่อยหลับ เนื่องจาก
ความตื่นเต้น พอตั้งหม้อข้าวแล้วแกก็หันไปถามหลานสาววัย 17 ของแกซึ่ง
กำลังล้างหน้าอยู่ข้างโถงน้ำ

“วันนี้ลุงเจยกับไอ้หน่อยจะมาแน่หรือวะอีฉวล”

“แน่จะป้า เพราะลุงเจยมีหนังสือมาบอกว่าจะกลับวันนี้ตอนบ่าย ๆ”

หลานสาวตอบหลังจากบ้วนน้ำออกจากปาก

“เอ็งรีบล้างหน้าล้างตา แล้วมาช่วยกันทำกับข้าวสำหรับใส่บาตรเช้านี้”

เมื่อเห็นว่าหลานสาวเข้าครัวทำกับข้าวแล้ว ตัวเองก็มานั่งพักที่ชานบ้าน
พอเห็นพระกำลังเดินมา จึงหันไปถามหลานสาว

“เฮ้ย.....เสร็จหรือยังวะ พระมาแล้วไว้อยู่แล้ว ๆ หน่อย”

“จนเสร็จแล้วจะป้า ป้ามาคดข้าวซีจ๊ะ”

“หนอยเดี๋ยวนี้สั่งข้าวเอะ เออ.....ไอ้เด็กสมัยนี้มันเหลือเกิน”

ปากก็ว่าแต่มือก็คดข้าว แกเป็นคนปากร้ายใจดี ชอบบ่น วันไหนไม่ได้
บ่น ก็เห็นจะกินไม่ได้ นอนไม่หลับ

พอหันมามากก็เห็นท่านพระครูกำลังเดินมา เมื่อป้าฉายเห็นว่าวันนี้ท่าน
พระครูออกบิณฑบาตเอง ก็รีบกระวีกระวาดจัดสำรับเสวยอย่างดี เพราะท่าน

พระครูเป็นที่รักและเคารพของชาวบ้านนาโดนเป็นอย่างมาก เมื่อท่านพระครูเดินมาถึงบ้าน ป้าฉายก็รีบออกไปนิมนต์ท่าน และใส่บาตรพร้อมทั้งถวายดอกไม้ด้วย

“วันนี้โยมจะกลับจากกรุงเทพฯ ไช้ไหม” ท่านพระครูถามป้าฉายหลังจากรับบาตรแล้ว

“ใช่เจ้าค่ะ ลุงเจยแกมีหนังสือบอกมาว่าจะกลับวันนี้ตอนบ่าย ๆ เจ้าค่ะ” ป้าฉายตอบท่านพระครู แต่ในใจก็อดภาควงใจไม่ได้ที่แม้แต่ท่านพระครูยังสนใจถาม

เสียงรถสองแถววิ่งโคลงเคลงมาตามทางเกวียนที่แตกกระแหงเพราะความร้อนของแสงแดด ทำให้ทุกคนชะเง้อมองอย่างสนใจทั้งเด็กผู้ใหญ่ รถสองแถวคันนั้นแล่นไปหยุดบนทางเกวียนซึ่งนาน ๆ จะมีรถวิ่งมาสักคันหนึ่ง พอรถหยุดเด็ก ๆ ก็วิ่งกรูกันไปขึ้นรถ บางคนไม่กล้าเข้าใกล้ก็ยืนดูห่าง ๆ เพราะไม่แน่ใจว่ามันจะขวิดเอาหรือเปล่า คนที่กล้าหน่อยก็ค่อย ๆ เอามือคลำ

ชายแก่ผู้หนึ่งและเด็กชายอายุประมาณ 11 ขวบค่อย ๆ คลานออกมาจากท้ายรถสองแถว ชายแก่กับเด็กก็คือลุงเจยกับไอ้หน้อยหลานชายนั่นเอง ลุงเจยออกมายืนข้าง ๆ รถอย่างภาคภูมิใจ

ลุงเจยพยายามเก๊กหน้าจนรู้สึกเมื่อย แก่คิดว่าตอนนี้ใคร ๆ ก็จะไม่เคารพนับถือแกพอ ๆ กับกำนันทีเดียว

ส่วนหลานชายของลุงเจยซึ่งกำลังถือของพะรุงพะรังก็คิดว่าเด็ก ๆ ทั้งหลายแห่งบ้านนาโดนนี้จะต้องยกให้ตนนี้เป็นหัวหน้าอย่างแน่นอน และเด็ก ๆ ที่นี้จะต้องอิจฉาที่ตัวได้มีโอกาสไปบางกอกที่ทุกคนแห่งบ้านนาโดนคิดว่าเป็นเมืองสวรรค์

เสียงหมาเห่ากรียวกราวเป็นการทักทายลุงเจย พอเข้าเขตบ้านก็ถูกป้าฉายกับเด็กนวลรุมถามกันอย่างชนิดอูตลุตรวัวเป็นชุด ลุงเจย

ได้แต่ยืนงงเพราะไม่รู้จะตอบคำถามไหนดี

“ได้ค่าลอตเตอรี่ไหม”

“บางกอกเป็นยังงี้วะ”

“บางกอกมีอะไรแปลก ๆ มั๊ง”

“รถแยะไหมที่บางกอกนะ”

วลว

“ไวย์! หยุดก่อนไวย์ ฟังไม่รู้เรื่อง หูอื้อเลย” ลุงเฉยปราม

“เฮ้ย.....ไอน้อยเอาของไปเก็บก่อน” ลุงเฉยหันไปบอกหลานชาย

“เฮ้า.....เข้าไปข้างในก่อน อาบน้ำอาบท่า กินข้าวปลาอาหารซะก่อน ค่อยเล่าให้ฟัง ยังไม่ได้กินอะไรเลยวะ ออกจากบางกอกแต่เช้ามืดเลย”

“ลุงไม่น่าชี้เหนียวเลย ชื้อกินตามทางก็ได้ ได้ค่าลอตเตอรี่แยะไม่ใช่หรือว่าไม่ได้” หลานสาวถามอย่างสงสัย

“ค่าลอตเตอรี่นะได้ไวย์ แล้วก็ไม่ได้ชี้เหนียวด้วย”

“ซื้ออะไรมาฝากขำรีเปล่า” ป้าฉายพูดสอดขึ้น

“ซื้อชีวะทำไมจะไม่ซื้อ ไอน้อยมันยุให้ซื้อหมดไปตั้งหลายพัน เอาขึ้นไปบนบ้านก่อน” ลุงเฉยพูดพร้อมกับเดินขึ้นบันได

หลังจากอาบน้ำและกินข้าวแล้ว ลุงเฉยก็ออกมานั่งตากลมเล่น ป้าฉายกับนวลก็มานั่งข้าง ๆ ป้าฉายเขย่าขาลุงเฉย

“เล่าเรื่องให้ฟังสักทีชีวะข้าอยากรู้เรื่อง บ้านช่องของคนบางกอกคงใหญ่โต”

“อยากรู้ไปทำไมวะ เอาละถ้าอยากรู้ข้าจะเล่าให้ฟัง บางกอกนะดีกรามบ้านช่องมันใหญ่โตมโหฬาร ดีกตะละหลังมันใหญ่โตเท่าเจดีย์ที่วัดนะดูเหมือนจะสูงกว่าเสียด้วยข้า” ลุงเฉยเล่าพร้อมทำมือประกอบ

“เจดีย์ที่วานะ เจดีย์ใหญ่ที่วัดหรือเจดีย์ที่สวนชิวะ” ป้าฉายถาม

“เจดีย์ใหญ่ชิวะ เจดีย์ที่สวนชิวะสูงแค่ศอกเดียวเข้าไปอยู่ได้เมื่อไร”

“ข้าก็ไม่รู้เนี๊หวาถามแค่นี้ต้องดูด้วย” ป้าฉายพูดเสียงอ่อย ๆ

“แล้วของฝากที่ลุงบอกล่ะ” นวลสอดขึ้นบ้าง
 “เออ.....ถ้าอยากดูข้าจะให้ดู ไฉนน้อยไปหีบของมาซี”
 “จะลุง” น้อยรับคำแล้วเดินไปหีบของที่อยู่อีกห้องหนึ่ง
 “เอาออกมาหมดเลยเธอละลุง” น้อยตะโกนถาม
 “เออเอามาให้หมดนั่นแหละ” ลุงเฉยตะโกนตอบ

สักครู่ น้อยก็หิ้วของออกมาพะรุงพะรังเอามาวางตรงหน้าลุงเฉย ลุงเฉย
 ค่อย ๆ แกะออกทีละห่อ ห่อแรกเป็นของลุงเฉยเอง มีกางเกง เสื้อ แว่นตา
 รองเท้า ถุงเท้า และของอีกเล็กน้อย

“นี่กางเกงอะไรจะอย่างกะกระสอบ” ป้าฉายจับกางเกงแล้วถาม
 “นี่แหละกางเกง ยีนส์.....ส์.....ส์.....ส์.....ส์ละ ตัวหนึ่งตั้งสี่ ห้าร้อย”
 “แล้วไอ้แว่นอันนี้ซื้อามาทำไมวะ” ป้าฉายชี้ให้ดูแว่นตาสีน้ำตาลของลุง
 “แกไม่รู้อะไร ไฉยอดมันบอกว่ากำลังฮิตในบางกอก”
 “จริงหรือวะไฉนน้อย” ป้าฉายหันไปถามหลานชาย
 “จริงจ๊ะ อันหนึ่งตั้งเกือบพันบาทนะ คนบางกอกเขาใส่กันหมดไป”

ลุงเจยแกะอีกห่อหนึ่ง เปิดออกมามีเสื้อ กระโปรง เข็มขัด เครื่องสำอาง และรองเท้าส้นสูง

“นี่ของใครนะ หรือว่าของอีนวาล” ป้าฉายถามลุงเจย

“ก็ของเอ็งนั่นแหละ” ลุงเจยพูดพร้อมกับหยิบกระโปรงออกมา

“นี่เขาเรียกมินิสเกิร์ต” ลุงเจยอธิบายอย่างผู้รอบรู้

“เขาเรียก มินิสเกิร์ตจะลุง” น้อยบอกแล้วหัวเราะ

“แล้วรองเท้าฉันใส่ไม่ได้หรอก เดี่ยวตกคันทาคอหัก” ป้าฉายชูรองเท้าให้ลุงเจยดู

“ได้ซีทำไมคนบางกอกเขาใส่ได้ล่ะ” ลุงพูดพร้อมกับแกะอีกห่อหนึ่ง ซึ่งเป็นห่อสุดท้าย

“ห่อนี้คงเป็นของอีนวาลละมัง” ลุงเจยพูดเรื่อย ๆ

“เพียง.....เพียง.....ขอให้มันเป็นของฉันที” นวลนึกในใจ

“ใช่ของเอ็งจริง ๆ วะ ข้าซื้อเสื้อยืด กางเกง แล้วก็รองเท้า อ้อ....มีสายสร้อยนี้ด้วย” ลุงเจยพูดพร้อมกับชูสายสร้อยให้นวล

“ขอบใจจะลุง แต่.....ไม่มีเครื่องสำอางเธอลุง” นวลพูดเสียงอ่อย ๆ

“ก็ใช่ของป้าเขาก็ได้นี้ มันแพงเลยซื้เกียจซื้อมาก”

“โอ้โฮ ทำไมกางเกงจึงขabanขนาดครอบควายได้ทั้งตัวอย่างนี้ล่ะ” ป้าฉายชูกางเกงให้ดู

“เห็นเขาใส่กันข้าก็ซื้อมา มันก็สวยดีนี่”

“แล้วเสื้อนี้เขาเขียนอะไรนะลุงตรงหน้าอกนี่นะ” ป้าฉายชูเสื้อให้ดู

“คนขายเขาบอกว่าอะไรนะ เอ.....ดูเหมือนจะแยง แยง หรืออะไรนี่แหละ”

“แล้วทำไมลุงไม่ใส่ชุดใหม่ของลุงมาเลยล่ะ” นวลถามอย่างสงสัย

“ข้าคิดว่าจะใส่ตอนงานเข้าพรรษานี้ ของที่ซื้อให้ก็กะให้แต่งไปวัดกัน ไหนลองใส่ให้ดูซิทั้งป้าทั้งหลานนะแหละ”

ป้าฉายเข้าไปแต่งตัวกับนวลในห้อง สักครู่ก็ออกมา

“สวยดีนี่หว่า” ลุงเจยชม

“ลุงลองแต่งชุดใหม่ให้ดูหน่อยซิ” นวลบอกลุงเจย

ลุงเจยพยักหน้าแล้วเดินเข้าไปแต่งตัวในห้อง ลักพักใหญ่ก็เดินออกมา

“โอ้โฮ หล่อยิ่งกะดาราหนังเนาะ” น้อยชมลุงเจย

“เรอะ.....เหมือนมิตร หรือเหมือนสมบัติวะ” ลุงเจยยิ้มอย่างอายเมื่อ

ถูกชม

“เหมือนดาราฝรั่งเนาะ ชื่ออะไรนะ อ้อเบนจี้ ลุงหล่อเหมือนเบนจี้” น้อย

ชม

ลุงเจยรู้สึกภาคภูมิใจที่หลานชายชมว่าหล่อเหมือนดาราฝรั่ง ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้
 ว่าเป็น “เบนจี้” นั่นคือ ดาราหมาไม่ใช่คน แล้วลุงเจยบอกให้ป้าฉายกับหลาน
 สาวเอาชุดใหม่ไปเก็บเอาไว้ใส่ไปงานเข้าพรรษา พอถอดชุดใหม่ทุกคนก็มา
 นิ่งฟังลุงเจยเล่าต่อ

“บางกอกนะมันแสนสับสนวุ่นวาย รถราแล่นกันขวักไขว่น่ากลัว ข้ากับไอ้หน่อยยังเห็นมันขวิดคนตายเลย มันดุยิ่งกว่าควายป่าเสียอีก คนกรุงเทพฯก็แต่งตัวแปลก อันตรายรอบด้านต้องระวังทุกฝีก้าว ข้าวปลาอาหารก็แพง”

“ที่ไปนี่ลงไปนอนที่วัดเหรื่อ” หลานสาวถามอย่างสงสัย

“เปล่าหรอก ข้าไปพักโรงแรมวะ ห้องมันเย็นเจี๊ยบเลย อยากกินอะไรก็สั่งเขาทางเครื่องรูปร่างประหลาด ๆ มันชอบดั่งกริ่ง ๆ ๆ ๆ น่ารำคาญ เวลาจะพูดก็ยกขามันแล้วพูด แต่คำอยู่มันแพงวะ แต่ที่ล้างหน้ามันมีฝาปิดด้วยวะ แต่มันไม่ดีตรงที่มันอยู่เตี้ยไปหน่อย ข้าว่าอยู่บ้านนอกสบายกว่าวะ ไม่ต้องเดือดร้อนเรื่องอาหารการกิน ไม่ต้องระวังตัว ปลอดภัยกว่าด้วยวะ” ตั้งแต่นั้นมาลุงเฉย ป้าฉาย นวลหลานสาวและน้อยหลานชายก็ไม่เคยคิดจะไปบางกอกอีกเลย

เรื่องโดย ประธมาภรณ์ โมณะสูต
ภาพโดย กรรณิกา ชูเกียรติมัน
โรงเรียนจิตรลดา

หากตะวัน....อยู่ในกำมือพี่

“ไม่ยาก.....ที่เราจะแต้มจุดหมายจุดที่สวยงามที่สุดให้ปรากฏเด่นชัดอยู่ใน
มโนภาพของเรา.....แต่ก็.....ไม่ง่าย ที่เราจะดำเนินไปสู่จุดนั้นได้อย่างภาค
ภูมิใจโดยปราศจากอุปสรรค” คำพูดของเขาก้องกังวานอยู่ในโสตประสาทของ
ริน.....น้ำเสียงของเข่า่อนโยน แต่มั่นคง.....และหนักแน่น.....

“แล้วอะไรคือจุดหมายจุดที่สวยที่สุดในชีวิตของพี่ธมคะ?”

“ก็ริน.....คิดว่าพี่มีอะไรเป็นจุดหมายล่ะจ๊ะ” เขาย้อนถาม

รินยิ้ม..... รินไม่แน่ใจว่าความหวังและจุดหมายของเขาคืออะไร..... เพราะหลายครั้ง ที่รินรู้สึกเสมือนว่าเขาไม่เคยมีความหวังในชีวิต.....

“พี่ธมคงต้องการต่อสู้กับพวกที่เขาไม่ยอมรับเพื่อให้พี่ธมลาออกจากศนท.”

“รินเข้าใจเกือบถูก.....แต่ก็ยังไม่ถูกอยู่ดี.....” รินมองสบตาเขา.....

แววมยุราลึที่รินเห็นจนเจตาปรากฏอยู่เช่นเคย.....

เราเดินเคียงคู่กันมาบนลานจามจุรีที่หัวใจของเราสนิทสนม..... นิสิตหลายกลุ่มที่นั่งระเกะระกะอยู่ตามเนินหญ้าเตี้ย ๆ บ้าง บนม้านั่งบ้าง ต่างมองมาที่เรา..... แล้วก็เมินผ่านไปคล้ายไม่ไยดี..... ไม่ผิดแผกไปจากทุกครั้งที่เคย

เรานั่งลงใต้ต้นจามจุรีต้นหนึ่งซึ่งแผ่กิ่งก้านสาขากว้างไกลไปในอากาศ เขาเอนหลังพิงกับโคนต้นอย่างเหนื่อยอ่อน..... ครูหนึ่งที่เขาหลับตาและถอนหายใจยาวอย่างหนักหน่วงคล้ายกับจะทุ่มเทสิ่งใดสิ่งหนึ่งในใจให้ออกมาแลกกระจายอยู่เบื้องหน้า

“ในบัตรสนเท่ห์เห็นว่าพี่จะต้องอายุสั้น ถ้ายังขึ้นขบวนอุดมการณ์ของพวกเขาอยู่ แต่รินคงรู้ว่า..... นั่นเท่ากับเป็นการย่ำยีให้พี่ไม่ยอมแพ้..... พี่จะสู้..... ใช่มั้ย รินเรียกว่าต่อสู้ แต่พี่ไม่ได้ต่อสู้เพื่อชัยชนะมาเป็นของพี่..... พี่จะต่อสู้เพื่อชาติของเราต่างหาก”

หมายเหตุ “ศนท.” ย่อมาจากศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย

“พีธัมจะทำอะไรคะ.....”

“พีธัมจะขุดคันความเป็นธรรมขึ้นมาแจกจ่ายให้กับความคิดของคนทุกคน
แม้ว่า.....พีธัมจะต้องพลิกแผ่นดินคันจนร่างของพีธุกกลับฝังไว้ได้นั้น”

“พีธัมจะเอาความเป็นธรรมมาทำอะไรคะ.....ในเมื่อเวลานี้ไม่มีใคร
เขาเข้าใจมันอีกแล้ว ถึงพีธัมจะขุดแผ่นดินคันจนร่างฝังจมอยู่ในนั้น.....พีธัมก็จะ
ไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าความเน่าเฟะ พีธัมก็ทราบว่าได้ผืนดินที่เราเหยียบย่ำอยู่
ทุกวันนี้ มันมีแต่ความไม่บริสุทธิ์.....มีแต่มลทินความแปดเปื้อน และเล่ห์กล
ที่สกปรกโสภณของคนเห็นแก่ตัวที่แอบเอาความชั่วของตน ไปกลบไว้ที่โน่น.....
ที่นี่ จนแผ่นดินนี้หมักหมมไปด้วยกากาจาจมน้ำใจมนุษย์” เขานิ่ง.....ริน
ถอนหายใจยาว.....รินรู้.....รินเข้าใจในเจตนารมณ์และความปรารถนาอัน
แรงกล้าของเขาในทางที่จะขจัดความไม่เป็นธรรมออกไปจากสังคม.....แต่ริน
ไม่อยากจะเห็นเขาได้รับความทรมานเพราะอุดมคติของเขามันเป็นการขัดขวางผล
ประโยชน์ของใครหลายคนอย่างรุนแรง

“รินคิดเวลานี้ประเทศชาติของเรา กำลังไขว่คว้าบุคคลประเภทไหนมาก
ที่สุด” เขาถามขึ้นหลังจากที่นิ่งเงียบไปนาน.....น้ำเสียงของเขานุ่มนวลและ
อ่อนโยนอยู่เป็นนิจ.....แม้ในยามที่เขาอารมณ์ไม่ปกติ เสียงที่เขาพูดก็ไม่เคย
กระโชกโฮกฮากหรือกระซกกระซัน

รินรักความอ่อนโยนของเขา.....รินอยากให้โลกนี้มีแต่คนอ่อนโยน
เพื่อที่จะได้อาหารซึ่งกันและกันให้มากที่สุดและนานที่สุดด้วย.....
แล้วการเอารัดเอาเปรียบ แก่งแย่งชิงดี.....ฆ่ากันเองก็คงจะไม่เกิดขึ้นได้
อีก.....

“ประเทศไทยกำลังขาดคนอ่อนโยนคะ.....พีธัมคิดอย่างนั้นไหมคะ?”

“ใช่.....” เขามองหน้ารินด้วยแววตาครุ่นคิด รูปหนึ่งที่มันชวนแสง
วาววาม.....แก่งกล้าและเด็ดเดี่ยว.....เขาพูดต่อไปว่า

“แต่คนอ่อนโยนที่ว่านี้ จะต้องไม่อ่อนแอ.....เขาจะต้องใช้ความอ่อน
โยนทุกกระเปียดนี้ของเขาด้วยความจริงใจและมุ่งมั่นว่า เขาจะต้องรวมความ

รักชาติมาจากทุกคนในชาติให้จงได้ แม้
ว่าสิ่งที่จะทุ่มเทเพื่อแลกกับความรักอัน
นั้นจะต้องประกอบด้วยชีวิต.....ด้วย
เลือดเนื้อ.....ด้วยวิญญาณและด้วยหัวใจ
.....ของเขาก็ตาม เขาจะต้องไม่ย่อ
ท้อถอย แม้ในเสี้ยวหนึ่งของวินาที”

“แต่คนอ่อนโยนอย่างพี่รมพุดนี้
ไม่มีตัวตนในความเป็นจริงนี่คะ.....
ความหวังและ.....จุดหมายของพี่รมก็
.....คล้าย ๆ ความฝันที่ประกอบด้วย
จินตนาการซึ่งมีสีลาแซมซ้อย.....งดงาม
แต่ในความฝันนั้นไม่มีตัวละคร.....

เมื่อถึงฉากสุดท้ายของฝันที่จะปิดม่านเปลี่ยนความคำนึงให้กลายเป็นจริงแล้ว
.....สิ่งที่เลเห็นก็จะเป็น.....ความว่างเปล่า.....”

“ใช่.....พี่รู้ว่าพี่จะต้องผิดหวัง.....” เขาทอดเสียงนุ่มนวลแต่เศร้า
หมอง

“รินไม่เข้าใจคะ....ในเมื่อพี่รมก็ทราบว่ายังหวังในสิ่งที่หวังไม่ได้ แล้ว
มันผิดหวัง.....เจ็บปวด.....ทรมาน.....แล้วพี่รมจะกระเสือกกระสนหวัง
ต่อไปทำไมคะ?”

“เพื่อจุดหมายจุดที่สวยที่สุดในชีวิตของพี่นะซีจ๊ะ”

เขาประกาศอย่างทะนง.....เต็มไปด้วยความเชื่อมั่น.....ไม่มีเลศนัย
เคลือบแฝง.....

เรายังคงนั่งอยู่ได้ร่วมจามจรี.....

มองดูตะวันสีแสดบดขยี้บดนี้ค่อย ๆ คล้อยต่ำลง ๆ

เย็นแล้ว.....ตะวันสีแดงกลมโตยังคงลอยสลับอยู่ท่ามกลางความว้าวุ่น
ของท้องฟ้าที่ขีดสลดจนแปลกตา.....

ตะวันค่อย ๆ เยื้องกรายไปในทิศทางที่มันดำเนินอยู่อย่างจำเจ.....ที่น่าแปลกใจ.....สะดุดใจและสะดุดตา.....ก็คือ แสงสีแดงแจ่มจ้าของดวงตะวัน มันช่างบาดตาเร้าใจและนัยน์ตาอย่างน่าประหลาด.....

“ดูดวงตะวันสีจี้ะ.....รินรส.....”

เขาเอ่ยชื่อเต็มของริน.....มันทำให้รินเป็นสุขอย่างน่าอัศจรรย์

“แสงตะวันแจ่มจ้าอยู่ทุกยาม.....แม้ในยามที่กำลังจะจากไป.....อย่างนี้ ตะวัน.....สิ่งที่เราต้อนรับในยามที่มาเยือนและเราโหยหาในยามที่จากไป..... โลกของเรา.....เป็นดวงดาวที่โชคดี.....เพราะได้อยู่ในอาณาเขตของรัศมีมา ณ แห่งดวงตะวัน.....นำแสงสว่างบางดวงซึ่งอยู่ไกลแสนไกลออกไปจากที่นี่..... ที่นั่น.....คงมืดมนและหม่นหมอง.....ซีมเซา.....ที่นั่น.....ไม่รู้จักแสงตะวัน อันเจิดจาย.....รินรส.....หากตะวันอยู่ในกำมือพี่ พี่จะแจกจ่ายแสงอันแรงกล้า ของมันออกไปยังดวงดาวทุกดวงในมหาเอกภพ.....ให้ทุกอินทรีย์และทุกอนุ ส่วนของทุกสิ่งทุกอย่างได้สัมผัสกับความตระการอันสูงค่านี้.....จริงสินะ..... ถ้าพี่พบสิ่งใดก็ตามที่สามารถจะแจกจ่ายความยุติธรรมไปได้ทั่วในทุกซอกทุก มุมโลก.....พี่จะไม่รีรอเลยกับการที่จะได้กระทำอย่างนั้น.....กระทำ.....เพื่อ

มนุษยโลกได้ประสบกับสันติสุขสงบ... เพื่อทุกคนจะได้มีความเป็นธรรมตั้งมั่น อยู่ในกมลสันดาน...เพื่อขัดล้างเชื้อแห่ง ความเห็นแก่ตัวออกไปจากสมอง ของ มวลมนุษย์”

รินยิ้ม.....และหันไปมองดูเขาเต็มตา รินเห็นความเพ้อฝันแกมพระนางบาชาย อยู่ในดวงหน้าขาว.....อ่อนเยาว์และอ่อน โยน.....นั่น.....

เขายิ้มตอบ.....ฟันซี่เล็ก ๆ ขาวสะอาด ที่เรียงเป็นระเบียบสม่ำเสมอแถมให้เห็น

รอยยิ้มของเขา....บริสุทธิ์และไร้เดียงสา...

“ตะวันร้อนนะกะ.....พี่มคงต้องใส่ถุงมือที่ทำด้วยวัสดุทนตะวัน หากพี่มจะกำตะวันดวงนั้น”

“แต่พี่จะต้องทำ.....และทำให้ได้ แม้ว่าวันนี้พี่จะยังทำไม่ได้ แม้ว่าวันนี้พี่จะผิดหวังพ่ายแพ้.....แต่วันนี้ของชีวิตย่อมไม่เหมือนกับวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้.....พี่จะต้องพบในสิ่งที่พี่แสวงหา.....พรุ่งนี้.....พี่จะกำตะวันไว้ในมือให้ได้” แสงกล้าแห่งความทะนงโฉนขึ้นวูบหนึ่งในดวงตาที่เป็นประกายระยิบระยับคู่่นั้น..

แล้วเราทั้งคู่ก็นิ่งเงียบ.....ต่างเพ่งมองไปยังขอบฟ้าลึบ ๆ สุดสายตานั่น.....

ตะวันลับตาไปแล้ว คงเหลืออยู่แต่เพียงแสงสีแดงบางส่วนฉาบไว้อยู่ในอาณาจักรอันกว้างไกลของท้องฟ้าเบื้องบน มันเป็นความงดงาม.....ที่รินรู้สึกคล้ายกับว่าความมหัศจรรย์บางอย่างได้เร้นกายแอบแฝงอยู่ในความงามนี้ด้วย.....

“กลับบ้านเถอะ.....พี่จะไปส่ง” เขาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงปกติเรียบและระรื่นหู.....

“รินรู้หรือยังว่าทำไมพี่ยังไม่ยอมลาออกจาก สนท.”

เขาถามขึ้นในระหว่างที่ขับรถพารินไปส่งที่บ้าน....ดวงหน้าเขาตั้งตรงแววตาเด็ดเดี่ยวพุ่งไปยังทิศทางเบื้องหน้า รินเห็นแต่เพียงสันจมูกโด่งในเงาหน้าด่านข้างของเขาเท่านั้น.....

“ไม่ทราบค่ะ.....ไม่ทราบและสงสัยตั้งแต่ที่พี่มสมัครเข้าไปอยู่ในนั้น หรือตอนที่พี่มเข้า พี่มหลวมตัวเข้าไปเพราะยังไม่ทราบถึงอุดมการณ์ทำลายล้างชาติเราของพวกเขา”

“ใช่ พี่หลวมตัวเข้าไปเพราะโง่”

“แต่เวลานี้พี่ธม.....ทราบถึงความคิดอัปรีchyของพวกเราแล้วก็ถอนตัวให้พ้นได้นี้ละ เขาก็ตระหนักว่าล้างสมองพี่ธมไม่ได้แน่ ความต้องการของเรากับเขาคนละทิศทาง”

“พี่จะไม่ถอนตัว.....ไม่ทำตามคำขู่ในบัตรสนเท่ห์.....พี่จะลากสมองของพวก คนท. ออกมาฟอกขยี้ เอาความฟอนเฟะอัปมงคลออกไปให้หมด พี่จะทำให้ได้.....เอ๊ะ” คำสุดท้ายเขาอุทานเต็มเสียงเพราะเมื่อถึงสี่แยกไฟแดง เขาเหยียบเบรคจนตัวโก่ง รถก็หาได้หยุดไม่

“เบรคแตก” เขาร้องเหมือนคำราม

“บัตรสนเท่ห์” รินตะโกนขึ้นได้เพียงเท่านั้น รถของเราก็พุ่งเข้าชนรถบรรทุกคันใหญ่.....รินร้องสุดเสียงและทุกสิ่งก็รางเลือน.....เสียงร้องว่า “รถชน ๆ” ดังอยู่แว่ว ๆ พร้อมกับเสียงเอะอะโวยวายลั่น แต่เสียงสุดท้ายที่รินแว่วได้ยินก่อนที่ความรู้สึกสำนึกทั้งมวลจะดับวูบลง.....ก็คือ “หาก....ตะวัน....อยู่ใน....กำ....มือ....พี่....พี่....จะ....แจก....จ่าย....แสง....หาก....หากตะวัน”....

รินร

หากตะวันอยู่ในกำมือพี่ พี่จะแจกจ่ายแสงอันแรงกล้าของมันออกไปยังดวงดาวทุกดวงในมหาเอกภพให้ทุกอินทรีย์และทุกอนุส่วนของทุกสิ่งทุกอย่างได้สัมผัสกับความตระการอันสูงค่านี้.....

ธม.....

เขียนโดย อรุณี นิตาร์ตัน
ภาพโดย วิภร แสงสกุล
โรงเรียนศึกษานารี

ทำไม

ทำไม ทำไม ต้องมาทำลูกฉันด้วย
พระผู้เป็นเจ้าไม่ปรานีเลย.....

สังคมไทยปัจจุบัน มีความอลวนวุ่นวาย มีแต่สวมนหน้ากากเข้าหากัน
ศีลธรรม วัฒนธรรมไทย กำลังถูกลบเลือนไป ประชาชนมีแต่ฆ่ากัน เอาวัด
เอาเปรียบกัน ดังเช่นพ่อค้าหน้าเลือดผู้นี้

พ่อค้าผู้นี้มีนามว่า นายแสงชัย เป็นบุคคลผู้ซึ่งทำลายบุคคลในประเทศ เขาได้ประกอบอาชีพทุจริต คือ อาชีพผลิตยาเสพติดส่งขาย ครอบครัวของนายแสงชัยมีอยู่ 3 คน คือ ตัวนายแสงชัยเอง ภรรยาของนายแสงชัย ชื่อว่า นางธมยา ลูกชาย ชื่อว่า เดชา

ขณะนี้เดชามีอายุ 16 ปี เดชาไม่เคยทราบมาก่อนว่า ยาที่พ่อเขาผลิตขึ้นนั้นเป็นยาเสพติด เพราะเขาได้ถูกบิดา มารดา หลอกตั้งแต่เดชายังเป็นเด็กอยู่ ว่ายานั้นเป็นยาแก้ปวดหัว

วันหนึ่งเพื่อนของเดชามาทำการบ้านที่บ้านของเดชา ทำไปได้ประมาณ 1 ชม. ก็รู้สึกปวดศีรษะเป็นอันมาก จึงบอกกับเดชาว่าปวดศีรษะ เดชาก็พูดว่า “ไม่เป็นไรหรอกฉันมียาแก้ปวดหัว ยานี้พ่อฉันเป็นผู้ผลิตขึ้นเองแหละ” พูดจบก็ไปหยิบยามาแล้วส่งให้เพื่อนของเขา และพูดรับรองว่ายานี้ไม่เป็นอันตรายหรอก แต่เพื่อนเขาไม่เชื่อ เดชาจึงทดลองกินให้ดูก่อน เมื่อเดชากินยาให้ดูแล้ว

เพื่อนของเขาก็กินตาม เมื่อกินเข้าไปแล้ว ยาเสพติดนั้นก็ออกฤทธิ์ ทำให้ลิ้ม
 ความปวดหัว ทำให้จิตใจแจ่มใส เพื่อนของเดชาจึงคิดว่ายานี้เป็นยาแก้ปวดหัว
 ที่ดีเยี่ยมจริง ๆ

เมื่อไปโรงเรียนมีเพื่อนคนใดปวดศีรษะ เพื่อนของเดชาก็จะแนะนำให้
 ไปขอยาที่เดชา พร้อมทั้งทดลองกินให้เพื่อนคนอื่นดูด้วย ใคร ๆ จึงนึกว่าเป็น
 ยาแก้ปวดหัวจริง ๆ และยังคิดว่าเป็นยาที่มีสรรพคุณ หรือคุณภาพดีมาก.....

เดชาและเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ เมื่อเวลาเกิดความรู้สึกอยากกินยา ก็นึกว่า
 ตนนั้นกำลังปวดศีรษะ จึงได้ไปเอายามาใหม่ เป็นเช่นนี้ทุกครั้งไป

โดยที่ทุก ๆ คนไม่รู้จักความจริงเลยว่ายาที่ตนกินเข้าไปนั้นเป็นยาอะไร
แม้แต่คุณครูเองก็ไม่ทราบเพราะคิดเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ และเวลาที่
เดชนำยามาให้เพื่อนก็นำมาอย่างเปิดเผย จึงไม่มีใครสงสัย

ในที่สุด เดชาก็ตกเป็นทาสยาเสพติดอย่างร้ายแรง

บังเอิญวัตถุดิบในการผลิตยาเสพติดจากเขียงรายยังไม่ส่งมา จึงทำให้
ผลิตยาไม่ได้ ครั้นพอเดชาไปแอบหยิบก็พบว่าไม่มียาแล้ว หลังจากนั้นสัก 2 - 3
นาที่ เดชาก็เกิดความอยากขึ้น มีอาการดิ้นทุรนทุราย ทำลายของในบ้าน ทั้งผม
เอะอะ ตึงตึง และอื่น ๆ

นางถมยาได้ยินจึงได้วิ่งขึ้นมาดู และถามเดชาว่า “เดชา เดชา ลูกแม่
เป็นอะไรไปลูก” เดชารู้ว่าแม่ขึ้นมาจึงตอบแม่ว่า “ขอยาให้ผม ผมอยากยา
เร็ว เอามาเดี๋ยวนี้” ทันทีที่ได้รับคำตอบนางถมยาก็รู้ว่า ลูกชายที่เธอแสนรัก
แสนหวงนั้น ได้ตกเป็นเหยื่อรายต่อไปเสียแล้ว

เผชิญในตอนนั้น นายแสงชัยได้กลับจากที่ทำงาน นางธมยาจึงได้วิ่งไปบอกสามีว่า

นางธมยา “พี่ พี่ พี่แสง ลูกเดชา ของเรา.....”

นายแสงชัย “ทำไม ะ ลูกเราทำไม หือ.....”

นางธมยา “ลูกเดชา เอ่อ....ลูกเราติดยาเสพติดจะพี่”

นายแสงชัย “ยาเสพติด ยาที่พี่ผลิตขึ้นนะหรือ?”

นางธมยา “ใช้ยาที่พี่ผลิตขึ้นนั่นแหละ เป็นตัวการ”

นายแสงชัย “เลวมาก ไปอุ้มเดชามาเร็ว”

ต่อจากนั้นนายแสงชัยก็ขับรถรีบนำเดชาส่งโรงพยาบาลโดยด่วน เมื่อถึงโรงพยาบาลหมอก็ให้การรักษา แต่ก็ไม่ได้ให้ยาเสพติดแก่เดชาอีก เพราะกลัวว่าอาการของเดชาจะหนักมากขึ้น เนื่องจากเดชาได้ติดยาอย่างร้ายแรงเสียแล้ว จึงทำให้เดชาทนต่อความอยากไม่ไหว ถึงกับสลบไป

จากนั้นหมอกี้ทำการรักษาพยาบาลเดชา เดชาต้องอยู่รับการรักษาและพักรักษาเป็นเวลานานถึง 2 สัปดาห์ เมื่อเดชาหายแล้ว นายแสงชัยก็กลับใจได้ เพราะคิดว่าตนได้รับบทเรียนแล้ว คือ โทษของยาเสพติดที่ตนผลิตขึ้นนั้น ทำให้เดชาลูกชายคนเดียวที่แสนจะรักต้องจวนจะตายเพราะยาเสพติด

เมื่อคิดได้ดังนั้น นายแสงชัยจึงตัดสินใจ.....มอบตัวกับตำรวจ ฐานผลิตยาเสพติดให้โทษ และมียาเสพติดไว้ในครอบครอง

เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายจงอย่าเชื่อคำพูดของคนอื่นโดยไม่ได้ไตร่ตรองเสียก่อน และควรระวังอย่างยิ่งในเรื่องการคบเพื่อน และหลีกเลี่ยงยาเสพติดเพราะ

เสพรวันละนิด

อยากมีชีวิต

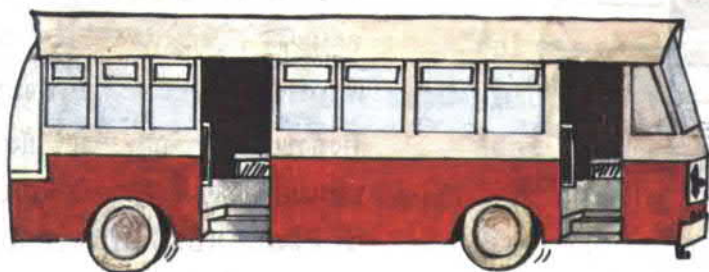
จิตจะแจ่มใส

คิดไปหามบาล

ไม่ควรคิดติดยา

เพราะไม่เสพยา

เรื่องโดย พันธุ์ทิพย์สุดา โกมารกุล ณ นคร
ภาพโดย สิริณา กิตติยากร
โรงเรียนจิตรลดา

ผมคือฝุ่นครับ!

เฮ้อ! จะหาใครในโลกนี้อิสระเสรีเท่าผมเห็นจะไม่มีอีกแล้ว คุณรู้ไหมครับว่า ผม นายฝุ่น เป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดในโลก ผมไม่ต้องไปโรงเรียน ไม่ต้องทำการบ้าน เพื่อน ๆ ของผมมีจำนวนมากที่สุดหรือคุณจะเถียง ผมเกิดมาจากไหนนะหรือครับ อ้อ ของง่าย ๆ ผมก็มีกำเนิดมาจากท่อไอเสียของรถเมล์คันหนึ่ง บางคนเรียกผมว่า คาร์บอนมอนนอกไซด์บ้าง ควันทิฆะบ้าง รวมความแล้วผมก็คือฝุ่นสีเทา ๆ ดำ ๆ เท่านั้นเอง เอาละนะครับ ในเมื่อทุกคนรู้จักผมดีแล้ว ผมก็จะขยายความในใจละ

วันนี้ผมตื่นขึ้นมาในตอนเช้าด้วยความรู้สึกสบายใจเป็นพิเศษ ก็เพราะวันนี้ยังไม่มีคนใส่เสื้อสีงาก็ มือถือไม้กวาด มากวาดข้างๆ ถนนตรงที่ผมนอนอยู่นะซี เป็นอันหวังได้ว่า ผมจะได้เดินทางไปไหนต่อไหนก่อนที่จะถูกกวาดทิ้งถึงขยะแน่ ๆ อย่าเพิ่งโต้แย้งว่า คาร์บอนมอนนอกไซด์เป็นก๊าซแล้วผมจะบอกว่า ตัวผมเองเป็นฝุ่นไปได้อย่างไรกัน ถูก

ละครับ ผมไม่เถียง แต่ไอ้ที่เวลาพวกคุณ ๆ พูดถึงก๊าซเสียนั่นนะ พวกคุณก็เรียกพวกผมว่าคาร์บอนมอนนอกไซด์ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าผมจะตะโกนบอกคุณได้ว่า “ผมเป็นฝุ่นครับไม่ใช่ก๊าซ” คุณก็คงเรียกผมถูก แต่นี้ผมบอกคุณไม่ได้ครับ

พูดไปพูดมาชักนอกเรื่อง ผมจะเล่าให้ฟังต่อไปดีกว่า ขณะที่ผมกำลังคิดโล่งอกอยู่นั่นเอง คุณลมมาจากไหนไม่ทราบก็หอบเอาตัวผมลอยคว้างขึ้นไปบนอากาศ

ผมลอยไปไกลขึ้น ไกลขึ้นทุกที จนในที่สุดก็มาตกอยู่บนใบไม้ ณ ต้นไม้แห่งหนึ่ง เจ้าใบไม้ใบนั้นขยับตัวอย่างระมัดระวังพลางบ่นว่า

“เฮ้ย มากันอีกแล้ว ไอ้ฝุ่นผงใหญ่พวกนี้ เราก็อายุของเราดี ๆ มันมาเกาะให้สกปรกจนได้”

“ถึงว่าซี” ต้นไม้ต้นที่สองเสริมขึ้นมา “เบื่อกจริง ๆ อะไร ๆ มันก็ยุ่งไปหมด นี่ได้ข่าวว่าเขาจะมาโค่นพวกเราแล้วก็ถมคลองทำถนนที่ตรงนี้กันอีกแล้วนี่นา”

ผมฟังเจ้าต้นไม้ต้นที่สองนี่แล้วก็รู้สึกสงัดในใจ อะไรรกัน จะตัดต้นไม้อีกแล้วหรือนี่ หมายความว่าคราวหลังถ้าผมผ่านมาที่ตรงนี้ ผมก็จะต้องนอนแอ้งแม้งอยู่ที่ถนนแทนที่จะได้อยู่บนร่มไม้แสนสบายอย่างปัจจุบัน

“แล้วแกละ มาจากไหน เจ้าฝุ่น”

ต้นไม้ต้นหนึ่งถามขึ้น ผมตอบ
สถานที่ไปแล้ว เขาก็สะบัดใบดังกราว
แสดงอาการรับรู้ พร้อมกับพูดว่า

“อ้อ! แหล่งปลุกกระดมเหมือนกัน
แล้วจะไปไหนล่ะ”

“ก็ต้องแล้วแต่คุณลมเขาจะพาไป
ละครับ”

ผมตอบเบา ๆ เล่นเอาเจ้าต้นไม้ต้นที่

สองทำเสียงอื้ออ้าไม่พอใจขึ้นมาทันที

“เฮ้ย! ทำยังงั้นจะใช้ได้หรือ มันเป็นการจำกัดเสรีภาพของนายนี้หว่า
สมัยนี้ยุคประชาธิปไตย เว้ย ทุกคน....”

“พอแล้ว พอแล้ว ไฉนปลุกกระดมจนเคยตัว”

ต้นโพธิ์แก่ ๆ ทักขึ้น ดูท่าทางเขาจะเป็นคนคงแก่เรียนมากทีเดียว ผม
เคยได้ยินเพื่อน ๆ เล่าว่า เขามีชีวิตอยู่มานับเป็นหลายสิบปีเชียวนะครับ ดูจากท่า
ทาง เขาคงไม่ค่อยชอบพวกนักกวนเมืองสมัยนี้เท่าใดนักหรอก

“เอ รู้สึกว่าพวกเรารบกวนคุณไปไ่มัมานานแล้วนะ”

ผมพูดขึ้น ทำให้เพื่อนรีบเสริมทันที

“นั่นสิ ไปกันได้แล้วมึงพวกเรา”

ผมลอยตามลมไปเรื่อย ๆ ผ่านสภาสตรีแห่งชาติ ผ่านบางลำพู และใน
ที่สุดก็ย้อนกลับมายังวัดพระศรีรัตนศาสดารามและวังหลวงนั่นเอง เห็นไหม
ครับ เป็นฝุ่นอย่างผมดีแค่ไหน คาร์ถก็ไม่ต้องเสีย

ผมมองดูวังหลวงด้วยความรู้สึกประทับใจว่า ไทยเรามีพระราชวังที่เป็น
ศิลปะอันงดงาม แสดงถึงอารยธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ไม่ลอกเลียน
ใคร แล้วเมื่อคิดมาถึงตอนนี้ ผมยังอดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมนะ คนสมัยนี้บาง
คนถึงหันไปนิยมอารยธรรมของต่างชาติ ในเมื่อของไทยเราดีกว่าเป็นกอง

เมื่อผ่านสนามหลวง ผมเห็นฝูงคนจำนวนมากมาย ในใจก็นึกว่า เอาอีกแล้ว! ไอ้พวกบ้างช่างยุ ชอบยุยงให้คนไทยแตกสามัคคีกันอีกแล้ว จริง ๆ นะครับ ผมไม่ทราบเหตุผลเลยว่า ทำไมไอ้การที่ชาติของตัวจะไปเป็นข้าชาติอื่นนั้นนะ เขายังทำได้ และทนได้เสียด้วย คุณลองช่วยผมคิดหน่อยได้ไหมครับว่า จิตใจของคนขายชาติหรือไอ้พวกหนักแผ่นดิน พวกนี้เขาทำด้วยอะไร

ความจริงผมก็ชอบดูไอ้พวกที่ทำได้ทำต่อๆกันแบบนี้เสียด้วย เมื่อคิดดังนั้น ผมจึงร่อนลงไปเกาะอยู่ที่หน้าของสาวน้อยคนหนึ่ง ซึ่งเจ้าหล่อนกำลังนั่งตาเป็นมันจ้องดูผู้พูดบนเวทีไม้กระดานนั้นด้วยสายตาเลื่อมใสเป็นที่สุด ทั้ง ๆ ที่ผมก็ไม่เห็นว่าไอ้หมอนั้นมันจะเลิศลอยตรงไหนเลย

ผมทนฟังอยู่ได้ไม่นานก็ต้องขอร้องคุณลมให้ช่วยพาไปที่อื่นที่ ต้องยอมรับว่าผมโง่ เพราะผมไม่เข้าใจไอ้ศัพท์แสงสังคมนิยมประเภท “นายทุน” “ศักดินา” “ชนชั้นกรรมาชีพ” หรืออะไร ๆ เทือกนี้นักหροกครับ

เปล่า! อย่าเข้าใจผิด ผมไม่ใช่คน เอ๊ย ผมที่ปิดหูปิดตาตนเองจนไม่รู้ว่ สังคมนิยมมันคืออะไร ผมรู้ว่ามันคือระบอบการปกครองอย่างหนึ่งที่อังกฤษ

เขาก็ใช้ ซึ่งผมก็เห็นด้วย แต่ต้องเป็นสังคมนิยมของตนเองนะครับ ไม่ใช่สังคมนิยมประเภทที่ข้ารัสเซียหรือข้าจีนแดง รับรองว่าผมไม่เอาด้วยเด็ด ๆ ผมเที่ยวไปจนถึงบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านหลังเล็ก ๆ ทาสีขาวสะอาดตา เพราะยังไม่มีพวกผมไปอยู่กันหนาแน่นนัก เสียงเพลงดังสนั่นในบ้านทำให้ผมต้องเดินเข้าไปถึงข้างในเพื่อจะตรวจดูที่มาของเสียงตามวิสัยสอดรู้สอดเห็นของผมว่าเสียงมันมาจากไหนกันแน่นั้นไง! คิดแล้วไม่มีผิด ผู้หญิง

สาวสวยคนหนึ่งกำลังครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้ตัวยาว นัยน์ตาของเธอหลับ
พร้อมอย่างเป็นสุข ดูเธอไม่สนใจสนทนากับคนหรืออะไร ๆ รอบข้างเลย ผมได้
ใจเลยขยับเข้าไปจนชิดแขนเธอ โอ้โฮ! หอมจริง เธอใช้น้ำหอมอะไรนะ ผม
ชักอยากรู้แล้วซี

ทำไมนะ เธอถึงไม่รำคาญไอ้เพลงบ้านั้นเลย แถมรู้สึกจะชอบมันเอา
เสียด้วย ผมซี รำคาญจนทนแทบไม่ไหว

คุณจะว่าผมเป็นเผ่ปากจัดไหมครับถ้าผมจะบอกว่า ผมไม่ชอบฟังเพลง
ฝรั่งจังหวะบ๊อง ๆ พวกนี้เท่าไรนัก ผมมันรักนิยามของไทยครับ ยิ่งพวกจะเข้
ซอสามสาย ซิม อะไรเทือกนี้ ผมยิ่งชอบใหญ่ อ้อ! ขอกระซิบอีกอย่างว่า ผม
ชอบเพลงหนึ่งซึ่งเป็นเพลงไทยสมัยนี้ ชื่ออะไรเอ่ย อะฮ้า! จำได้แล้ว เพลง
หนักแผ่นดินไงครับ

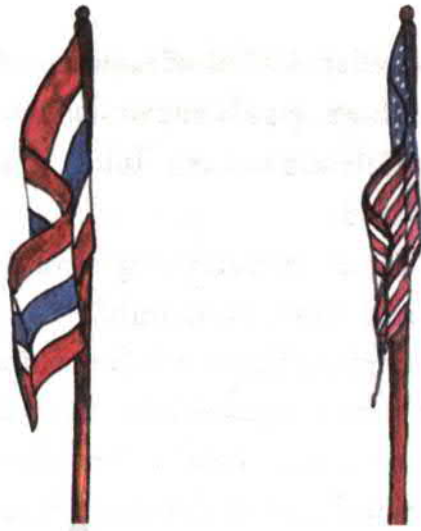
ผมสูดกลิ่นน้ำหอมของหล่อนยังไม่ทันจะเต็มปอดดีเลย คุณลมตัวยุ่งก็
เจ้าก็เจ้าการหอบผมไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ที่สถานทูตอเมริกัน ดูเอาเถอะครับ!
ผมเองก็ไม่ได้พิศวาสไอ้พวกการบ้านการเมืองพวกนี้นัก แต่โชคชะตาช่างชอบ
ให้ผมต้องมาอยู่กับพวกหนักแผ่นดินนี้อยู่บ่อย ๆ ดูซิ! จับกลุ่มยุใครต่อใครเขา
อีกจนได้ อยากฟังไหมครับว่ามันพูดอะไร ถ้าอยาก.....ผมจะเล่าให้ฟัง

“พี่น้องทั้งหลาย เราจะยอมเป็นข้าพวกจักรวรรดินิยมพวกนี้หรือยัง?”

ผมว่าเป็นพวกอเมริกันก็ยังดีกว่าเป็นพวกรัสเซียหรือจีนแดงนะครับหรือ
คุณคิดยังไง!

“ถึงเวลาแล้วที่พวกเราจะต้องปลดแอกความเป็นไปเก่า ๆ นี่เสีย พี่น้อง
ที่รัก ท่านจะยอมให้ประเทศของเราถูกกลืนนั้นหรือ”

เอ๊ะ! ผมไม่เห็นมีใครเขามากินชาติเราสักนิด ไอ้พวกนี้ร้อนตัว
กันไปเอง ที่จีนแดง รัสเซีย มันส่งไอ้คอมฯ มาบ่อนทำลายชาติของเราโครม ๆ
ไอ้พวกหนักแผ่นดินพวกนี้ไม่มีปรีปากบ่น มีแต่จะเห็นดีเห็นงามตามเขาไป ทั้ง ๆ
ที่มันก็ไม่ได้ช่วยเหลือเจือจานอะไรให้เราสักนิด แล้วทำไมอเมริกาเขาช่วยเรา
ทุกอย่าง ในด้านการทหารนี่ เขาก็ช่วย ด้านพลเรือน เขาก็ช่วย แล้วไอ้การที่

เขาตีมา เราก็ควรจะตีตอบจริงไหมครับ แล้วอยู่ ๆ ไปด่าเขา ไปไล่เขาปาว ๆ มันจะถูกหรือ คนไทยเราเคยเป็นอย่างนั้นหรือ ผมอยากจะรู้ว่าทำไมไอ้พวกปลุกระดมนั้นมันถึงไม่มีความคิด ขนาดผมเป็นคน.....เอ๊ย.....ผุ่เล็กน้อย ๆ ผมยังมีความคิดนี้ครับ

ขณะที่ผมฟังเขาพูดไป ใจของผมก็คิดถึงบรรดาทหาร ตำรวจตระเวนชายแดนที่เขามีชีวิตอยู่อย่างลำบาก เพื่อบรรดาคุณ ๆ ทั้งหลายที่นั่งบ่อนทำลายกันอยู่ทุกวันนี้ ให้มีความสุข ความสบาย แล้วทำไมไอ้พวกคุณ ๆ นักปลุกระดมมันไม่คิดกันบ้าง ทำไมนะครับ คนที่เป็นถึงปัญญาชนจึงกลายเป็นไปได้ถึงเช่นนี้

เออละ ผมก็พล่ามมากไปหน่อย แต่มันก็เป็นความจริงใจทั้งหมดที่ผมคิดของผมเอง เออละนะครับ ผมจะเล่าต่อเสียทีละ

ผมฟังคนเขาคุยกันนาน ๆ เขาก็ชักจะเบื่อ เลยขึ้นไปอยู่กับคุณธงชาติอเมริกา ฟังพี่แกคุยกับธงชาติไทยไว้เป็นความรู้ ไม่เสียหลาย นั่นไง เอาเข้าแล้วสิ

“นายคิดยังงัยบ้างล่ะ ที่มีคนขับไล่พวกของนาย”

“แหม! พี่ไทยถามยังกะนักหนังสือพิมพ์”

ธงชาติอเมริกาอุทธรณ์

“เอาเถอะน่า ตามแล้วก็ตอบแล้วกัน”

“ก็เฉย ๆ ราคาคูณิดหน่อย”

“ทำไมล่ะ”

“ก็เรา.....คือ ผมกับพี่ที่อยู่ด้วยกันบนนี้มานาน แล้วเกิดจะมาไล่อะไรเราล่ะ ที่เมื่อก่อนไม่ว่า มาว่าเอาตอนนี่”

“นั่นสิ”

ผมพลอยผสมโรงตามไปด้วยอย่างอดไม่ได้พลงกล่าวต่อว่า

“ความจริงผมว่าคนส่วนใหญ่เขาก็คงไม่เห็นด้วยหรอกครับ มีแต่พวกนี้ทำยุ่งกันไปเอง”

คุณธงชาติอเมริกาทำเสียงไม่พอใจ

“อย่าดีกว่าน่าคุณผุ่่น ไม่ต้องมาเอาใจผมหรอก ผมรู้ดี”

“เปล่าครับ เป็นความจริง”

ผมตอบ ทำให้คุณธงชาติอเมริกายิ้มแป้นไปเลย แต่ในทันใดนั้นเองครับ คุณธงชาติไทยตะโกนลั่น

“เฮ้ย นายผุ่่น ระวัง”

ตายแล้ว ไอ้คุณที่ไหนไม่ทราบได้เฉีะขึ้นมabanเสาชาง แถมยังกระซกคุณธงชาติอเมริกาที่ผมเกาะอยู่ลงมาเหยียบกับพื้น ผมรีบหนีแทบไม่ทัน ถ้าไม่ได้คุณลมกัแะเซียวครับ

ผมลอยไปสังเกตการณ์อยู่บนฟ้า โช้เอ้ย น่าสงสารคุณธงชาติอเมริกันอนจมผุ่่นอยู่บนถนนมีพี่ไทยของเราเ็นคอตกอยู่บนเสาชาง ผมก็เห็นใจเขาทั้งคู่แหละครับ เป็นเพื่อนอยู่ด้วยกันมานาน ไม่เคยแยกจากกันเลย ต้องมาโดนรังแกข่มเหงทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรกับเขาสักนิด

คุณครับ ถ้าพวกคุณที่ชอบปลุกระดมมวลชนท่านใดได้มาอ่านเรื่องของผมเข้า ผมใครจะขอร้องสักหน่อยเถอะว่า ที่หน้าที่หลังเวลาคุณโกรธใครเกลียดชั้หน้าใคร ก็ขอให้คุณไปเหยียบเอากับไอ้คนนั้นสิครับถ้าเก่งจริง แต่นี่คุณโกรธแล้วคุณมาระบายออกกับสิ่งที่มันทำคุณไม่ได้ คุณคิดว่าคุณทำถูกแล้วหรือ

“เป็นอะไรไปนะ คุณฝุ่น หน้าบึ้งเชียว”

คุณลมทัก ผมตอบอย่างเสียไม่ได้

“เบื่อไอ้พวกนั้นนะครับ ไม่มีอะไรหรอก”

“นั่นซิ”

“คุณลมก็เหมือนกับผมเหมือนกันหรือครับ”

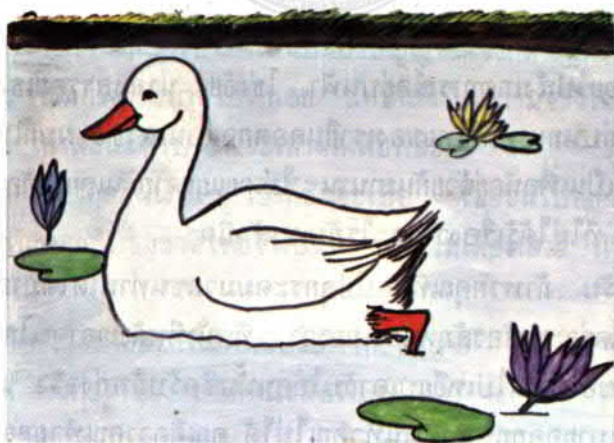
ผมถามด้วยความประหลาดใจ

“ใช่ซิ ทำอะไรกันก็ไม่รู้ ไม่เข้าท่าเลย”

คุณลมตอบ คราวนี้ผมยิ้มด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจ เพราะถึงอย่างไรก็มีคนเข้าข้างผมอยู่บ้างเหมือนกันนี่ครับ ใช่ว่าผมขวางโลกอยู่แต่ผู้เดียวเมื่อไหร่

สายลมที่พัดโชยอย่างสบาย ๆ เมื่อสักครู่นี้ เริ่มทวีความเร็ว กระซอกกระชั้นยิ่งขึ้น ฝุ่นละอองเก๋ารุสี้เล็ก ๆ ปรู๊ดตลบ เสียงลมพัดดังอื้ออึงจนผมหนาวหู่ ต้นไม้ที่แตกยอดสะพรั่งไหวระเนนประคุดจะพังโค่นลงมา ผมรู้ได้ด้วยความเคยชินว่ากำลังจะมีพายุเกิดขึ้นอีกแล้ว

ตัวผมลอยสูงขึ้นบ้าง ต่ำลงบ้าง แล้วแต่แรงลม บรรดาฝุ่นเพื่อน ๆ ของผมวิ่งกันวุ่นไป บางคนก็ชนผมเต็มเหนี่ยว แยะจริง ๆ พวกนี้ ไม่มีมรรยาทเลย แต่ช่างเขาเถอะครับ เพราะผมรู้สึกว่าคุณฝุ่นกำลังจะตั้งเค้ามาอีกแล้ว

ลมเริ่มสงบและผมก็ค่อย ๆ ลอยต่ำลงไป ณ หมู่บ้านในชนบทแห่งหนึ่ง
สภาพดินฟ้าอากาศรอบ ๆ ตัวทำให้ผมเริ่มจะไม่สบายใจขึ้น เพราะเป็นอันเชื่อ
ได้ว่า ถ้าผมไม่หาที่หลบฝนแล้วละก็ บางทีจะถูกฝนชะไปลงแม่น้ำก็ได้

เฮ้อ วันนี้รู้สึกราวจะเป็นวันที่ซุลมุนมากที่สุดของผม นั่นไง ว่าแล้วเชียว
ฝนตกแล้ว นี่เคราะห์ดีนะที่ผมหลบเข้าไปอยู่ใน軒ของแม่เปิดตัวหนึ่งได้

“ไง มาจากไหนล่ะ เรานะ”

แม่เปิดทักผม ผมตอบว่า

“ก็เรื่อย ๆ แหละครับ”

“มาจากในเมืองซีท่า”

“ใช่ครับ”

“เป็นไง สนุกไหม”

“สนุกอะไรกันครับ ไม่ไหวเลย

ยุ่งจะตายไปแล้ว”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“เดี่ยวเดินขบวนกันที่นั่นที่นี้ ไม่
ได้หยุดได้หย่อน”

“แล้วมาอยู่ที่นี้ ไม่เบื่อหรือ”

“ไม่ครับ ผมชอบชนบท มันสงบดี”

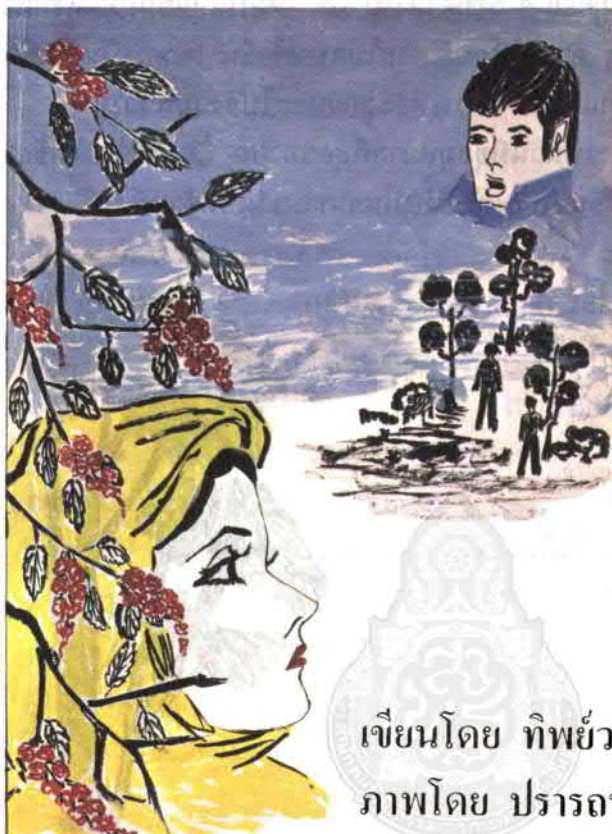
“งั้นก็อยู่ที่นี้ไหมล่ะ”

“ครับผมชอบที่นี่ สบายดี ไม่มีอะไรกัหัว”

ผมหมายความว่าอย่างนั้นจริง ๆ บรรยากาศรอบข้างเริ่มมีดิสสัลง ดวง
ดาวบนฟ้าส่งประกายระยิบระยับ เสียงเพลงกล่อมเด็กดังมาจากบนบ้านหลัง
หนึ่ง พอकिनที่ ชีวิตอันวุ่นวายสำหรับวันนี้ ผมคิดในขณะทีค่อย ๆ ปรีดาหลับ
ลง

เฮ้อ โลกนี้มันช่างวุ่นวายกันจริงหนอ

เขียนโดย ทิพย์วรรณ ชาญณรงค์กุล
 ภาพโดย ปรรธนา แดงโรจน์
 โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม

ผิดที่เกิดมารัก

คำนำ

นิยายเรื่องสั้น เรื่อง “ผิดที่เกิดมารัก” นี้ เป็นเรื่องราวของความรักของ
 ครอบครัวที่ต้องมีปัญหา ซึ่งผู้เขียนก็ได้ตั้งใจเขียนอย่างดี เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้
 ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน และพร้อมกับคิดปัญหาไปด้วยว่า ตัวเอกของ

เรื่อง คือ เนื้อทอง จะตัดสินใจอย่างไรดี สำหรับภาพวาดประกอบนั้น ผู้วาดก็ได้ตั้งใจเขียนภาพอย่างดีเช่นกัน เพื่อให้ภาพที่วาดนั้นออกมางดงาม แต่การวาดภาพเหมือนคนนั้นเป็นการวาดภาพที่ยาก เพราะต้องแสดงอาการและสีหน้าของตัวละครด้วย ถ้าหนังสือเล่มนี้มีการผิดพลาดและขาดตกบกพร่องประการใด ทั้งผู้เขียนและผู้วาดภาพขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

ไอ้สายฝนพรำพรำคล้ายน้ำเนตร ของนวนล่องยามเทวหคิดถึงพี่
วันจากไปชายแดนแสนทวี ป่านฉะนี้พี่คงเศร้าเจิบเหงาทรวง
พี่อยู่ป่านอนดินกินกลางทราย ต้องระวังอันตรายอย่างใหญ่หลวง
พี่แรมร้างไปไกลไร่รักलग พี่เป็นห่วงแก้วดาวยอดดาใจ
แม่นพี่รักน้องนุชสุดชีวิต พี่ยังคิดจำพรากจากน้องได้
เพื่อหน้าที่ชายชาญทหารไทย ค้ำรงไว้เอกราชของชาติเรา

ท่ามกลางสายฝนที่กำลังพรำพรำอยู่นั้น ภายในบ้านหลังน้อยที่ประกอบไปด้วยแม่และลูกสองชีวิตที่ต้องอยู่อย่างร่ำรวาน ท่ามกลางเสียงเพลงที่บรรเลงแว่วมานั้น เนื้อทองคิดว่าเธอคงจะไม่สามารถฟังเพลงนี้ได้ต่อไปอีกแล้ว เมื่อฟังที่ไรเธอก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึง เจนบุรณ สามีสุดที่รักของเธอได้ เขาได้จากเธอไปเพื่อทำหน้าที่ของลูกผู้ชายอันพึงมีต่อบ้านเกิดเมืองนอนที่รักยิ่ง ถึงแม้ว่า

เขาจะมีความห่วงใยในตัวเธอมากเพียงใด แต่เพื่อหน้าที่เขาจำเป็นต้องไป เมื่อเนื้อทองหันหน้าจากหน้าต่างกลับมามองเห็นลูกน้อยนอนหลับตาพริ้มอยู่บนเตียง ความโศกเศร้าก็เริ่มมีมากขึ้นจนเธอไม่สามารถที่จะสกดกันน้ำตาไว้ได้ เธอยังจำได้ดีวันนั้นวันที่สามีของเธอต้องเดินทางไปรับราชการ ทหารที่ชายแดนของประเทศไทย ขณะนั้นเธอกำลังตั้งครรภ์ได้สามเดือนเศษเท่านั้น

เธอจำได้ว่าวันนั้นเธอต้องสะกดกลืนน้ำตาและความเสียใจเอาไว้เท่าที่เธอสามารถจะทำได้ หลังจากที่เจนบัวร์นั้ร่าลาเพื่อนฝูงเรียบร้อยแล้ว เขาก็เดินมาหาเธอ เขาจับมือเธอไว้แน่นแล้วกล่าวออกมาด้วยเสียงที่สะท้อนเข้าไปในความรู้สึกของเนื้อทองเป็นอย่างมาก

“รักษาตัวไว้ให้ดีนะจ๊ะน้องเกด พี่ไปไม่นานแล้วก็จะกลับมา พี่ขออวยพรให้ลูกของเราแข็งแรงและไม่ท้อใจเธอ พี่จะพยายามทำหน้าที่ของพี่ให้ดีที่สุดเพื่อเป็นเกียรติแก่วงศ์สกุลของเรา”

เนื้อทองไม่กลั่มองสบตากับเจนบัวร์นั้ เธอไม่อยากจะให้เขาต้องได้รับความเสียใจของเธอติดตัวไปด้วย เธอมีแต่ความสลดรันทดใจเก็บไว้ภายในหัวใจของเธอ ไม่มีใครแน่ที่จะตั้งใจที่สามีของตนต้องเดินทางไปต่อสู้กับผู้ก่อการร้าย โดยที่รู้ว่ายู่สามีที่รักจะต้องมีอันตรายอยู่รอบตัว และในขณะที่ตนเองก็กำลังจะมีลูกที่จะเกิดขึ้นมาโดยที่ยังไม่ทันจะได้เห็นหน้าพ่อของแกเลย แกคงจะต้องรอ รอ และรอจนกว่าพ่อของแกจะกลับมา ซึ่งไม่มีโอกาสรู้ได้เลยว่าเมื่อไรแต่เธอก็ตั้งใจกลืนก้อนสะอื้นลงไปและเอ่ยว่า

“เกดขออวยพรให้พี่เจนจงประสบแต่ความโชคดี อย่าให้มีอันตรายใด ๆ มาแผ้วพานพี่ได้ แล้วพี่รีบกลับมาหาเกดและลูกเร็ว ๆ นะคะ”

“จ๊ะ พี่จะพยายาม ฝากเกดและลูกผมด้วยนะครับ พ่อและแม่” เจนบัวร์นั้หันไปกล่าวกับบิดามารดาของเขาแล้วรีบเดินจากไปโดยเร็ว โดยไม่เหลียวหลังกลับมามองอีกเลย

“กำลังคิดอะไรเพลินอยู่จ๊ะ เกด” เสียงของจิราภรณ์เพื่อนรัก ทำให้เนื้อทองต้องหยุดความคิดทั้งปวงลง เธอรีบปาดน้ำตาและหันกลับมายิ้มให้กับจิราภรณ์ พลางกล่าวว่า

“เปล่าจ๊ะ ฉันยืนดูสายฝนเล่นเท่านั้นเอง”

“ไม่จริงดอก ฉันรู้ว่าเกดกำลังคิดถึงคุณเจนใช่ไหมจ๊ะ” จิราภรณ์กล่าวด้วยเสียงที่แสดงความอ่อนโยนและสงสารเพื่อนรักจับจิต “ทำใจเย็น ๆ ไว้เถอะเกด ฉันเชื่อว่าคุณเจนต้องกลับมาในไม่ช้า และในที่สุดเธอก็จะได้อยู่กับ

พร้อมหน้า พ่อ แม่ และลูก”

“ฉันเองก็คิดอย่างนั้น จิมอ่าน
จดหมายฉบับหลังสุดของเขาสิ วางอยู่บน
โต๊ะนั่น ไปหยิบอ่านดูซิจะ” เนื้อทอง
กล่าว

19 ก.ย. 25.....

น้องเกดที่รัก

จดหมายฉบับนี้พี่ไม่แน่ใจว่าจะถึง
น้องเกดหรือไม่ แต่พี่ก็ภาวนาให้ถึง
เพื่อน้องเกดจะได้อ่านและจะได้ไม่เหงา
ตอนนี้พี่กำลังมีศึกหนักมาก เนื่องจาก

มีฝ่ายตรงข้ามบุกเข้ามาทางด้านนี้มาก เมื่อวันก่อนพวกทหารที่อยู่ในบังคับ
บัญชาของพี่รวมทั้งพี่ได้เกิดปะทะกับฝ่ายผู้ก่อการร้าย ผลก็คือทางเราต้องสูญเสีย
ทหารไปถึง 5 คน และได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยอีกหลายคน ส่วนตัวพี่ถูกยิง
ตรงแขนแต่ไม่เป็นอะไรมาก เกดไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนี้พี่กำลังคิดถึงน้องเกด
และลูกมากเหลือเกิน อยากจะเห็นหน้าลูกใจจะขาด ได้เห็นแกก็แต่ภาพที่เกด
ส่งมาให้พี่ดูเท่านั้น พี่ตั้งใจที่น้องเกดตั้งชื่อลูกว่า “เจดณที” ซึ่งเอาตัวอักษรของ
ชื่อพี่และน้องเกดมารวมกัน น้องเกดอยู่ทางกรุงเทพฯ คงสบายดี ส่วนพี่ต้อง
ทนอยู่ในป่าอย่างทุกข์ทรมาน เวลาจะกินจะนอนมันแสนจะทรมานไปทุกอย่าง
ต้องระมัดระวังตัวเองอยู่ตลอดเวลาเผื่อไม่ได้เลย ถ้าเราเผอเรอเมื่อใด เมื่อนั้น
แหละมันจะบุกพวกเราทันที จดหมายฉบับนี้พี่คงจะเขียนได้แค่นี้ แล้วพี่จะเขียน
มาคุยด้วยใหม่ ขอให้เกดและลูกจงมีความสุขและคิดถึงพี่บ้างนะ

คิดถึงอยู่ทุกนาที

เจน ๗

จิราภรณ์ค่อย ๆ พับจดหมายคืนใส่ซองอย่างช้า ๆ พลังหันมาทางเนื้อทองแล้วถามว่า

“เกิดได้อ่านจดหมายแล้วรู้สึกสบายใจขึ้นไหมจะ ฉันคิดว่าเกิดคงสบายใจขึ้นมากแล้วซินะ จันทน์นอนเถอะจะพรุ่งนี้เราจะได้ไปทำงานพร้อมกัน”

เช้ารุ่งขึ้นเมื่อทั้งสองได้มาถึงโรงเรียนที่ตนทำการสอนอยู่ โชติวิจิตซึ่งเป็นเพื่อนสนิทที่รีบวิ่งเข้ามาหาแล้วถามขึ้นว่า

“คุณเกิดอ่านหนังสือพิมพ์เมื่อเช้าหรือยัง”

“ยังคะ มีข่าวอะไรที่น่าตื่นเต้นหรือคะ โปรดบอกดิฉันหน่อยซิคะ” เนื้อทองถามยิ้ม ๆ

“ผมว่าคุณเอาไปอ่านเองดีกว่าครับ แล้วทำใจดี ๆ นะครับคุณเกิด”

เนื้อทองรับหนังสือพิมพ์มาอ่านด้วยความงงงวย แต่ในทันใดนั้น เธอต้องสะดุ้งและตกใจอย่างสุดขีด อนิจจามันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย

“ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ปะทะกับทหารไทยอย่างรุนแรง”

เธอรีบอ่านข่าวละเอียดทันที “ผู้ก่อการร้ายได้บุกเข้ามาทางชายแดนจังหวัดน่าน และได้ปะทะกับทหารไทยภายใต้บังคับบัญชาของร้อยโทเจนบุรณ์ รักษาติยัง ในการปะทะครั้งนี้ทหารไทยรอดตายมาได้ 2 คน นอกนั้นไม่ทราบว่ายายไปหรือตาย”

เนื้อทองไม่สามารถที่จะอ่านหนังสือพิมพ์ต่อไปได้ เธอร้องขึ้นสุดเสียงและล้มลงตรงนั้นเอง

จากวันนั้นเป็นต้นมา เนื้อทองกลายเป็นคนเงิบขรึมลงไปเป็นอันมาก ทำความหนักใจมาสู่จิราภรณ์และโชติวิจิตเป็นอย่างมาก ทั้งสองต่างคิดที่จะช่วยหาวิธีที่จะทำให้เนื้อทองคลายความทุกข์ความกังวลลงบ้างแต่ก็ไร้ผล ได้แต่อาศัยเจตนาที่ลูกของเธอเท่านั้นที่คอยปลอบใจเนื้อทองได้

หลังจากเวลาได้ล่วงผ่านไปประมาณ 3 เดือน เนื้อทองก็ค่อยคลายความทุกข์โศกลงไป ทำให้จิราภรณ์และโชติวิจิตสบายใจขึ้นมาก จิราภรณ์ดีใจเพราะเพื่อนรักของตนมีความสุขสบายใจจะได้ทำหน้าที่ของเนื้อทองตามเดิม ส่วนโชติวิจิต

นั่นเขาคิดว่า
เขาอยากจะเป็น
ผู้ปลอบใจเนื้อทอง
ให้คลายความทุกข์ทั้งปวงได้
เพราะในส่วนลึกของจิตใจเขายัง
ยอมรับว่า เขายังมีความรักในตัวเนื้อทอง
ไม่เปลี่ยนแปลง และคิดว่าเขาไม่รังเกียจหากเธอจะยอมแต่งงานกับเขา เพราะ
เขาก็รักเจตนาที่เหมือนลูก แต่สิ่งที่ทำให้เขาวิตกกังวลก็คือ เขาไม่กล้าที่จะเอ่ย
คำว่ารักและขอแต่งงานกับเธอ แต่แล้ววันหนึ่ง เมื่อเขาได้เห็นกิริยาเศร้าสร้อย
และเหม่อมองของเนื้อทองเขาจึงตัดสินใจเดินเข้าไปหาแล้วกล่าวขึ้นมาว่า
“เป็นอะไรไปหรือครับคุณเกด ผมเห็นคุณนั่งเหม่อมองอะไรอยู่นาน
แล้ว”

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอกค่ะ ดิฉันเพียงแต่นั่งมองดูเด็ก ๆ เท่านั้นเองค่ะ”

เนื้อทองตอบโดยที่ไม่กล้าจะสบตาเขา เนื่องจากกลัวว่าเขาจะเห็นน้ำตาของเธอ แต่โชติวิชิตก็สังเกตเห็นได้ เขาจึงเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเรียบ ๆ ว่า

“ผมรู้จะครับว่าคุณเกดกำลังร้องไห้ โปรดอย่าปิดบังผมเลย แต่ผมก็คิดว่าคุณควรจะหักใจ เนื่องจากคุณเจนบุรณก็ได้จากคุณไปแล้ว คุณควรจะตั้งต้นใหม่ไม่ใช่เพื่อใคร แต่เพื่อเจตนที่ลูกของคุณเอง คุณไม่คิดหรือว่าเมื่อแก่โตขึ้น แกจะไม่เกิดปมด้อยว่า พ่อของแกอยู่ไหน ทำไมแกถึงไม่มีพ่อ คุณควรจะคิดถึงข้อนี้ให้ดี ๆ นะครับ คุณเกด”

“สำหรับเรื่องนี้ดิฉันไม่ได้นึกถึงเลยคะ อาจเป็นความจริงอย่างที่คุณโชติพูด แต่ดิฉันก็รักพี่เจนมากเหลือเกิน มากจนคิดว่าไม่อาจจะรักใคร่ได้อีกเลย และอีกอย่างหนึ่งก็คือ คุณคิดดูซิคะว่าจะมีผู้ชายคนใดมารักผู้หญิงที่มีลูกติดอย่างดิฉัน” เนื้อทองตอบด้วยเสียงเนือย ๆ แต่แล้วก็ต้องตกใจเมื่อได้ยินคำพูดของโชติวิชิตสวนขึ้นว่า

“ก็ผมนี่ไงครับ ถ้าคุณเกดจะไว้วางใจว่าผมจะรักคุณเกดและเอ็นดูลูกของคุณด้วยใจจริง แต่งานกับผมเถอะครับ เพื่อที่เจตนที่ของคุณจะได้มีพ่อที่สมบูรณ์”

“ทำไมคุณถึงจะทำลายอนาคตของคุณมาแต่งงานกับผู้หญิงอย่างดิฉันล่ะคะ คุณควรจะได้พบกับผู้หญิงที่สาว สวย และบริสุทธิ์ ไม่ใช่ผู้หญิงที่เคยมีสามี และมีลูกติดอย่างดิฉัน คุณไม่แคร์ว่าชาวบ้านจะคิดดูถูกคุณหรือคะ”

“ผมไม่แคร์อะไรทั้งนั้น ได้โปรดเถอะคุณเกด ผมรักคุณ รักมานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งรักเตี้ยวนี้ ความรักของผมไม่ใช่ความรักของเด็กหนุ่ม มันเป็นความรักที่ฝังรากลึกลงไปในชีวิตใจของผมมานานแล้ว ผมหวังว่าคุณเกดคงจะเข้าใจและไม่ปฏิเสธนะครับ” โชติวิชิตอ้อนวอนพร้อมทั้งเอื้อมมือไปบีบมือหญิงสาวเบา ๆ หญิงสาวชักมือออกอย่างนึมนวลพลางกล่าวว่า “ดิฉันเองไม่มีความรังเกียจในตัวคุณเลย ถ้าคุณคิดว่าคุณไม่รังเกียจ ดิฉันก็พร้อมที่จะแต่งงานกับคุณเพื่อลูกเจตน์แกจะได้มีพ่อ”

“โอ้ คุณเกดที่รัก นี่คุณพูดจริง ๆ หรือครับ ผมดีใจมากจริง ๆ ครับ คุณเกด” โชติวิชิตพูดด้วยความดีใจ

หลังจากวันนั้นไม่นานนัก พิธีสมรสระหว่างเนือทอง และโชติวิชิต ก็ได้จัดขึ้นอย่างเรียบง่าย ที่บ้านของเนือทอง ทั้งนี้เพราะทั้งสองไม่ต้องการให้เป็นงานเอิกเกริก โชติวิชิตคิดว่าตนเองมีความสุขที่สุดในวันนี้ วันที่เขาได้เป็นเจ้าของเนือทองโดยสมบูรณ์ ส่วนเนือทองนั้นรู้ตัวเธอดีว่าเธอไม่ได้รักโชติวิชิตเลย แต่คุณความดีของเขาอาจจะทำให้เธอรักเขาได้ในวันหนึ่งแน่นอน ทั้งคู่อยู่ด้วยกันมาด้วยความเข้าใจ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทำให้ทั้งสามมีความสุขมาก แต่แล้วในท่ามกลางความสุขนั้นก็เกิดสิ่งที่คุณคนไม่เคยคิดว่าจะเกิดขึ้นก็คือ วันหนึ่งขณะที่กำลังนั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่นั้น โชติวิชิตได้อ่านหนังสือพิมพ์และพบข่าวที่ต้องทำให้เขาเงิ่งอึ้งและหน้าซีดลงไปชั่วขณะ ฝ่ายเนือทองเมื่อได้เห็นกริยาดังนั้นเธอก็จึงแปลกใจและถามขึ้นว่า “มีข่าวอะไรที่ทำให้โชติต้องตกใจจะ บอกเกิดบ้างได้ไหมจะ”

โชติวิชิตมองหน้าภรรยาที่เขารักพร้อมกับส่งหนังสือพิมพ์ให้เธอ ทันทีที่ได้รับหนังสือพิมพ์เนือทองก็รีบอ่านข่าวทันที แต่แล้วเธอก็รู้สึกว่โลกทั้งโลกจะหยุดหมุนไปในพริบตานัน เธอมีความรู้สึกว่ทั้งตกใจ ดีใจ และเสียใจอย่างที่สุด ก็ข่าวนั้นเป็นข่าวที่บอกให้เธอทราบว่ เจนบุรณยังไม่ตาย และจะเดินทางกลับมาถึงกรุงเทพฯ อีกไม่นานนัก อนิจจา นี่เป็นความจริงหรือนี่ หลังจากที่เราได้อ่านเรียบร้อยแล้ว เนือทองก็ได้หันกลับไปมองหน้าโชติวิชิต และได้พบว่าเขากำลังมองเธออยู่เหมือนกันด้วยดวงตาที่แสนจะเศร้า จนเนือทองต้องเบือนหน้าไปทางอื่น ท่ามกลางความเรียบง่ายนั้นไม่มีใครรู้ได้เลยว่า ทั้งสองมีความคิดเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร เนือทองนั้นเธอจิตใจที่ทราบว่สามีของเธอยังไม่ตาย แต่ก็ต้องเสียใจเพราะในขณะที่เธอไม่ใช่เนือทองคนเดิมเสียแล้ว เธอยังมีโชติวิชิตผู้ซึ่งรักเธอด้วยใจจริงมิได้ยิ่งหย่อนไปกว่าเจนบุรณเลย และในเมื่อเหตุการณ์มันเป็นอย่างนี้เธอจะท่อย่างไรดี ส่วนโชติวิชิตนั้นเขาคิดว่ความสุขของเขาและเนือทองคงจะไม่ยั่งยืนนานแน่นอน แต่ความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ยังคงมีในใจด้วยกันทุกคน แม้แต่ตัวโชติวิชิตเองเขาคิดว่ทำไ่มในเมื่อขณะนี้เนือทองเป็นของเขา เขาควรจะทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะทำให้เขาได้เธอไว้

เป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว เขาคิดว่าเขาไม่อาจที่จะทนสูญเสียเนื้อทองไปได้แน่ เขาคิดว่าอนาคตของเขจะต้องมีเนื้อทองเคียงข้างเขาอยู่เสมอ เพียงแต่นึกถึงว่าตนจะต้องสูญเสียเธอไปแล้วเขาก็แทบจะทนไม่ได้ เขาจะอย่างไรดี นี่จึงเป็นปัญหาสำคัญ

แล้ววันนั้นก็มาถึง วันที่เจนบุรณเดินทางมาถึงกรุงเทพ ฯ เนื้อทองได้ตัดสินใจที่จะไปรับเขาที่สนามบินพร้อมกับลูกน้อย ทันทีที่ทั้งสองได้พบหน้ากันก็ฉวเข้ากอดกันท่ามกลางสายตาของผู้ที่มารับทั้งหลาย เนื้อทองร้องไห้ซึ่งน้ำตาที่ไหลออกมานั้นเป็นทั้งความดีนตันใจและความรันทดใจ เธอคิดว่าเธอใจไม่กล้าพอที่จะพูดความจริงต่อเจนบุรณได้ว่า เธอได้แต่งงานใหม่เสียแล้ว ในขณะที่เธอไม่รู้ว่าจะพูดว่าอย่างไร เจนบุรณก็ถามขึ้นว่า

“นี่ลูกเจตนที่ของเราใช่ไหมหะน้องเกด ขอพี่อุ้มแกหน่อย แกโตและน่ารักมากนะ มามะลูกรักมาหาพ่อเร็ว” เด็กน้อยเดินเข้าไปหาเจนบุรณอย่างง่าย เจนบุรณรวบร่างนั้นเข้ามากอดและพรมจูบไปทั่วหน้าของแกอย่างรักใคร่

ให้สมกับที่เขาต้องจากไปนาน เนื้อทองมองคุณภาพนั้นด้วยความร้าวรานอย่างแสนสาหัส ในที่สุดเธอจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เรากลับบ้านกันเถอะคะ เกดมีอะไรจะบอกพี่เจน เราไปพูดกันที่บ้านดีกว่า”

เจนบูรณ์รู้สึกสะอิดใจในคำพูดของเนื้อทองเป็นอย่างมาก แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวว่อะไร เพียงแต่เดินทางไปขึ้นรถ เพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน เมื่อทั้งสามกลับมาถึงบ้านแล้ว เนื้อทองก็ได้เล่าความจริงทั้งหมดให้เจนบูรณ์ทราบ เจนบูรณ์นั้นทั้งตกใจและเสียใจอย่างสุดที่จะประมาณได้ เขาจึงเอ่ยขึ้นด้วยความเสียใจอย่างมากว่า

“ถ้าพี่รู้ว่าพี่ต้องกลับมาได้รับความสะเทือนใจอย่างนี้ พี่จะไม่ขอกลับมาดีกว่า พี่ไม่คิดว่าเกดจะตัดสินใจทำอะไรรวดเร็วถึงเพียงนี้ เกดคงหมดรักพี่เสียแล้วไซ้ไหมจึงได้ไปมีคนใหม่ พี่ไม่คิดว่าเมื่อกลับมาแล้วพี่จะไม่ได้เป็นเจ้าของเกดของพี่อีกเลย เกดช่างไม่เห็นใจพี่เลย พี่ยอมรับว่าพี่เสียใจจริง ๆ”

“ผมก็เสียใจเช่นเดียวกันครับคุณเจนบูรณ์” โชติวิชิตกล่าวพร้อมกับเดินเข้ามาในห้อง

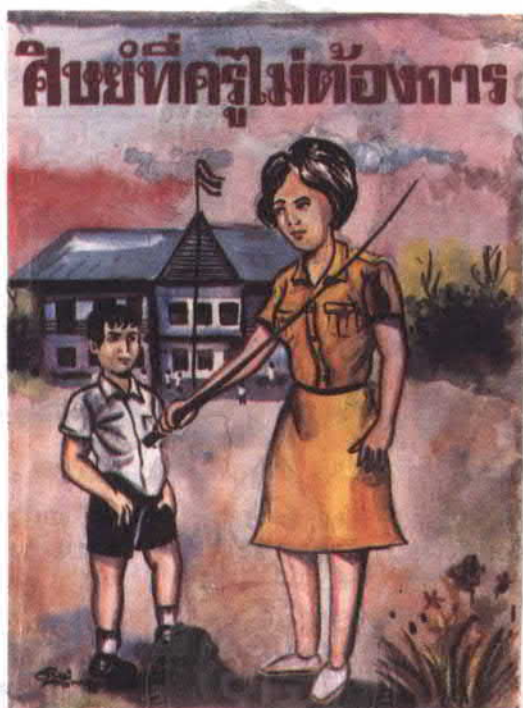
“ผมเองก็คิดว่ารักเกดไม่น้อยกว่าที่คุณรัก คุณอย่าไปโทษเกดเลย มันไม่ได้เป็นความผิดของเกด เพราะเธอเองก็ปรารถนาที่จะให้ลูกของเธอมีพ่อมันเป็นความผิดของผมเองที่ผมได้ขอให้เธอแต่งงานกับผม เพราะผมรักเธอมากเหลือเกิน มากจนไม่อาจที่จะทนเห็นเธอต้องเศร้าโศกคิดถึงคุณมากจนตัวเธอเองก็แทบจะต้องป่วย และอีกอย่างหนึ่งก็คือ ผมไม่อยากเห็นตาเจตน์ต้องกำพรว่ พ่อเรื่องนี้ผมขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า เกดไม่ผิด ทั้งผมและคุณต่างก็ทนสูญเสียเกดไปไม่ได้เช่นกัน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าทางที่ดีที่สุดเราควรจะให้เกดตัดสินใจดีกว่าว่าเธอต้องการใคร ถ้าเธอเลือกคุณ ผมก็จะจากไปอย่างผู้แพ้ทุกทางและจะจากไปแต่โดยดี แต่ถ้าเธอเลือกผม หวังว่าคุณคงจะเข้าใจเรื่องนี้ คุณเห็นว่าเป็นอย่างไรบ้างครับ คุณเจนบูรณ์”

“ผมก็คิดว่าเป็นการดีเหมือนกัน ว่าอย่างไรจะเกด ตัดสินใจเสียเถิด”

เจนบุรณกล่าวอย่างที่ตนเองไม่ค่อยมีความมั่นใจนัก

ปัญหานี้ทำให้เนื้อทองต้องคิดอย่างหนัก เธอต้องการจะให้เจตนที่ได้
อยู่กับพ่อที่แท้จริงของแก แต่ถ้าเธอเลือกเจนบุรณ แล้วโชติวิชิตเล่า เธอก็อด
ที่จะสงสารและอาลัยเขาไม่ได้ เพราะเขาเปรียบเสมือนพ่อพระที่ได้นำแสง
สว่างเข้ามาสู่นดวงใจของเธอ เธอจะกล้าทำร้ายจิตใจเขาได้ที่เดียวหรือ แต่
ถ้าเธอเลือกโชติวิชิต เจนบุรณก็จะต้องทรมานไม่น้อยเช่นเดียวกันเพราะเขา
อุตส่าห์พาตัวรอดเพื่อที่จะกลับมาหาเธอและลูก โธ! แล้วนี่เธอจะอย่างไรดี

เรื่องและภาพโดย พินิตย์ พันธประวัติ
โรงเรียนอาชีวศึกษาธนบุรี

ศิษย์ที่ครูไม่ต้องการ

“บ้านใครอยู่ใกล้บ้านของเดชบ้างคะ”

เสียงครูพรทิพย์ คงปัญญา ถามนักเรียนด้วยเสียงแผ่วเบาแสดงความ
ท้อแท้ใจเมื่อเด็กชายเดช เดชากุล ไม่มาโรงเรียนอีกในวันนี้

นักเรียนทั้งห้องเงียบ เด็กชายประยูร ยืนขึ้นตอบอย่างสุภาพ
“ผมครับ”

“เธอทราบไหม ทำไมเดซีไม่มาโรงเรียน”

“ไม่ทราบครับ เห็นเขาแต่งตัวตั้งแต่เช้าแต่ไม่เห็นมาครับ”

“เมื่อวานขึ้นครูก็ตกใจแล้ว ว่าให้มาโรงเรียนทุกวัน แกก็รับปาก แต่เมื่อวานและวันนี้แกก็ขาดอีก.....เอ้อหน้ใจ”

เด็กชายเดช เดชากุล เป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ซึ่งครูพรทิพย์ คงปัญญา เป็นครูประจำชั้น ตามทะเบียนประวัติของโรงเรียน เดชมีอายุ 11 ปี เป็นลูกโตนของผู้มีอันจะกินคนหนึ่ง และถูกพ่อแม่ตามใจมากเกินไป ไม่ว่าเดชจะต้องการอะไร พ่อแม่ก็พยายามเสาะหามาให้ แม้แต่เรื่องการเรียนพ่อแม่ก็ไม่กล้าเคี่ยวเข็ญเกรงว่าลูกจะลำบากใจ ไปเรียนบ้าง ไม่ไปเรียนบ้างก็ไม่เคยตกเรียน ว่ากล่าว สติปัญญาของเดชปานกลางค่อนข้างฉลาด หากเดชมาโรงเรียนทุกวัน และสนใจเรียนเหมือนเพื่อน ๆ เดชจะเรียนและทำความเข้าใจได้ดีทีเดียว นิสัยใจคอของเดชก็มักจะเกะกะระรานเพื่อน เอาแต่ใจตนเอง หากไม่พอใจอะไรหรือใครเกิดขัดใจ เดชจะเอะอะตึงตังทันที ครูพรทิพย์พยายามชี้แจงให้เดชเห็นประโยชน์ของการเรียน แนะนำให้ประพฤติแต่ดี แต่เดชก็หาฟังไม่ ดูเหมือนว่าเธอพูดดีเท่าไร เดชยิ่งดื้อรั้นและขาดโรงเรียนมากขึ้นเท่านั้น

แต่ถึงกระนั้น ครูสาวก็ยังหวังว่าปัญหาของเดชจะต้องแก้ได้ และสักวันหนึ่งเดชจะต้องเป็นเด็กที่เรียบร้อยและน่ารักอย่างแน่นอน วันต่อมา เดชก็มาเรียนตามปกติ ตอนเช้าภายหลังจากครูพรทิพย์เรียกชื่อนักเรียนแล้ว เธอก็เรียกเดชออกไปพบที่โต๊ะหน้าชั้น แต่เดชไม่ยอมลุกเดินออกไปหาเธอ เรียกหลายครั้งเดชก็นิ่งเฉยราวกับเป็นหุ่น ครูสาวฉุนโกรธขึ้น แต่เธอก็พยายามข่มอารมณ์ไว้

“เดช ออกมาพบครูเดี่ยวซี” เสียงของครูพรทิพย์นุ่มนวล

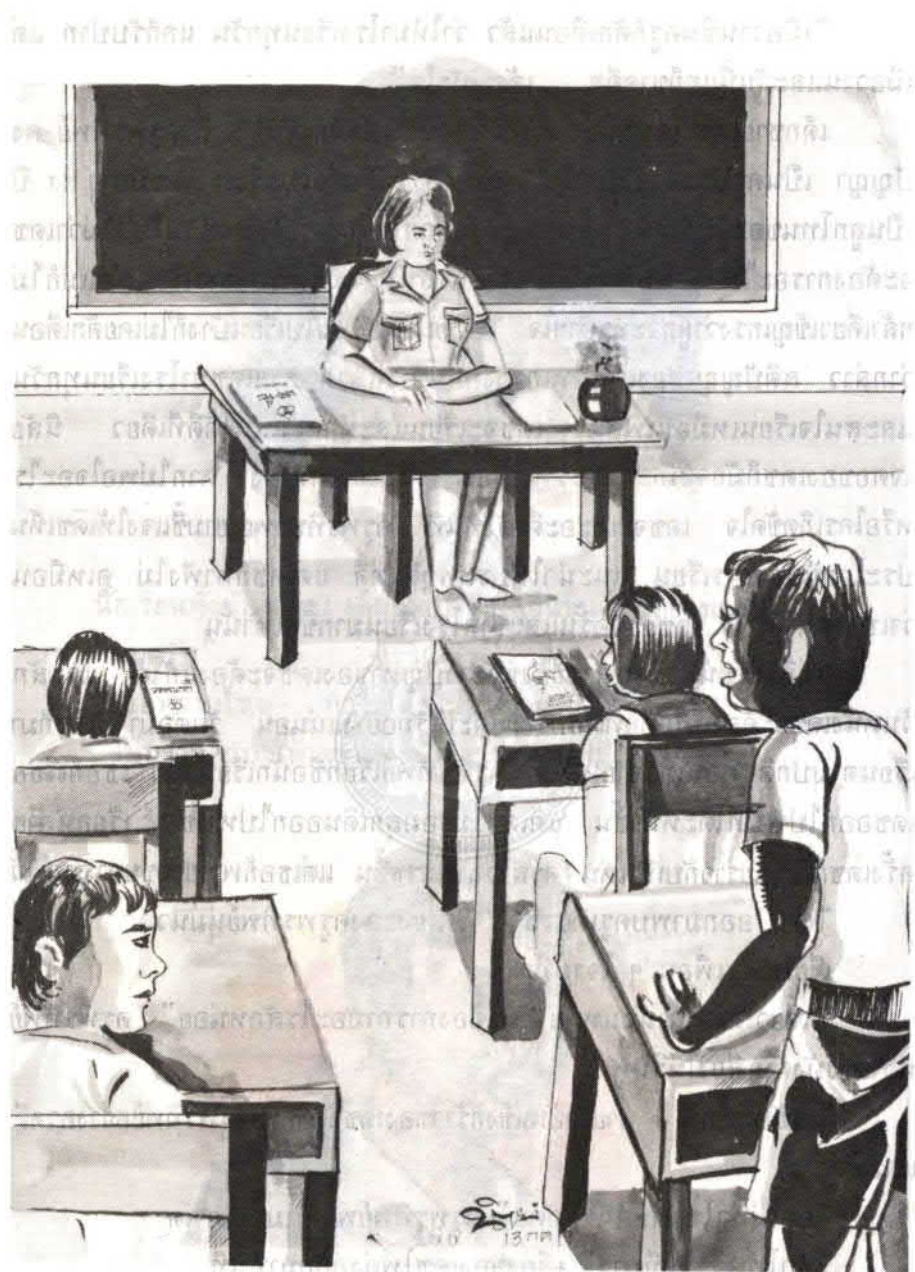
เจียบ.... เพื่อน ๆ ใจระทึก

“เดี่ยวเดี่ยวเท่านั้นแหละ ครูต้องการถามอะไรสักหน่อย” ครูพรทิพย์พยายามบังคับเสียงให้รั้นหู

ไม่ยับเยียน สายตาอันแข็งกร้าวของเดชจ้องหน้าครูพรทิพย์อย่างอวดดีและท้าทาย

“ครูไม่ทำโทษเธอหรอกค่ะ” ครูพรทิพย์พยายามข่มใจพูด

“ทำโทษรี ไม่มีทาง” เสียงของเดชโพล่งออกมาทันที

“ต่อไป ผมจะไม่ให้ครูเขียนผม ตั้งแต่เกิดมาไม่เรียวไม่เคยสัมผัสตุต
มาเจอครูพรทิพย์น่ารักคนนี้ ตูตอันน่าถนอมของผมจึงรู้สึกกระคายบ้างแต่ถือเสีย
ว่า นั่นคือคำสั่งสอน ผมจะเรียนหรือไม่ อย่ามายุ่งกับผม”

พูดจบกระแทกกันกับเก้าอี้ดังโครม

“เดช” ครูสาวกระซางเสียง สีหน้าแสดงว่าโกรธจัดเพราะไม่สามารถ
ข่มใจได้อีก

“ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ฉันจะไม่ยุ่งกับเธอ เธอจะมาโรงเรียนก็ได้ ไม่มา
ก็ได้ ทำการบ้านก็ได้ ไม่ทำก็ได้ เธอจะประพฤติเหลวแหลกอย่างไรก็เชิญเถอะ
เธอจะดีหรือทรม ก็ไม่ทำให้ฉันเดือดร้อนเพราะเธอไม่ใช่ลูกหลานของฉัน พอ
กันที่สำหรับเธอกับฉัน ความรักความหวังดีที่ฉันมีต่อเธอ สุดสิ้นแค่นี้ ตั้งแต่
อดีตนี้เป็นต้นไป นักเรียนที่ชื่อ เดช เดชากุล จะไม่มีอยู่ในจิตใจของฉันอีกแล้ว”

ครูพรทิพย์หยุดพูดอย่างเหนื่อยอ่อน นักเรียนทุกคนเงยบกริบ แต่ละคน
อยู่ในอาการตะลึง เพราะไม่เคยคาดว่า เดชกับครูพรทิพย์ จะโต้ตอบกันถึงขั้น
แตกหักเช่นนั้น เดชพุบหน้าลงกับโต๊ะ และอยู่ในที่นั้นนาน...

วันรุ่งขึ้นเดชมมาโรงเรียนเพียงครึ่งวัน แล้วก็หิวกระเป๋าดินคอตกลับบ้าน ไม่มีจิตใจที่จะเรียนต่อไป ภาระนี้ครูพรทิพย์สังเกตเห็นเดชมมาโรงเรียนทุกวัน แต่อาการเหงาหงอยเศร้าซึม เพื่อน ๆ ก็ไม่ค่อยกระเช้าเข้าหาเหมือนก่อน ๆ บางช่วงมองเดชมพุน้ำลงกับโต๊ะไม่ไหวตึงจะหลับหรือตื่นไม่อาจรู้ได้

ครูพรทิพย์ยังไม่สนใจเดชมมากเท่าไร เดชก็ยังปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นเท่านั้น แต่งตัวเรียบร้อย มาโรงเรียนทุกวันและตั้งใจเรียนหนังสือ แต่ครูพรทิพย์ก็เมินเฉย ไม่สนใจใยดี

กระทั่งสัปดาห์การสอบวัดผลครั้งที่ 3 เธอประกาศให้นักเรียนมาสอบอ่านไทยทีละคนโดยไม่ต้องตามลำดับเลขที่ ใครจะสอบก่อนสอบหลังก็ได้ นักเรียนทยอยเข้ามาสอบคนแล้วคนเล่า เธอเห็นเดชมทำท่าจะเดินเข้ามาหาเธอ แต่ไม่กล้าก้าวออกมา เพื่อน ๆ จึงเข้ามาสอบเรื่อย ๆ จนหมด เหลือเดชมเป็นคนสุดท้าย เดชถือหนังสือแอบประคองอยู่

ครูพรทิพย์ทำไม่มอง ดูว่าเดชมจะอย่างไรต่อไป เดชตัดสินใจจะเดินมาสอบหลายครั้ง แต่ชะงักถอนหายใจหนัก ๆ โบหน้าเศร้า ในที่สุดเดชมก็เดินมายืนอยู่หน้าโต๊ะเธอ ค้างคำนับอย่างสุภาพ ครูพรทิพย์แกลังกั่มหน้าเขียนหนังสือ

ทำไมสนใจ เดชยืนอยู่นาน จึงเปลือปากพูดด้วยเสียงที่สั่น ๆ ว่า

“คุณครูครับ ผมยังไม่ได้สอบ”

ครูสาวไม่เงยหน้าและไม่ตอบ แต่ใจของเธอหวิว ๆ คล้ายจะเป็นลม

“คุณครูให้ผมสอบด้วยคนเถอะครับ” เสียงอ้อนวอนแผ่วเบา

ครูพรทิพย์ แข็งใจไม่พูด ทั้ง ๆ ที่น้ำตาจะพาลร่วงลงด้วยความสงสาร เธอนิ่งนิ่งด้วยความอดทนอย่างยิ่งยวด

“คุณครูเกลียดผมมากหรือครับ” เสียงของเดชสั่นเครือ “ต่อไปผมจะไม่ประพฤติชั่ว จะปฏิบัติตามคุณครูทุกอย่าง ที่ผิดไปแล้วผมขอภัยนะครับ”

เดชอ้อนวอนอีกหลายคำ แต่เมื่อเห็นครูพรทิพย์ไม่ใยดี เดชก็ไ้งคำนับ เดินกลับโต๊ะหยิบกระป๋องหนึ่งสื่อ เดินน้ำตาซึมกลับบ้าน

วันรุ่งขึ้นเดชไม่มาโรงเรียน ครูสาวจึงกระวนกระวายใจเพราะเธอรู้ว่าการที่เธอแข็งใจไม่ให้ภัยในวันนั้น ทำให้เดชเสียใจมาก

สามวันผ่านไป เดชก็ไม่มาโรงเรียน เธอได้ข่าวจากเพื่อน ๆ ว่า เดชล้มป่วยลง ครูพรทิพย์ตกใจจึงรีบไปเยี่ยมเดชที่บ้าน เธอเห็นเดชนอนซึมอยู่บนเตียง

ก็ใจหาย นอนหนึ่งไม่รู้ว่่าหลับหรือตื่น เธอเอาหลังมือแตะหน้าผาก เดชลืมตาทันที
พอเห็นเธอก็พนมมือขึ้นไหว้ ครูพรทิพย์จับมือเดชไว้ แล้วกล่าวด้วยเสียงสั่นพร่ำ
ด้วยความสงสารว่่า

“เดช ครูอภัยให้เธอทุกอย่าง เธอเป็นเด็กที่น่าสรรเสริญ เมื่อรู้ตัวว่่าผิด
ก็พยายามปรับปรุงตัวเองจนกลายเป็นคนละคน ครูจะไม่เกลียดเธออีกต่อไป
ครูรักเธอ.....เดช”

เดชกระพริบตาถี่ น้ำใส ๆ คลอเบ้าตาแล้วก็เอ่ยร่วงลงทางหางตาทั้งสอง
ข้าง ส่วนครูพรทิพย์พยายามกลั้นน้ำตาไว้

ครูสาวกลั้นเท่าที่จะกลั้นได้ แต่มั่นก้ไหลซึมออกมาจนได้ น้ำตาแห่งความ
ปีติยินดีค่อย ๆ ไหลอาบพวงแก้มอันอิมระเรื่อ เธอมีความสุขสุดที่จะกล่าว

เรื่องและภาพโดย สิริรุจ กัลยาณมิตร
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ไดโนเสาร์

กำเนิดของเอิร์ม

“ครีน” เสียงฟ้าเบื่องบนคำรามใกล้เข้ามา สายฟ้าแลบแปรปรวนสว่างเป็นช่วง ๆ ฝนเริ่มเทลงมา หนักขึ้นเรื่อย ๆ จนแทบจะมองอะไรไม่เห็น นาน ๆ จะได้ยินเสียงภูเขไฟคำรามแข่งกับฟ้าร้องสักครั้ง “เอิร์ม” ไดโนเสาร์สามเขา หรือ ไทรเซอราทอป (Triceratops) ตัวน้อยที่เพิ่งเริ่มจะผจญโลก เต็มไปด้วยความหวาดผว จากบริเวณที่มันเกิดซึ่งปกคลุมไปด้วยทลายมีหญ้าขึ้นประ

ปรายไม่มีที่พอจะกำบังตัวจากฝนได้เลย สัตว์น้อยเริ่มขยับกายเดินไปรอบ ๆ บริเวณที่เต็มไปด้วยเปลือกไข่ขาวโพลนติดกับพื้นทรายกองระเกะระกะอยู่เต็มไปหมด ยังมีไข่อีกหลายฟองที่ยังไม่แตกเป็นตัว มันเป็นตัวแรกที่ได้ออกมาดูโลก เสียงทรายถูกบดไถลเข้ามา โดยสัญชาตญาณมันจึงหยุดอยู่นิ่ง ๆ และเงี่ยหูฟัง เสียงนั้นไถลเข้ามาดูเหมือนจะรีบร้อนมาก แข่งกับสายลมและฝน พอได้ระยะที่ตาพอจะมองเห็น สัตว์น้อยก็แลเห็นสัตว์ประเภทเดียวกัน แต่มีรูปร่างสูงและใหญ่โตกว่ามันมาก สัตว์ใหญ่ได้เดินเข้ามาไถลแล้ว แต่สัตว์น้อยยังคงยืนนิ่งอยู่ จนกระทั่งสัตว์ใหญ่มาบังฝนให้ มันจึงรู้ด้วยสัญชาตญาณว่าเป็นผู้ให้กำเนิดแก่มันนั่นเอง มันเริ่มมีความอบอุ่นและหายจากความหวาดผว เสียงเปลือกไข่ลั่นดังออกมา ชั่วครู่ก็มีสัตว์เล็ก ๆ สามเขาไถลออกมา 2 - 3 ตัว ท่ามกลางฝน เสียงฟ้าร้องคำรามเบาลงเหมือนกับว่ากำลังจะจากไป ฝนค่อย ๆ ซาลง ตามมาด้วยแสงแดดทองมาอีกหน แผลกล้ำขึ้นดังกับจะเผาให้ทุกสิ่งทุกอย่างหมดสิ้นไปกับความร้อนแรง ร่างอันใหญ่โตห้อมล้อมไปด้วยร่างเล็ก ๆ ยืนนิ่งอยู่ พื้นทรายดูดน้ำซึมลงไปอย่างรวดเร็วจนเกือบจะแห้งผากเช่นเดิม

ร่างกายเริ่มชินและชำนาญต่อสภาพรอบกาย สัตว์สามเขาเริ่มจะมีความอยากรู้อยากเห็นและซุกซน เวลาค่อยผ่านไปดังสายน้ำไหล สัตว์น้อยเริ่มแข็งแรง ปีกบินขึ้น ดำเนินชีวิตไปอย่างราบรื่นและมีความสุข จนกระทั่งวันที่สัตว์กินเนื้อ “ไทแรนโนซอรัส” (Tyrannosaurus) ได้มาป้วนเปียนอยู่ในบริเวณนั้น

บ่ายวันหนึ่งนางสัตว์ยักษ์สามเขาเดินทางกลับมาดูลูก ก็สวนทางเข้ากับสัตว์จอมโหดพоди สัตว์ร้ายคำรามก้อง แล้วขยับกายเข้าหา สัตว์ผู้แม่ยืนนิ่งคุมเชิงอยู่ ส่วนหัวก้มต่ำลง สายไปมากอวยรับการโจมตีจากสัตว์ร้าย วินาทีแห่งความเป็นความตายได้เริ่มขึ้น จากการปรี่เข้าใส่ของจอมโหดพร้อมทั้งคำรามลั่นเป็นการข่มขวัญ แต่สัตว์สามเขาไม่หวั่น ขยับกายให้คล่องแล้วเข้าปะทะ เขาทั้งสองเหนือหัวแหวกอากาศแทงสวนเข้าไปที่หน้าท้องอันใหญ่โต แต่เจ้าของเป้านั้นต่อสู้มาอย่างโชกโชนแล้วจึงไหวหวั่นเบี่ยงกายหลบ ทำให้การแทงพลาดเป้าหมาย ไทรเซอราทอปเป็นสัตว์ที่ค่อนข้างจะเคลื่อนไหวช้า จึงพยายามที่จะ

หันกลับมาอย่างรวดเร็วที่สุด แต่ก็ยังเข้าไปกว่าจอมโหดซึ่งได้โอกาสแล้ว ปากอันกว้างใหญ่ได้จับลงไปบนแผ่นหลังอันหยาบกร้าน จากการสะบัดหัวแล้วกระชากทำให้เนื้อบริเวณนั้นหลุดติดขึ้นมา เลือดแดงฉานกระเซ็นไปทั่ว อาบบนร่างผู้บาดเจ็บแดงเถือกไปหมด แม้สัตว์สามขาจะร้องด้วยความเจ็บปวด หันตัวกลับมาพร้อมกับท่อนหางที่เหวี่ยงไปด้วยแรงมหาศาลเข้ากลางช่วงท้องของสัตว์กินเนื้อ เสียงดังสนั่น จอมโหดผงะเซไปเบื้องหลัง อย่างไม่รอช้าเมื่อโอกาสทองเปิดให้ สัตว์สามขาพุ่งเข้าแทงอีกครั้ง ไทรันโนซอรัสเบี่ยงหลบแต่เข้าไป เขาอันยาวใหญ่แทรกเนื้อบริเวณซี่ข้างเข้าไปอย่างจัง แต่ไม่สาหัสนัก เลือดทะลักออกมาตามช่องแผล มันรีเข้ามาหาผู้ทำร้ายมันแล้วใช้ร่างกายอันใหญ่โตปะทะกับตัวสัตว์สามขา ซึ่งมีขนาดย่อมกว่าเสียหลักล้มลง แล้วมันก็จับเข้าที่ช่องท้อง สัตว์สามขาตื่นเพื่อความปลอดภัย แต่ก็ต้องยุติการดิ้นรนลง เพราะลำคอถูกบดด้วยขากรรไกรอันแข็งแรง สัตว์จอมทารุณก็ลงมือฉีกทิ้งร่างกินเป็นอาหาร

เมื่อสิ้นแม่ สัตว์น้อยสามเขาทั้งหลายก็ค่อยแยกกันออกไปที่ละตัว น้องของเอิร์มตัวหนึ่งถูกจอมโหดฆ่าตาย เอิร์มเองก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอดเช่นกัน บนหลังจะต้องมีรอยเขียวจารึกไว้จนตลอดชีวิต

ผจญโลก

เอิร์มโตพอที่จะย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว สัตว์ใหญ่ไม่จำเป็นจะต้องอาศัยที่พัก เพียงแต่ใช้ร่มเงาไว้กันแดดในตอนกลางวันก็พอ เอิร์มค่อยห่างจากถิ่นเกิดไปไกลมากขึ้น จากดินแดนอันแห้งแล้งไปสู่ดินแดนอันเต็มไปด้วยความชุ่มชื้นอุดมสมบูรณ์ ดินแดนแห่งใหม่นี้อยู่รอบทะเลสาบอันกว้างใหญ่เต็มไปด้วยสัตว์นานาชนิด เสียงโผผางดังไปทั่วตง บางครั้งก็ได้ยินสัตว์ปีกร้องอยู่เบื้องบน เสียงใบไม้ไหวเป็นระยะ ๆ

เอิร์มเดินสำรวจดินแดนแห่งใหม่นี้ด้วยความประหลาดใจและฉงน ในท้องน้ำมีสัตว์มากมาย เห็นหัวยาว ๆ คล้ายงูโผล่ขึ้นมาแล้วค่อยจมลงไป เสียงปีกตีอากาศอยู่บนหัวทำให้เอิร์มต้องเงยหัวขึ้นดู แต่แล้วก็ต้องเบี่ยงหลบอย่างรวดเร็ว สัตว์ปีกตัวใหญ่หรือเทอรานอดอน (Pterodon) ถลาโฉบลงมาคว้าอากาศเข้าเต็มอุ้งเท้า แล้วรีบถลาขึ้นไปบนอากาศอีก พุ่งตัวลงมาพร้อมจะงอypปากอันแหลมคม เอิร์มอยู่ในความตระหนกจึงยืนนิ่งอยู่ จะงอยปากจิกเข้ากลางหลังพร้อมด้วยอุ้งเล็บอันแหลมคมยึดติดอยู่บนแผ่นหลัง บาดแผลเดิมเปิดออก ความเจ็บปวดแผ่ซ่าน จนทำให้เอิร์มผะแล้วสะบัดตัว เสยหัวขึ้น บังเอิญสัตว์บินอยู่ในทางเขาพอดี สัตว์บินเห็นขึ้นฟ้าไม่ทันจึงถูกปลายเขาถากไปเลือดกระเซ็นออกมาผสมกับเลือดของเอิร์มนองไปทั่วบริเวณ สัตว์บินผละออกไปพร้อมด้วยบาดแผลที่ได้รับ

เอิร์มเริ่มจะรู้ว่าชีวิตนี้ต้องอยู่ด้วยการต่อสู้ เพื่อการอยู่รอด จากประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้มันระวังตัวมากขึ้น ดินแดนแห่งความสมบูรณ์นั้นสะดวกสบาย แต่ก็มีอันตรายเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว ธรรมชาติไม่ได้สร้างให้ทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่ความสบาย ทุกชีวิตจะต้องต่อสู้ ผู้อ่อนแอย่อมเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแกร่งกว่า ไดโนเสาร์พันธุ์ดิพลอดอกัส (Diplodocus) จึงต้องอยู่แต่ในน้ำ เนื่อง

จากไม่สามารถต่อสู้ได้เลย เอิร์มรู้สึกข้อนี้อาจของธรรมชาติมากขึ้นแล้ว มันรู้ว่ามันยังเด็กนักที่จะต้องเผชิญโลกด้วยตนเอง มันจะต้องเรียนรู้การดำรงชีวิตต่อไป เพื่อตัวมันเองจะได้อยู่รอดต่อไปในดินแดนอย่างนี้ ถ้ามันยังคิดที่จะอยู่ต่อไป

รัตติกาลค่อย ๆ ผ่านไป รุ่งอรุณวันใหม่ใกล้เข้ามา เสียงสัตว์ปีกร้องอยู่บนอากาศทั่วบริเวณ ภูเขาสูงใกล้ ๆ นี่เป็นที่อยู่ของสัตว์นานาพันธุ์ บางครั้งมีเสียงคำรามและการต่อสู้เกิดขึ้น เอิร์มพยายามที่จะหลบเลี่ยงเสียงโดยผละไ้ทางอื่น บาดแผลบนหลังค่อยทุเลาลงบ้างแล้ว แต่ก็ยังปวดอยู่ในเวลาเดินแต่ก็ช่วยไม่ได้ต้องทนต่อไป เสียงกิ้งกั่มห้อยเบื่องหน้า แล้วมีสิ่งหนึ่งโผล่ขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เอิร์มยื่นน้ิ่งมองอย่างพิจารณาไดโนเสาร์พันธุ์นี้ มีชื่อว่า “บรอนโตซอร์รัส” (Brontosaurus) เป็นสัตว์ใหญ่มีลักษณะคล้ายดิพลอดอกัส แต่ว่าบรอนโตซอร์รัสตัวสั้น แข็งแรง และล่ำสันกว่า เป็นสัตว์กินพืชเช่นกัน หัวอันยาวค่อย ๆ ลดลงแล้วมีเสียงเคี้ยวกิ้งกั่มดังขึ้นมาแทน เอิร์มเดินไปอย่างไม่รีบร้อน ไม่ต้องห่วงอะไร หิวก็ทะเล็มใบไม้ตามทางไปเรื่อย ๆ ในระยะนี้มันไม่เห็นจอมโหดเลย และในเวลาเช่นนี้มันก็ไม่ปรารถนาเช่นนั้นเหมือนกัน

เอิร์มเริ่มเรียนรู้ชีวิตอย่างรวดเร็ว การต่อสู้มักจะปรากฏให้เห็นเสมอ สัตว์กินเนื้ออีกพันธุ์ หรือ อิกัวโนดอน (Iguanodon) พยายามที่จะยุดี๊กไดโนเสาร์ปากเปิด (Anatosaurus) เพื่อเป็นอาหาร เจ้าปากเปิดดิ้นรนอยู่ได้ไม่นานก็สงบลงและถูกกัดกินเป็นอาหาร เศษที่เหลือจะมีสัตว์ตัวเล็ก ๆ มาจัดการอีกที ครั้งหนึ่งเอิร์มเดินไปในดงที่บึกได้พบกับสัตว์ที่มีลักษณะคล้ายจิ้งเหลน แต่มีแผงบนหลังไปจนถึงหาง ที่หางมีกระดูกแหลมอยู่ 2 คู่ไว้ป้องกันตัว สัตว์ชนิดนี้เรียกว่า “สเตกโกซอร์รัส” (Stegosaurus) ซึ่งมีขนาดเล็กเล็กกับเอิร์ม และกินพืชเช่นกัน รู้สึกว่ามันจะไม่สนใจเอิร์มเลยคงแต่จะกั่มหน้ากินอาหารต่อไป เอิร์มเฝ้าดูอยู่ครู่หนึ่งจึงผละออกไปตามทางของมัน เสียงคำรามที่เอิร์มไม่ได้ยินมาเป็นเวลานานดังก้องขึ้น ต้นไม้ที่หักกระเนระนาด เอิร์มมองเห็นมันแล้ว แต่มันไม่ได้สังเกตเห็นเอิร์ม สัตว์ที่มีแผงบนหลังชะงักการกินอาหาร แล้วเงยหน้าขึ้นเผชิญกับจอมโหด เทียบรูปร่างแล้วจิ้งเหลนยักษ์มีขนาดเล็กกว่าจอมโหดมาก

แต่มันไม่มีโอกาสที่จะหลีกเสี่ยงเสียแล้ว จะต้องสู้ให้ถึงที่สุด จอมโหดอย่างใกล้ชิดเข้ามา จึงเหลนยักษ์ยับหางซึ่งเป็นอาวุธชนิดเดียวที่มันมีอยู่ จอมโหดยับไปรอบ ๆ ซึ่งไปในทางตรงข้ามกับหางของคู่ต่อสู้ทุกครั้ง มันรู้ว่าหางนั้นเป็นอันตราย มีอำนาจพอที่จะเปิดแผลฉกรรจ์แก่มันได้ เอิร์มเผ่าดูการต่อสู้ที่จะเริ่มขึ้นอย่างสนใจ

การต่อสู้เริ่มเปิดฉากขึ้นเมื่อจอมโหดอย่างเข้าใส่ จึงเหลนยักษ์กลับตัววัดหางสวนไป จอมโหดรู้เชิงอยู่ก่อนจึงหลบได้ไม่ยากนัก แล้วแว้งกัดเข้าที่แผงบนหลังคู่ต่อสู้ กระดูกอันคมกริบทำให้ปากของมันฉีกมีเลือดไหลออกมาปนกับน้ำลาย มันจึงปล่อยทันที หางของจึงเหลนยักษ์ตัวดังกล่าวกลับมา ฉีดยาเอาหน้าท้องเป็นแนวแผลยาว เลือดซึมออกมาตามรอยนั้น จอมโหดถอยออกมาแล้วเดินเข้าหา เสียงแหลมแหวกอากาศวูบเข้ามาอีก แต่ช้าไปกว่าจอมพิฆาตซึ่งเข้าปะทะตัวเสียก่อน ด้วยลำตัวอันมหึมาทำให้จึงเหลนยักษ์เซถลา ปากที่คอยที่อยู่แล้ว กัดฉับเข้าที่ซอกคอ เลือดท่วมเต็มปากนั้น แผ่นดินแทบถล่มทลายจากการดิน

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบเป็นปกติ เอิร์มเดินทางต่อไปได้ยินเสียงเคี้ยวอาหารดังไล่หลังมา

เอิร์มเห็นการต่อสู้เป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้ว เอิร์มต้องต่อสู้มานานแต่เป็นเพียงกับสัตว์ที่มีขนาดเล็กเสียกัน เช่น อิกัวโนดอน และอันโตดิมัส เอิร์มมักจะเป็นฝ่ายชนะเสมอ แต่ก็มีบ้างที่เอิร์มต้องวิ่งหนี เอิร์มต้องหาประสบการณ์ในการต่อสู้อีกมากตราบไต่ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ เอิร์มคิดว่าศัตรูที่ร้ายที่สุดก็คือจอมโหด ซึ่งเป็นผู้ที่น่ากลัวต่อสัตว์ทุกชนิด มันเผาคิดที่จะหาทางกำจัดมันให้ได้ แต่เอิร์มก็ยังเด็กนัก ทั้งยังขาดประสบการณ์และชั้นเชิงที่จะผงาดเข้าสู่กับจอมโหดภัยธรรมชาติ

เวลาผ่านไปจวบจนเอิร์มเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่ม ร่างกายโตเต็มที่แล้ว เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง เอิร์มมีประสบการณ์มากพอแล้ว เอิร์มไม่กลัวผู้ใดอีกต่อไป สัตว์กินเนื้อไม่กล้าที่จะต่อกรด้วย เอิร์มจึงรู้สึกเป็นอิสระ แต่มันไม่ค่อยพบกับสัตว์ชนิดเดียวกับมันนัก ทำให้ดินแดนแห่งนี้เหมือนกับเป็นแดนที่กว้างใหญ่มหาศาลมาก เสียงกรินดังมาแต่ไกล ดังคล้ายเสียงฟ้าร้องมาก เอิร์มเคยหันไปดูที่มาของต้นเสียงนั้น ก็ต้องประหลาดใจเมื่อเห็นภูเขาที่มีควันสีดำพุ่งออกมา บางครั้งเอิร์มเห็นของเหลวสีแดงออกมาจากปล่องนั้นด้วย แต่มันก็ไม่เข้าใจถึงปรากฏการณ์นั้น บางครั้งมันเคยสังเกตภูเขาใกล้ ๆ ถิ่นที่มันอยู่ มีควันจาง ๆ ขึ้น แต่มันไม่เคยสนใจเลย จนกระทั่งเสียงปานฟ้าคำรามดังมาจากภูเขาลูกนั้น แผ่นดินสะเทือนไปทั่ว น้ำกระเพื่อมเป็นละลอก ควันเริ่มพุ่งขึ้นมาอย่างมากมาย มีถ้ำสีดำลอยปะปนขึ้นมาด้วย สัตว์ต่าง ๆ พากันแตกตื่นและพยายามออกห่างจากตัวภูเขา เอิร์มเองยังไม่เข้าใจปฏิกิริยานั้น แต่มันก็ยอมรับว่ามันเริ่มกลัวสิ่งที่มันไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ของเหลวสีแดงขึ้นเอ่อขึ้นมาที่ปากปล่อง แล้วไหลออกมา ไหลลงตามเชิงเขา หินไฟกระเด็นไปทั่ว เข้าเผาผลาญพืชแถบนั้นจนมอดไหม้ไปทั่ว กลิ่นกำมะถันลอยฟุ้ง สัตว์ที่หนีไม่ทันก็ตกอยู่ภายใต้ลาวานั้น อากาศร้อนระอุไปทั่ว เต็มไปด้วยควัน แผ่นดินแยกออกเป็นแห่ง ๆ กลิ่นเอาสัตว์ลงไปพร้อมเสียงร้อง

น้ำแตกกระจาย สัตว์คอยาวโผล่หัวขึ้นมาฟาดน้ำตาม เอิร์มยืนนิ่งอยู่ด้วยความ
ตื่นเต้น อากาศทวีความร้อนขึ้นทุกทีทำให้มันต้องหันหลังกลับไปดู ก็พบกับ
ธารหินเหลวไหลลงมา ร้อนจนแทบทนไม่ไหว เอิร์มจึงเริ่มออกวิ่งไปข้างหน้า
แต่ลาวาก็ยังตามหลังมาติด ๆ เอิร์มเริ่มเหนื่อยวิ่งช้าลงทุกที ครั้งหนึ่งมันเลี้ยว
ขวาหลบก้อนหินไปรอบทะเลสาบ มันไม่รู้สึกร้อนแล้วจึงหันกลับไป เห็นลาวา
ไหลไปทางอื่น จึงหยุดหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย

ภูเขาไฟหยุดการพ่นควันลงแล้ว ทุกสิ่งคืนสู่ความปกติ กลุ่มหมอกควัน
ค่อย ๆ จางลง กลิ่นเหม็นไหม้กระจายไปทั่ว พื้นน้ำมีแต่หมอกสีขาว ทุกสิ่ง
เงียบสงบ เกิดทางดำ ๆ หลายสายยังมีควันกรุ่นอยู่ แผ่นดินยังคงร้อนจนเอิร์ม
แทบทนไม่ไหวจากการยืนนิ่งเป็นเวลานาน ตามองไปเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย
เอิร์มเริ่มขยับกายด้วยความอ่อนเพลียและเมื่อยขบ บิดคอ 2 - 3 ครั้ง แล้วคำราม
เกรี้ยว ๆ ในลำคอ พลังเงืงหูฟังรอบ ๆ ตัว เสียงกึ่งไม้ไผ่ดังแผ่ว ๆ แ่วมา
มันจึงหันไปทางนั้นแล้วเดินตรงเข้าไป ความดีใจบังเกิดขึ้น เสียงนั้นแสดงว่า
ยังมีความมีชีวิตอยู่ หมอกจางลงเกือบหมดแล้ว ชีวิตใหม่เริ่มขึ้น สัตว์เริ่มออก
หากิน ที่ตายก็ตายไป ที่อยู่ก็ดำรงชีวิตต่อไปตามกฎหมายแห่งธรรมชาติ ท้องฟ้า
เปลี่ยนเป็นสีดำนครึ้ม อากาศแปรจากร้อนเป็นเย็น ธรรมชาติทำให้ทุกสิ่งแปร
เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ภัยหนึ่งเพิ่งผ่าน อีกภัยก็ใกล้เข้ามา เสียงคำรามดังขึ้น
เรื่อย ๆ แต่ไม่ใช่เสียงของภูเขา ความมืดค่อย ๆ แผ่ไปทั่ว แล้วมืดครึ้มไปทั่ว
ทั้งบริเวณ ฝนเทลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา จากความร้อนกลับมาเป็นหนาวเย็น
ทันที ทำให้เอิร์มสั่นไปด้วยสภาพที่ร่างกายปรับไม่ทัน

ฝนตกลงมาเป็นเวลาหลายวันแล้ว น้ำในทะเลสาบเอ่อท่วมขึ้นมา วันนี้
ไม่อาจจะรู้เวลาได้ว่าเป็นเวลาใด เพราะบรรยากาศไม่มืดกันเลยทั้งวัน เสียงสาย
ฝนดังอยู่ไม่ขาดสาย เอิร์มหาถ้ำพักได้แล้ว ถ้ำนั้นอยู่ใกล้ ๆ กับถ้ำหากินของ
มัน มันเริ่มได้ยินเสียงผิปกติเบื้องบนเพดานถ้ำ เสียงลั่นคึก ๆ เป็นเสียงของ
ก้อนหินกลิ้งลงมาจากยอดเขา มันอ่อนเพลียจนไม่อยากจะออกไปดู ทันใดนั้น
มันก็เห็นสายน้ำคร่อมปากถ้ำไว้หมด สายน้ำที่พุ่งจากเหนือเพดานน้ำได้กั้นไม่

ให้เอิร์มเห็นเหตุการณ์ข้างนอกได้ ลำนํ้าอันกว้างใหญ่ไหลลงมาจากยอดเขาพัด
เอาก้อนหินใหญ่น้อยกระเด็นไปตามแรง โชคยังดีที่นํ้าไม่ได้ไหลเข้าไปในถ้ำ
เลย เอิร์มไม่กล้าที่จะออกไปจากถ้ำ มันยืนนิ่งด้วยความกลัว ตัวสั่นด้วยความ
หนาว ตาฉายด้วยความหิว สายน้ำพุ่งอยู่นานเท่าไรเอิร์มไม่รู้ แต่ตอนนี้มันค่อย ๆ
ไหลเอื่อยลง จนกระทั่งแห้งเหือดไปพร้อมด้วยสายฝน แสงแดดสาดทอลงมา
อีกครั้ง ทำให้สังเกตเห็นได้ว่าเป็นเวลาบ่าย พื้นที่เปียกแฉะค่อย ๆ แห้งขึ้นจนเป็น
ปกติ เอิร์มออกมาจากถ้ำ มองไปรอบ ๆ บริเวณ หินก้อนเล็ก ๆ 4 - 5 ก้อน
กลิ้งตกลงมาบนห้วย ทำให้มันสะดุ้ง พื้นที่เบื้องล่างจึงนองไปด้วยนํ้า จนแยก
ไม่ถูกว่าทะเลสาบอยู่บริเวณใด สัตว์ต่าง ๆ พากันมาอยู่บนภูเขาหมด ในพื้น
นํ้านาน ๆ จะได้ยินเสียงสัตว์น้ำโผล่ ขึ้นมาชูบเหยื่อบ้าง เสียงสัตว์ปีกออกบิน
ไปทั่ว ทำให้เอิร์มเริ่มรู้สึกหิว มันนึกได้ว่ามันไม่ได้กินอาหารมาหลายวันแล้ว
นับแต่ภูเขาไฟพ่นลาวาออกมาจนกระทั่งสิ้นสุดฝน มันเริ่มตัดสินใจลงจากเนินเขา
และเริ่มรู้สึกผิดปกติเพราะความชื้น ขาขึ้นขึ้นมาด้วยความตกใจ แต่ขาลงนี้ยาก
มากสำหรับมัน มีการลื่นล้มบ่อยครั้งจนเกือบถึงพื้นดินจึงค่อยเดินสบายขึ้น พืช
เบื้องหน้าเขียวชอุ่มไปหมด มันจึงเดินเล่นกินไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีจุดหมายปลายทาง

พบคู่

วิกฤตการณ์ต่าง ๆ ผ่านพ้นไปแล้ว นํ้างวดลงจนเท่าเดิม พืชต้นใหม่
เริ่มขึ้นมาจากที่ต้นเดิมที่ตาย ชีวิตใหม่น้อย ๆ ออกมาดูโลกเพื่อจะต่อสู้ต่อไป
เอิร์มยังคงเป็นเช่นเดิม มันเริ่มคิดถึงการมีคู่แล้ว จึงรู้สึกว้าวุ่น ต้องออกเดิน
ทางเพื่อหานางสามขาสักตัวที่มันพอใจ ซึ่งเป็นงานที่ยากเหลือเกินที่จะค้นหา
สัตว์ชนิดเดียวกันกับมันในบริเวณนี้ มันเดินไปรอบ ๆ ทะเลสาบเป็นเวลานาน
วัน แต่ก็ได้รับความผิดหวัง จึงบ่ายหน้าออกจากแดนอันสมบูรณ์นั้นไปยังถิ่น
อื่น

ข้ามภูเขา ข้ามพื้นทราย ผ่านโครงกระดูก ในบริเวณอันแห้งแล้งและ
ร้อนแรงมาเป็นเวลานาน ยังดีที่พอจะมีพืชอยู่บ้างพอประทังชีวิต วันต่อมามัน

ก็สัมผัสกับกลิ่นไอความสมบูรณ์อีกครั้ง ที่แห่งนี้มีแอ่งน้ำขนาดเล็กหลายแห่ง
ค่อนข้างจะเป็นบริเวณที่เล็ก แต่ก็อุดมไปด้วยสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ ซึ่งเป็นสัตว์ที่คง
ทนต่อสภาพเช่นนี้ สัตว์ที่มันไม่เคยพบมาก่อนมีมากมาย มันเดินเรื่อยมาจนพบ
กับสัตว์ชนิดหนึ่งตัวแบน ๆ กว้าง สูงจากพื้นไม่มากนัก มีหนามแหลมรอบตัว
ขนหลังมีเกล็ดอันแข็งแรงและใหญ่ เดินอู้อายไปอย่างสบาย ๆ ขนาดของมัน
มีความยาวเป็นครึ่งหนึ่งของเอิร์มเท่านั้นเอง สัตว์ชนิดนี้เรียกว่า “แองกีโลซอร์รัส”
(Ankylosaurus) เป็นสัตว์กินพืชไม่มีภัยใด ๆ ต่างฝ่ายต่างจ้องกันอยู่ครู่หนึ่ง
จึงผละจากกันไปคนละทาง หินผารอบด้านเป็นสีน้ำตาลแดงทั่วไปเต็มไปด้วย
ฝุ่นและทราย มันเดินมาจนพบรอยเท้าที่ย่อมกว่าเท้ามันเล็กน้อย มันเป็นรอย
สัตว์สามขา และดูจากขนาดคิดว่าเป็นตัวเมีย เอิร์มจึงเดินทางตามรอยไป มัน
ไม่รู้ว่ารอยนั้นผ่านไปนานเท่าใดแล้ว แต่มันก็ยังตามไปเรื่อย ๆ จนมีรอยอีกรอย
เข้ามาขนานเป็น 2 รอย ไปในทางเดียวกัน มันเกิดความร้อนรนขึ้นทันที จึง
เร่งฝีเท้าตามไปเป็นเวลานาน ต่อมามันจึงได้ยินเสียงเคียวกิ้งไม้ใบหญ้าดังกรอบ
แกรบเบื้องหลังหินใหญ่ข้างหน้ามัน หลังจากที่พัก่อนหินใหญ่ไปก็ได้พบกับ
สัตว์สามขา 2 ตัว อยู่ทางขวา ตัวหนึ่งมีขนาดใหญ่กว่า อีกตัวหนึ่งคอยขนาน
ตัวที่เล็กกว่าตลอดเวลา สัตว์ทั้งสองยังไม่เห็นเอิร์มยังคงเดินไปเรื่อย ๆ สาย

ลมพัดวูบผ่านมาทำให้กลิ่นของเอิร์มโชยไปทางนั้น เจ้าตัวใหญ่กว่าซึ่งเข้าใจว่าเป็นตัวผู้หันกลับมาทันที เอิร์มหยุดนิ่ง ตาต่อตาประสานกันอย่างโกรธเคืองและท้าทาย สัตว์ตัวเมียยืนดูการต่อสู้ที่จะเริ่มขึ้นอย่างสงบ ตัวผู้นั้นมีขนาดใหญ่กว่าเอิร์มเล็กน้อย คารามลั่นแล้ววิ่งเข้าหา เอิร์มยังลังเลคิดจะปลีกตัวออกจากการต่อสู้ แต่ความเป็นลูกผู้ชายนักสู้ทำให้เอิร์มไม่ถอย ยังคงยืนอยู่หนึ่งแล้วชูคอขึ้นคารามตอบ สายหัวไปมา แล้วตั้งรับ เขาต่อเขา หัวต่อหัวปะทะกันดังสนั่น แผ่นดินสะเทือนไปทั่ว ฝุ่นสีแดงฟุ้งกระจายไปรอบบริเวณ เอิร์มและคู่ต่อสู้ยังจัดเขากันอยู่ ต่างฝ่ายต่างดันซึ่งกันและกัน เขายังขัดกันแน่น เสียงคารามก้องอยู่ในลำคอทั้งสองฝ่าย หางส่ายไปมา เอิร์มถูกดันจนต้องถอยมาข้างหลัง เนื่องจากพละกำลังเป็นรองจากการพยายามที่จะยึดที่ไว้ ทำให้มันสามารถจะยันกำลังของคู่ต่อสู้ไว้ได้และดันตอบจนคู่ต่อสู้ถอยกรูด เอิร์มสะบัดหัวทำให้เขาที่ขัดกันหลุดออก ต่างฝ่ายต่างจ้องมองจิ้งหะ ขาหน้าตะกุกพื้นทำให้ฝุ่นฟุ้งมากขึ้นอีก จนแทบจะไม่เห็นคู่ต่อสู้ทั้งสอง ต่างฝ่ายต่างจืดจาง แล้วพุ่งเข้าหากันอีก เอิร์มก้มหัวต่ำพุ่งเข้าใส่คู่ต่อสู้ แต่จากการก้มต่ำของเอิร์มทำให้หัวคู่ต่อสู้เฉลบลำขึ้นไปเกยอยู่บนหัวของเอิร์ม เอิร์มได้โอกาสจึงเสยหัวขึ้นจัดเขาคู่ต่อสู้พลิกหงาย

ท้องไป มีเลือดออกมาตามร่างกายทั้งคู่เล็กน้อย ผู้แพ้ลุกขึ้นแล้วเดินเสียงกลับออกไปอย่างอดสู เอิร์มยังยืนนิ่งอยู่ แล้วจึงเดินเข้าหานางสามเขา ซึ่งมองดูด้วยความพอใจ ทั้งคู่เดินเคียงข้างกันไปตามพื้นทรายอันกว้างใหญ่

ในหลุมทรายอันกว้างใหญ่พอควรมีไข่ฟองขาวอยู่ 4 ฟอง เอิร์มมองดูอย่างพอใจ พลางนึกถึงชีวิตตน เคียงข้างด้วยนางสามเขาที่กำลังทะกุยทรายกลบไข่ทั้งสี่ ปล่อยให้แสงอาทิตย์ทำหน้าที่ให้ความอบอุ่นแก่มัน เพื่อกำเนิดชีวิตน้อยให้มาสู่โลกต่อไป แล้วทั้งคู่ก็ผละจากรังไปหากิน มันจะกลับมาเพียงบางครั้งเท่านั้นตามธรรมชาติของสัตว์เลื้อยคลาน

จุดจบจอมโหด

เอิร์มออกหากินไปตามปกติ จนวันที่มันพบรอยเท้าของสัตว์ตัวใหญ่ซึ่งมันรู้จักดี จอมโหดได้มาป้วนเปียนแถบนี้แล้ว ดูเหมือนกับว่าจะจงใจมาล้างผลาญกัน เอิร์มเริ่มห่วงลูกที่จะเกิดออกมา จึงเร่งกลับไปที่รัง หลังจากกลับเหลียมหินไปก็เริ่มได้ยินเสียงการต่อสู้แว่วผ่านมา เสียงคำรามอย่างโกรธเกรี้ยวของสัตว์สองชนิดปะปนกัน เอิร์มจำได้ว่าเป็นเสียงของจอมโหด แต่อีกเสียงหนึ่งยังไม่แน่ใจ จนกระทั่งได้ยินชัดขึ้น เอิร์มจึงออกจากจุดที่ยืนอยู่ที่หน้าปากกลับไปยังรังของมัน ตามที่ปรากฏคือ สัตว์สามเขาน้อย 3 ตัว เพิ่งออกมาจากไข่นอนนิ่งอยู่ มีเลือดเปรอะทั่วตัว บางตัวมีรอยถูกกัดกิน เศษเปลือกไข่กระจายเต็มไปหมด ยังมีไข่อีกฟองหนึ่ง ซึ่งยังคงอยู่ในสภาพปกติ ท่ามกลางกลุ่มฝุ่นทราย เอิร์มมองเห็นการต่อสู้อย่างชัดเจน นางสามเขาตกเป็นรองอย่างหนัก ร่างกายซุ่มซอกไปด้วยเลือด มันจึงวิ่งเข้าไปกั้นนางสามเขาออกทันที เอิร์มคำรามด้วยความโกรธ เมื่อมีผู้มาขัดขวางทำให้จอมโหดเกรี้ยวกราดมากขึ้น จึงเข้าเล่นงานโดยหวังจะเผด็จศึกอย่างรวดเร็ว แต่เอิร์มรู้เชิงอยู่ก่อนจึงหลบแล้วเสยเขาเข้ากับลำขาอันใหญ่โตของสัตว์ร้าย เกิดเป็นแผลกว้างเพราะการส่ายหัวเลือดพุ่งออกมาเต็มหน้าของเอิร์ม จอมโหดร้องลั่นหันกลับมา ความเจ็บปวดทำให้มันช้าลงไปมาก เอิร์มส่ายหัวรอจังหวะ สัตว์สองขาทำท่าจะก้มลงกัด เอิร์ม

จึงเบี่ยงหลบ ไปปะทะเข้ากับท่อนหางที่สวนเข้ามาอย่างจัง ทำให้เซถลาไป เอิร์มยืนนิ่งด้วยความงง สัตว์ร้ายได้โอกาสจึงเข้ามาขย้ำที่แผ่นหลัง แล้วบิดฝัง เขี้ยวลงไปในมิด เอิร์มบิดตัวด้วยความเจ็บปวด เนื้อสั่นระริก มันสะบัดตัวเต็มแรงจึงหลุดออกมา เนื้อก้อนใหญ่ติดปากสัตว์ร้ายไปพร้อมทั้งเลือดแดงฉาน หางอันใหญ่โตพาดคราดมาอีก เอิร์มหลบไม่พ้นจึงพลิกหงายท้องกระแทกพื้นดังสนั่น สัตว์ร้ายปรี่เข้ามาอีกจับลงมาอย่างรวดเร็ว เอิร์มพลิกตัวหลบมันจากการจับหวดหวิด ลูกขึ้นแล้ววิ่งขึ้นไปบนเนินเขาใกล้ ๆ นั้นอย่างรวดเร็ว จอมโหดวิ่งตามอย่างกระชั้นชิด อีกด้านหนึ่งของเนินเขาเป็นหน้าผามีกองหินเบื้องล่างมากมาย ซึ่งเอิร์มไม่รู้เลย

เสียงต่าง ๆ เงียบไป จอมโหดอยู่บนยอดเขาแล้ว หันไปรอบ ๆ บริเวณที่เต็มไปด้วยชอกหิน มันขยับการส่ายหัวไปมา เลือดที่โคนขาไหลรินออกมาอย่างไม่หยุดหย่อน มันคำรามด้วยความฉุนเฉียว แล้วเหลือบไปเห็นร่างหนึ่งไพล่ออกจากชอกหินด้วยลักษณะอันอ่อนแรง ต่างหันหน้าเผชิญกัน เอิร์มคำรามแล้วเปิดฉากโจมตีก่อน มันวิ่งเข้าหาแล้วหยุดทันควัน จอมโหดเสียจังหวะการจับ จึงถูกเขาที่เสยเข้ามาด้วยการพุ่งเข้าแทงทั้งตัว จอมโหดคำรามกึกก้อง หางสะบัดไปรอบ ๆ ก้อนหินใหญ่น้อยกระเจายว่อน ฝุ่นฟุ้งตลบ เขาของเอิร์มยังเสียบแน่นอยู่ เอิร์มส่ายหัวไปมา จอมโหดก้มลงกัดเข่าที่กลางหลังอีกหลายครั้ง เอิร์มไม่แยแสต่อบาดแผลที่ได้รับ กระแทกลำตัวเข้าไปอีกกระตุกเขาแทรกเนื้อเข้าไปจนมิดแล้วดันเต็มกำลัง จอมโหดถอยกรูดไปติดหน้าผา เอิร์มถอนเขาออกแล้ววิ่งชนอีกครั้งเต็มแรง ร่างของสัตว์ยักษ์ทั้งสองลอยละลือลงมาจากหน้าผาตกลงกระแทกพื้นเสียงดังสนั่น ก้องไปทั้งหุบเขา จอมโหดกระตุกแล้วเนื้อสั่นระริกค่อยนิ่งสงบไป หางยังกวัดแกว่งไปมาอย่างช้า ๆ แล้วหยุดนิ่ง เอิร์มค่อยลุกขึ้นยืนคำรามลั่นออกมาในชัยชนะที่ได้ แล้วล้มลงเคียงข้างกับสัตว์จอมโหดสงบนิ่งไม่ไหวติง สิ้นสุดการต่อสู้อันยาวนานลง ชีวิตที่จะเริ่มขึ้นมาใหม่ก็จะต้องสู้ต่อไปในโลกกว้างอย่างไม่จบสิ้น แต่สำหรับเอิร์มนั้นมันได้จบสิ้นลงไปแล้ว

เขียนโดย ฉัฐพร อนุวงศ์
ภาพโดย สุพล พูนพิพัฒนกุล
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นั่งนักเขียน

“เข้าต้นได้แล้วจ้า สายแล้วเดี๋ยวต้องไปห้อยโหนดตามบันไดรถเหวี่ยง” เสียงแม่เคาะประตูห้องพร้อมทั้งร้องเรียก

เฮ้อ! เข้าเียสายแล้ว น้าเบ๊ อากาศเย็น ๆ สบายอย่างนี้ ใครจะจะอยากลุก ยิ่งกำลังฝันหวานด้วย แต่นึกถึงเวลาต้องไปอรอดเมิ้ลจนสาย แถมยังต้องออกกำลังแขนยืดราวบันไดไว้อย่างเหนียวแน่นราวกับรักกันปานจะกลืน ต่อให้อากาศดี ผ่านลมอุ่น สบายยังงี้ก็เห็นจะต้องยอมสละ ถึงอย่างงั้นก็ยังไม่วาย

หันไปมอง ต้องเดินเข้าห้องน้ำปิดประตูเสียเลย แม้อยู่ในห้องน้ำแล้วก็เถะยัง
อดปล่อยเวลาไปเรื่อยเฉื่อยไม่ได้ชีน่า ก็มันยังไม่หายง่วงนี่นา

“เร็ว ๆ เข้ามัวแต่ช้า แม่ไม่รอนะ เดี่ยวจะสายกันหมด” เสียงแม่ยังตาม
เข้ามาถึงในห้องน้ำ

เวลาพ่อไปราชการต่างจังหวัด เราต้องออกไปโรงเรียนหรือไปทำงาน
กันเองเสมอ แต่ถึงพ่ออยู่เราก็ต้องอาศัยรถเมล์กลับบ้านอยู่ดีเพราะเลิกไม่พร้อมกัน

“แม่ ปูนเสร็จแล้ว ฉิ่งนะชักช้า เราไปกันเถะอย่ารอเลย” เสียงนาย
ปูนน้องชายคู่รักคู่แค้นของฉันบ่นปอดแปด

“เราเรียกพี่เค้าว่ายังงั้นนะ ต้องรู้บ้างซิว่าใครเป็นพี่เป็นน้อง เราสองคน
นี่แน่จริง พี่ก็ไม่รู้จักเป็นพี่ น้องก็ไม่รู้จักเป็นน้อง” แม่ดูปูน

เราสองคนพี่น้องเป็นอย่างนี้เอง ถึงอายุเราจะห่างกันเกือบ 4 ปี แต่เรา
ก็สนิทสนมกันมากจนไม่มีช่องว่างระหว่างเราทั้งสอง แม้ว่าจะมีเรื่องทะเลาะ
กันเป็นประจำ เรามักพูดถึงกันอย่างเพื่อนจนเป็นที่ขวางหูแม่เสมอ

“ปูนทานข้าวแล้วรียังละ”

“โฮปูนนะเรียบริ่อยหมดแล้วไม่เฉื่อยอย่างฉิ่งหรือก”

“เอออีกแล้วปูน แม่ว่าหยก ๆ”

“อะแม่ แล้วเราจะไปกันรียังอะแม่ สายแล้ว เราต้องไปไกลกว่าพี่ฉิ่ง
อีก”

“ไปก็ไป ฉิ่ง แม่ไปก่อนนะ”

“อะ” ฉันรับคำอย่างง่ายและสั่นขณะผูกผ้าผูกคอ

ฉันคว้ายามมาสะพายโดยไม่ลืมแวะไปทักทายยายเอ๊ะ หลานสาวคนสวย
ที่กำลังยิ้มร่าเห็นเหงือกสีชมพูใส

“ไฉะเอ๊ะ อือ อากือ ออรู้แล้ว ๆ สนุกไหม หนุกเหรอ ไหนเอียงแก้มให้
อาหอมที่เร็ว ว่าเหม็นน้ำลายจัง”

ฉันสุดหยาใจเข้าไปเติมปอด บ้านของฉันอยู่ในหมู่บ้านจัดสรรของรัฐบาล
บริเวณชานเมืองห่างจากถนนใหญ่ พอจะมีอากาศสะอาด ๆ ให้อยู่ได้เต็มที่

รถสองแถวเล็ก หนึ่งในจำนวนเจ็ดแปดคันที่คุ้นตา จอดเรียงเครื่องเสียงดังอยู่ตรงหน้า ฉันรีบก้าวขึ้นไปอย่างว่องไว โดยไม่หวังว่าจะมีที่นั่ง แค่นั่งได้สบาย ๆ ก็พอใจแล้ว

“คลองประปาลงไวหน้อยครับพี่ ไวหน้อย” ฉันพรวดพราดลงจากรถให้ไวสมความต้องการของกระเป๋

“โอ๊ย” เพดานรถข่างต่ำจริง ความรีบทำให้ฉันเอาศีรษะไปโขกกับราวท้ายรถเข้าอย่างจัง ไม่แปลกเลยเป็นเหตุการณ์ปกติประจำวันที่ฉันพบอยู่เสมอ

ฉันเดินไปรอรถสายใหม่ นึกอยากให้โรงเรียนย้ายมาอยู่ใกล้บ้านนัก ชนิดก้าวออกจากประตูบ้านก็เข้าประตูโรงเรียนเลยยิ่งดีใหญ่ ขณะที่กำลังคิดเพลินอยู่นั้น ฉันก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีบางอย่างคล้ายมืออุ่น ๆ จับด้านหลังคอของฉันฉันค่อย ๆ หันไปมอง

“อี! อี! ขำจัง ตัวสะดุ้งสุดตัวเลย”

“โฮ่เอ๊ย ต้อง ตกใจหมด เล่นบ้า ๆ” ต้องเป็นเพื่อนร่วมชั้นของฉัน เรามักไปโรงเรียนด้วยกันเสมอ

“เออ! ไหนว่าจะไปเขียนเรื่องอะไรไม่ใช่เธอ”

ต้องหมายถึง สัปดาห์เยาวชนนักเขียนที่ฉันสมัครเข้าร่วมด้วย สัปดาห์เยาวชนนักเขียนนี้จัดโดยสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ร่วมกับกรมวิชาการและหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมเยาวชนไทยให้มีโอกาสจัดทำหนังสือที่มีคุณค่า และเป็นแนวทางไปสู่การเป็นนักเขียนและนักวาดภาพประกอบหนังสือสำหรับเด็กต่อไปภายหน้า

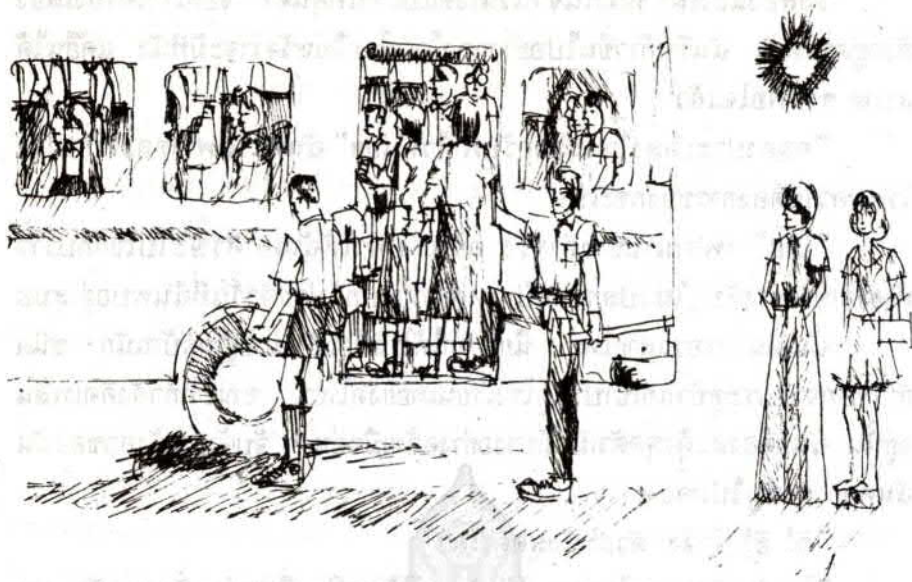
“ฮือ ฉันต้องไปที่โรงเรียนก่อนแล้วอาจารย์จะพาไปปล่อยไว้” ฉันตอบต้อง

“แหม พุดเหมือนนิทาน ยังกะจะถูกพาไปปล่อยป่าเนาะ”

“มัวแต่พุดอยู่นั้นแหละรธมาแล้ว”

“ออกสายหน้อยเดียวรธแน่นยังกับมีดลัดนิ้วบนรถเขี้ยว” เสียงบ่นเพิ่มพ้ออันเป็นปกติวิสัยของต้อง

“จะไปไม่ไป”

“ไปซิ ไม่ไปก็ไม่ต้องไปกันแล้ว”

เราสองคนป้ายป็นกระเสือกกระสน ยอมเสี่ยงกับการถูกดัน ถูกถอง ถูกเบียด ถูกเหยียบ (เท้า) ถูกศอกถูกสารพัด เพียงเพื่อให้ได้พื้นที่สี่เหลี่ยมเล็ก ๆ พอวางเท้าได้ ซึ่งบางครั้งก็เพียงเท้าเดียวเหมือนนกกระยาง ไม่ต้องสงสัยเลยที่รูปร่างของเราจะสะอิดสะเอ้ง

“มากันครบรึยัง ดุซึ” อาจารย์พิเนตรร้องถาม

“นับก่อนฮะอาจารย์ ทั้งหมดกี่คนฮะ” พี่อ้นหัวหน้าที่มพูดกับอาจารย์พิเนตร

“10 คน”

“หนึ่ง, สอง, สาม, สี่, ห้า, หก, เจ็ด, แปด, เก้า”

“นับยังกะเด็กอนุบาลเนอะ” ฉันทูลลอย ๆ อย่างคนปากอยู่ไม่สุข

“เฉยเหอะเรา นะ” พูดแล้วพี่อ้นก็หันไปตอบอาจารย์

“ขาดคนหนึ่งฮะ”

“ได้เวลาแล้ว น่าจะมาได้แล้วนะ ไม่เป็นไรให้ลุงมาก่อกรถได้เลย เดี่ยว เขามาครุพาไปเอง” แล้วอาจารย์หันไปบอกสถานที่ที่ลุงมากผู้จะขับรถไปส่ง พวกเรา

ทีมของเรามีผู้ชาย 6 คน ผู้หญิง 4 คน (ความจริง คำว่า “ผู้หญิง” นี่ น่าจะตัดคำว่า “ผู้” ออกได้แล้ว เพราะเราควรจะเท่าเทียมกันแล้วระหว่างชาย และหญิง) เป็นนักเรียนชั้น ม.ศ. 2 สามคน ม.ศ. 3 สองคน และม.ศ. 4 ห้าคน เป็นเลขที่สวยเสียด้วย

ที่ห้องประชุมของสำนักงานส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติ ซึ่งเป็นสถานที่จัด สัปดาห์เยาวชนนักเรียน ในช่วงแรกเราจะได้รับความรู้และเทคนิคด้านต่าง ๆ ที่ต้องใช้ใน งานของเราจากวิทยากร แล้วต่อมาจะมีการจับคู่ระหว่างผู้สมัครเป็นนักเขียนกับ ผู้สมัครเป็นนักวาดภาพ เพื่อทำงานร่วมกันตั้งแต่สร้างเรื่อง วาดภาพประกอบ จนกระทั่งจัดทำออกมาเป็นหนังสือคู่ละ 1 เล่ม

“โอ้โฮ! คน คนทั้งนั้นเลย คนจริง ๆ ด้วย” ฉันทพูด

“ก็คนนะนี่ก็ว่าอะไรหละ” พี่อ้นทำเสียงเขี้ยว

“ไม่เห็นใจกันมั้งเลยคนกำลังตื่นตื่น” ฉันทบอกอย่างไม่ค่อยน่าเห็นใจเท่าไร

“อู๊ย” ฉันทร้องขึ้น

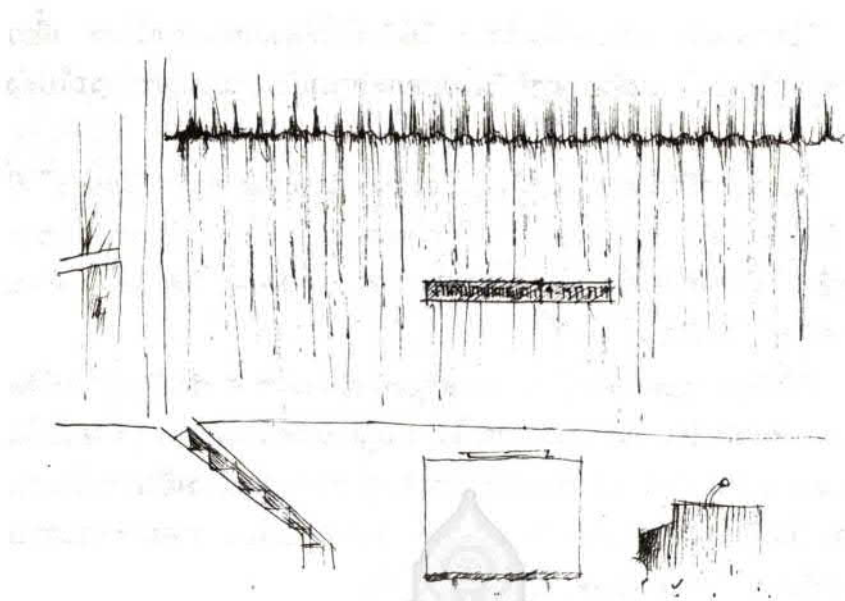
“อะไรอีกนะ”

“สะดุดบันได”

“เฮ้อเรานี้จริง ๆ เชื้อข้าชุ่มชุ่มไม่มีใครเทียบ ไม่รู้อาจารย์เลือกมาได้ ยังไง สงสัยจะจับฉลากติด”

“เหอะน่า ตัดร่างหมาด้วยก็แล้วกัน ไม่ต้องมาล้วงความลับให้ยาก ไม่บอกหรอก ใช้วิธีนี้ได้ผลทุกทีนะจะบอกให้” ฉันทหันมายกคิ้วให้พี่ทิม

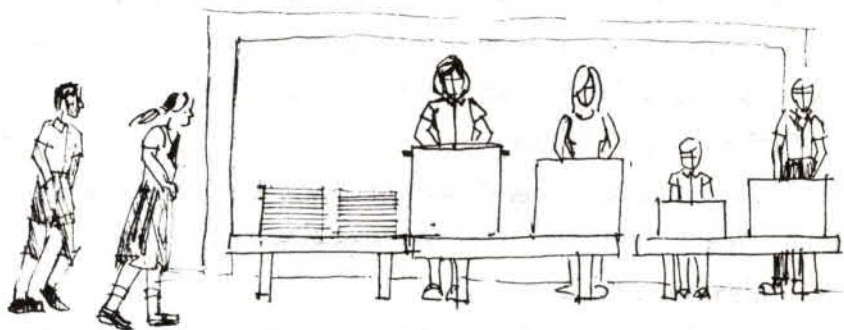
“เชิญทุกคนเข้าห้องประชุมได้เลยนะคะได้เวลาแล้ว” อาจารย์ท่านหนึ่ง เข้ามาบอกกลุ่มของเรา

เราเดินเข้าไปนั่งที่เป็นกลุ่มสุดท้าย เพราะมาล่าที่สุด เวลาเดินเข้าห้องประชุมจึงมีคนหันมามอง ทำให้ชักเขิน อากาศในห้องประชุมเย็นเยือกจากเครื่องปรับอากาศ ทำให้อยากได้ผ้าแพรสบาย ๆ สักผืน

รายการแรกเริ่มด้วยรายงานการจัดงาน รวมทั้งวัตถุประสงค์ ต่อมาคือการกล่าวเปิดงานและกล่าวต้อนรับ บรรยายภาคที่เป็นกันเอง ทำให้หายเขิน จึงเริ่มใช้สายตาสอดส่องและสอดส่ายไปเรื่อย ๆ

สิ่งแรกที่มาสะดุดกับสายตา คือ ม่านกว้างสองชั้นสีเหลืองหม่น คล้ายสีชอล์ก ซึ่งอยู่เต็มเวที ตรงกลางม่านติดกระดาดสีเขียวเข้มจัด มีอักษรสีขาวเขียนว่า “งานสัปดาห์เยาวชนนักเขียน” ต่อมาเป็นกระดาดสีเขียวตอง เขียนว่า “9-13 ก.ค. 2519” บันไดขึ้นเวทีแปลกกว่าที่เคยเห็นทั่วไป คือ หันเข้าหากันและขนานไปกับขอบเวที สายตาของฉันระเือยมาจนถึงบรรดาผู้เข้าสมัครซึ่งนั่งอยู่ในห้อง ทุกคนหน้าตาแจ่มใส จมจันคั่นปากยิบ ๆ อยากไปเดินทักทายให้ทั่วห้อง

ครึ่งวันแรกเราได้ฟังเทคนิคและวิธีการในการเขียนเรื่องสั้นจากอาจารย์ที่เป็นนักเขียนอาวุโสหลายท่าน จนฉันชักนึกสนุก อยากหยิบชีวิตของใครสักคนมาเขียนเป็นตัวอักษรให้โลดเต้นไปตามความต้องการของฉัน แต่ฉันก็ออกจะเชื่อว่า การจะทำให้คนสนใจเราไม่ว่าจะเป็นผลงานการเขียน หรือเรื่องที่เรากำลังพูดอย่างชนิดไม่ยอมให้คลาดได้แม้แต่คำเดียว เป็นเรื่องของพรสวรรค์อย่างยิ่งยวดทีเดียว

“เอละจะได้เวลาพักทานอาหารกลางวันแล้ว ไปทานอาหารกันก่อนนะ” อาจารย์บอกเมื่อฟังวิทยากรท่านสุดท้ายจบ

ทีมของเราออกนำนักเขียนโรงเรียนอื่นอยู่สองช่วงตัว นับเป็นผู้นำที่ยอดเยี่ยมมาก ตรงลี้ไปยังที่ตักอาหารก่อนเพื่อนทีเดียว

“อาหารดูน่าทานดีจังนะ” ฉันชม

“เฮ้อ! อะไรรู้ว่าดีทั้งนั้นแหละ ไม่เห็นมีอะไรที่กินได้ แล้วเราว่าไม่ดีซักอย่าง”

“เถอะน่า หัดมองอะไรดี ๆ ชะบังชีพ้อ้น ทำเป็นคนเห็นอะไรขวางหูขวางตาไปหมดนะ ดายเร็วจะบอกให้”

“ไม่ต้องมาแข่งหรอก ดายเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นแหละ”

“ไม่ตายเอาแค่ว่าก็ได้”

“แล้วมันเรื่องอะไรของเราด้วย”

“บอกดี ๆ ไม่น่ามีโมโหเลย พี่อั้นเห็นรีเปล่า คนเดียวนี่นะหน้าบูดยัง
กะโกรธโครมาสัก 100 ปี เวลาขึ้นรถเมลล์ก็ต้องยืนตัวสั่นเลย เวลารถเบรคจะ
ทันหันไม่ทันระวังตัว ถ้าไปชนคนอื่นนะเตรียมตัวได้เลย”

“เตรียมตัวอะไร” พี่อั้นซังกง

“แหมไม่น่า...เลย ก็คอยฟังเทศน์กันทีใหญ่ล่ะซี เชื่อได้ว่าสิบคนจะ
หันมาแหวัดเสียสาม ทำตาเขียวปัดใส่อีกหก อาจมีสักคนที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวด้วย”

“ก็ซื้อรถจ้างคนขับไว้คอยรับส่งซี” พี่อั้นประชด

“ได้ ถ้าพี่อั้นจ่าย อยากได้บีเอ็มสัคนั่น เมอร์เซเดส 450 S.E.L. ก็ได้”

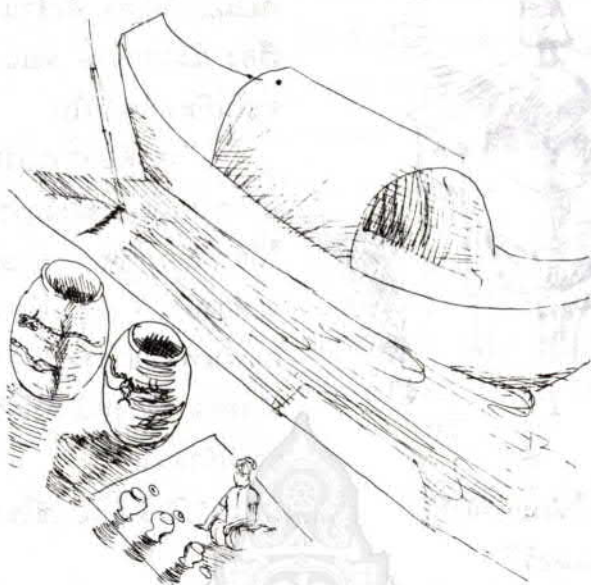
“ไว้เป็นรัฐมนตรีว่าการคลังก่อนจะซื้อให้สักโหล”

ตอนบ่ายเป็นการบรรยายแนะนำเกี่ยวกับการเขียนร้อยกรองจนถึงสี่ไม้ง
เย็น ระหว่างทางกลับบ้าน ฉันทโชคที่ได้ที่นั่ง ขณะที่รอบข้างเต็มไปด้วยผู้คน
เบียดเสียดยัดเยียด รถค่อย ๆ ลากตัวเองไปตามเส้นทางที่แน่นขนัดไปด้วยรถ
สารพัดยี่ห้อ เอ! บางทีพรั่งนี้ฉันทเห็นจะต้องเปลี่ยนเส้นทางเสียแล้ว แต่ถึงจะ
น่ารำคาญมันก็ทำให้ฉันทมีเวลาได้สังเกตสภาพข้างทางได้อย่างสบาย และคงจะ
สบายยิ่งขึ้นถ้าจะไม่ต้องทนกับกลิ่นทะแม่ง ๆ ทั้งหลายบนรถ รวมทั้งควันบุหรื
ของผู้ชายข้าง ๆ ที่ตั้งหน้าตั้งตาสูดอย่างไม่เกรงใจใคร

รถเมลล์คันที่ฉันทโดยสารมา เล่นบ้างหยุดบ้างมาจนถึงหน้าตลาดบางซื่อ คลอง
หน้าตลาดสีราวกับหมึกอินเดียนอิงค์ ผักตบและสวะถูกพัดพาไปตามสายน้ำอย่าง
เชื่องช้า เรือเอี่ยมจันทเก่า ๆ ห้าหกลำลอยตัวสงบนิ่งข้างเขื่อนริมคลอง บนทาง
เท้ามีโถ่งไหลลายมังกร ครก หม้อดินเผาวางอยู่เรียงราย ข้าง ๆ มีหญิงชราหนึ่ง
ทอดอารมณ์อย่างไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นในขณะที่ฉันทมองดูด้วยความสนใจ บางที
ฉันทอาจจะได้ความคิดอะไรดี ๆ มาเขียนเรื่องบ้างก็เป็นได้

“เป็นไงลูก”

“โอ้โฮมีคนนะแม่ หนึ่งคน สองคน สามคน สี่คน อยู่ตั้งหลายคน
นะ” ฉันทเล่าให้แม่ฟังทั้งนับนิ้วประกอบ

“มีแก้อี้ แม่ แก้อี้แบบเลคเซอร์เต็มห้องเลย”

“เฮ้อ มีลูกสาวกับเค้าคน ก็บ้า ๆ บวม ๆ ถามอะไรไม่ได้เรื่อง”

“แหมแม่ ก็ฉิ่งกำลังหิวเลยคิดอะไรไม่ออกเลย”

“มีแค่นี้แหละเรนนะ ไปอาบน้ำอาบทำไป”

คืนนั้นฉันนั่งขะมักเขม้นหน้านิวส์คิวมวดยู่หน้ากระดาน มีปากกาถูกลิ้นตามโปรดยู่ในมือ พยายามนึกหาเรื่องที่จะเขียน แต่มันไม่ง่ายเลยสำหรับการเขียนครั้งแรกซึ่งเป็นเรื่องของเราเอง มันไม่เหมือนกับการแปลเรื่องลงหนังสือพิมพ์ เวลาแปลเรื่องเราอาศัยความคิดด้านการสร้างสรรค์น้อยมาก เรื่องมียังไงก็แปลมันตามนั้น จะใช้บ้าง ก็คือ การกลาสำนวนภาษาให้เป็นไทย ๆ หน่อย แถมยังมีผู้คอยตรวจทานให้อีกหลายคน มันห่างกันไกลกับการจะเขียนเรื่องสักเรื่อง ที่ออกมาจากสมอง ความคิดของเรา ให้เป็นแบบที่ไม่ซ้ำกับนักเขียนคน

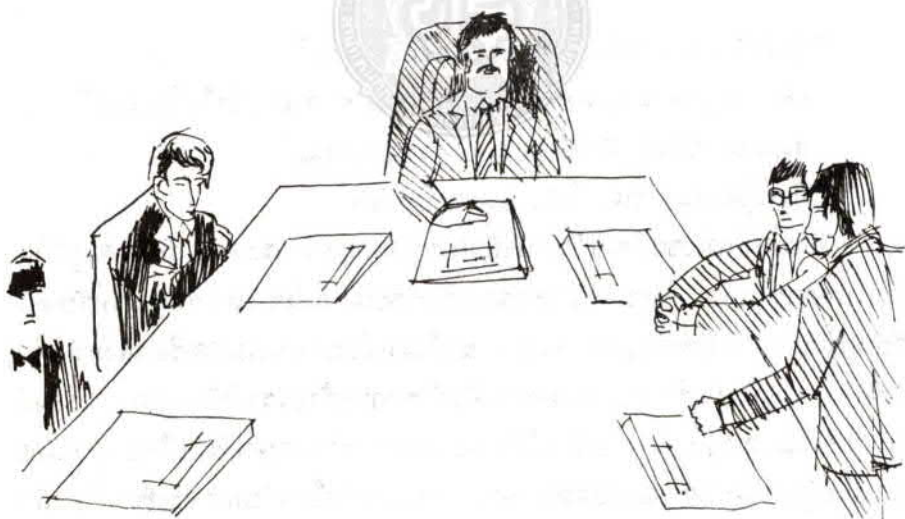

โปรดของเรา ไม่ว่าจะจงใจหรือผล
เขียนออกไปเอง ทั้งสำนวนและพล็อต
เรื่อง ฉันทพยายาม พยายาม พยายาม
จนในที่สุดก็หลับไป

“เราต้องการอากาศนะครับ
ประชาชนในอาณาจักรของเราอยู่ไม่
ได้ถ้าขาดอากาศ อาณาจักรของเรา
จะต้องพัง ท่านเข้าใจไหมครับ” ชาย
คนนั้นพูดอย่างระงับอารมณ์เต็มที่
สังเกตจากดวงหน้าตึงเครียด และมีมือ
ขาที่กำแน่น

“คุณจะให้ผมทำอย่างไร
สำหรับคอมพิวเตอร์”

เราต้องผลิตควินนิโคตินมาใช้ในการหาข้อมูล

ท่านประธานเป็นชายสูงวัย รูปร่างผึ่งผาย จมูกค่อนข้างยาว ริมฝีปากบนหยักลึกปกคลุมด้วยแผงหนวด ท่าทางเป็นคนนับถือตัวเองอย่างเต็มเปี่ยม

“แต่ท่านครับเราไม่จำเป็นต้องใช้ควินนิโคตินเลย มันมีผลเสียมากกว่าผลดีที่แทบหาไม่ได้ เวลานี้โรงกรองอากาศของเรามีประสิทธิภาพการทำงานลดลงในเปอร์เซ็นต์ที่น่กลัว สำหรับก๊าซที่เราได้รับจากรอบ ๆ อาณาจักรของเรา ซึ่งมากัดแผ่นเยื่อในเครื่องกรองอากาศเป็นส่วนที่เราทำอะไรไม่ได้ แต่ก็มีเปอร์เซ็นต์น้อยมาก เมื่อเทียบกับควินนิโคตินที่เราผลิตขึ้น ซึ่งเราสามารถหยุดผลิตได้...”

“แต่เรายังต้องการควินนิโคตินอยู่ เอาล่ะ! ปิดประชุมได้แล้ว ผมยังมีงานรออยู่อีกมาก” ท่านประธานตัดบทอย่างรำคาญและเอาแต่ใจ ทิ้งให้ชายผู้นั้นนั่งจมอยู่ในเก้าอี้อย่างเหนื่อยอ่อน

“กริ่ง!!” เสียงนาฬิกาปลุกดังทำลายความฝันอันบรรเจิดของฉันทันที ฉันทันต้องออกไปผจญภัยบนรถเมล์อีกแล้วหรือ เฮ้อ!

“แม่ ๆ ฉันได้เรื่องเขียนแล้ว ไซโย ดีใจที่สุดในโลกเลย” ฉันทันแสดงความดีใจโดยโดดเข้าไปกอดเอวแม่

“อะไรอะอะไรจริง โตแล้วนะจะทำอะไรให้เรียบริยบ้างเถอะ” แม่บ่นแต่อดสนใจเรื่องของฉันทันไม่ได้

“เรื่องอะไรละ รักหวานจ่อยหรือโคกสุดซึ้ง”

“ไม่บอก ๆ ไว้เขียนเสร็จแล้วจะเอามาให้แม่อ่าน”

“ทำให้ดีที่สุดเลยนะลูก”

เช้านี้ฉันทันขึ้นรถเมล์ด้วยใจเบิกบาน อมยิ้มอย่างเป็นสุขไปตลอดทาง บรรยากาศการเดินทางสบายมากเพราะเป็นวันหยุดราชการ

ช่วงแรกของวันเราได้รับคำแนะนำด้านการวาดภาพ รวมทั้งประกาศคู่ที่จะทำงานร่วมกัน ฉันทันได้ทำงานกับพลเพื่อนร่วมชั้นของตนเอง

“แหมคุณ คุณนึกถึงผมบ้างสิ เรื่องแบบนี้เขียนรูปยากนะ เขียนไม่สนุกด้วย คุณเขียนเรื่องน่าวาดหน่อยสิ คุณเล่าเค้าโครงเรื่องให้ผมฟังไหมสิ”

“ก็เป็นเรื่องสมมุติให้อัยวะในร่างกายเป็นสำนักงานไง แล้วจับเอาตอนที่หัวหน้าโรงกรองอากาศ ก็ปอดนะแหละ ไปเสนอให้สมองงดสูบบุหรี่ แล้วเราก็นำเรื่องไปถึงตอนที่เริ่มสูบบุหรี่ ต่อมาก็มีประชากรเซลล์มาร้องเรียนเพราะปอดผลิตอากาศได้ไม่พอ จนในที่สุดปอดก็ทำงานไม่ไหวแล้ว สมองถึงได้รู้สึกจึงไปหาหมอ ให้หมอเป็นอีกอาณาจักรหนึ่งส่งผู้เชี่ยวชาญมาซ่อมปอด แต่ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว เพราะสายเกินไป” ฉันทอธิบายให้พลฟัง

“เรื่องไม่ค่อยสนุกเลย คุณลองเขียนดูก็ได้ ถ้าเปลี่ยนได้ก็ดี”

เวลาบ่ายเป็นเวลาที่เราเริ่มลงมือทำงาน เรามีเวลาทำงานเพียงสามวัน ครึ่งจึงต้องทำงานแข่งกับเวลา หัวใจที่พองโตเมื่อเช้าค่อย ๆ ผ่อนลมออกทีละน้อย ไม่ใช่ของง่ายเลยที่จะเขียนเรื่องออกมาตามความต้องการให้น่าสนใจ ให้คนอื่นที่มาอ่านเข้าใจโดยเราไม่ต้องคอยพากย์ตามทุกตัวอักษร ทั้งเรื่องที่เขียนยังต้องการข้อมูลอีกหลายอย่างมาประกอบ ยิ่งคิดยิ่งปวดหัว

“บ้านพี่อยู่ที่ไหนคะ” นุช น้องที่ร่วมทีมมาด้วยกันถาม

“นนว จ๊ะ” ฉันทอบนุชอย่างค่อนข้างหมดอาลัยตายอยาก

“ไกลจัง”

“บ้านนุชอยู่ที่ไหนล่ะ”

“สุทธีสารค่ะ กำลังรอคุณแม่”

“พี่ติดรถไปคนได้ไหม” ฉันทอยากเปลี่ยนเส้นทางกลับบ้าน

“เอาซิคะ คุณแม่มาพอดีเลย”

ฉันท่อร์รถที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ตลอดทางฉันเฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงเรื่องที่แต่งมันสับสนไปหมดเหมือนตุรตถเล่นสวนกันในงาน มีแต่ความไม่แน่ใจและลังเล ฉันทต้องการเรื่องที่น่าสนใจ ฉันทอยากได้เรื่องที่ดีที่สุดเพื่อเรื่องของฉันทจะได้เด่นที่สุดและเพื่อเป้าหมายสำคัญคือรางวัล จุดนี้เองที่ทำให้ฉันทโลเล มันบังคับให้ฉันทพยายามค้นเรื่องออกมาให้ได้ถึงสิ่งที่ต้องการ ความคิดนี้เองทำให้รู้สึกว่าฉันทเขียนไม่ได้ ฉันทเขียนอะไรไม่ได้เลย เรื่องนั้นก็อ่อนไปไม่มีเหตุผล

อะไร เรื่องนี้ก็ไร้สาระน่าเบื่อ ไม่มีจุดที่จะสะดุดตากรรมการเลย ฉันยิ่งท้อเมื่อนึกถึงงานของเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ

ฉันกลับบ้านด้วยสมองที่ล้าเต็มทน หลังจากได้อาบน้ำสัลดความสกปรกให้จิตใจแจ่มใสขึ้นบ้างแล้ว ฉันจึงออกไปนั่งเล่นบนกองไม้หลังบ้าน ลมเย็น ๆ ที่พัดมาช่วยไล่เมฆหมอกหนาที่บดบังทัศนียภาพในสมองของฉันให้เบาบางลง พอที่จะคิดเรื่องมาเขียนได้บ้าง

“ทำไมยังไม่อาบน้ำแต่งตัวอีกล่ะ จะเจ็ดโมงแล้วนะจ๊ะ”

“คิดเรื่องติดพันอยู่อะแม่ แต่ไม่แน่ใจว่าจะเขียนได้”

“แม่เคยลงเรือที่มีห้องพักบนเรือบ้างไหมอะ” ฉันถาม

“เอ! ไม่เคยแฮะ”

“ตอนแม่ไปเรียนที่ลอนดอนนะอะ”

“นั่นแหละจ๊ะ ทำไมหรือ”

“แล้วในแม่น้ำเทมส์มีเรือแบบนั้นบ้างไหมอะ”

“แบบไหนล่ะ”

“ที่ฉันบอกแม่ที่มีห้องพักแบบเรือเดินสมุทร”

“รู้สึกจะไม่มีนะตอนนั้นนะ คุณพ่อไม่อยู่เสียด้วยจะได้ถามคุณพ่อ”

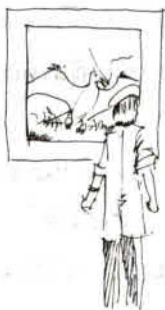
“ฉันว่าเรื่องนี้ฉันคงเขียนไม่ได้อีกแน่ ๆ เลย แม่แล้วยังเหลือเวลาอยู่วันเดียวด้วย”

“เรื่องอะไรจ๊ะ เล่าให้แม่ฟังบ้างสิ”

“เป็นเรื่องการถ่ายภาพเขียนบนเรืออะ พอถึงเวลาแสดงภาพจริง ๆ ภาพกลับถูกกริดไม่มีชิ้นดี ทำให้คนเขียนโกรธมาก เขาคาดว่าภาพนี้จะได้ค่าภาพมากทีเดียว เขาเพิ่งดั่งมีภาพออกมาเพียง 3-4 ภาพ แต่เป็นภาพที่ดีมาก และเขาต้องการให้ได้ตัวคนทำลายภาพของเขาให้ได้ ทุกคนบนเรือจึงถูกห้ามลงจากเรือ”

“อ้าวแล้วจะห้ามได้ยังไง ถ้าเกิดมีธุระ”

“ได้ซิอะ ก็การแสดงภาพนี่อยู่ในรายการทัวร์ ทุกคนที่มาก็ต้อง

อยู่ได้อยู่แล้ว”

“แล้วยังไงต่อไปจะ”

“ที่นี่เราก็สร้างให้มีคนที่น่าสนใจเข้ามาสามสี่คน ให้คนหนึ่งเป็นนักเขียนโนเนม อีกคนเป็นแฟนเก่า ให้เป็นขโมยลักคน คนบ้าอีกคน เราปูพื้นให้สงสัยพวกนี้ ก่อน พระเอกของเรื่องเป็นกัปตันซึ่งเผชิญทราบความจริงว่าคนทำเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนี้มักเก็บตัวเงียบอยู่คนเดียวเป็นคนท่าทางเศร้า ๆ อมทุกข์ เธออยู่กับหญิงแก่เศรษฐีคนหนึ่ง ทำงานถึงเพื่อนถึงคนใช้ เธอเป็นคนวาดภาพทั้งหมดที่ทำชื่อเสียงให้กับนักเขียนภาพที่มาแสดงภาพ ตอนนั้นแม่ของเธอกำลังเจ็บหนัก เลยเอาภาพที่เขียนไปฝากขายที่สตูดิโอของนักเขียนคนนี้ แต่เจ้านักเขียนภาพนี้เอาภาพเธอไปใช้เอง โดยเธอทำอะไรไม่ได้ ในที่สุดแม่ก็ตาย เธอจึงติดตามมาและทำลายภาพเสีย กัปตันเห็นใจจึงช่วยโดยยื่นข้อเสนอให้ระหว่างชื่อเสียงของนักเขียนภาพคนนั้นกับการจะเอาตัวคนทำลายภาพ”

“ท่าทางเข้าที่นี้ แล้วทำไมไม่เขียนล่ะ”

“จึงเพิ่งนึกได้ว่าจะเขียนเป็นเรื่องของฝรั่ง แต่จึงไม่รู้อะไรเลย นิสัยใจ คอ ความคิด สภาพเมืองนอกเป็นยังไงก็ 모르 กว่าจะเขียนแล้วเป็นแบบลงเรือปากคลองสานไปอเมริกา”

“นั่นสินะ เรื่องที่เราจะเขียนก็ต้องมีความรู้พอสมควร ถ้ายกเมมเอาก็ไม่สมจริง”

“แม่ แม่ว่าฉันเขียนเรื่องของฉันเองดีไหม”

“ถามแม่ได้อย่างไร แม่ไม่ใช่คนเขียนนี่ละ ฉันต่างหากเป็นคนเขียน เรื่องอะไรที่ฉันจะเขียนได้แล้วพอใจจะเขียนก็เขียนสิ”

“อะแม่” ฉันรับคำและขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด

ฉันตัดสินใจได้แล้ว ฉันจะเขียนเรื่องที่ฉันรู้ เขียนตามความพอใจของฉันเอง เลิกคำนึงถึงผลที่จะได้รับเสียที ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะค้นเรื่องออกมาโดยปราศจากความจริงใจต่อผลงาน สิ่งที่ฉันคำนึงถึงอยู่อย่างเดียวนี้อะไรคือ อยากรจะเขียนบรรยายเหตุการณ์ ความรู้สึกทั้งหลายของฉันออกมา ฉันอยากให้มันเป็นหนังสือสักเล่มเพื่อเป็นที่ระลึกถึงงานเขียนครั้งแรกของฉัน

เมื่อฉันไปถึงห้องประชุม เพื่อน ๆ กำลังก้มหน้าก้มตาจุ่นอยู่กับงานของตน ฉันตรงไปยังเก้าอี้ของฉัน แล้วลงมือเขียน เขียน เขียนและเขียน เหตุการณ์ทั้งหลายหลังไหลเข้ามาในสมองไม่ขาดสาย ตัวอักษรทยอยลงในกระดาษหน้าแล้วหน้าเล่า

“นี่จะไม่พักเลยหรือ” พี่อ้นถาม

“กำลังเพลินเชียว เลยไม่อยากหยุด”

“ตามสบาย เอาให้จบเลย”

“พักดีกว่าอะ ชักเมื่อย” ฉันพูดพร้อมทั้งบิดขี้เกียจนิด ๆ

“อ้าวแล้วกัน อย่างนี้ก็มีด้วย”

“เรื่องของพี่อ้นเขียนจบรึยัง”

“อีกนิดเดียวก็จบแล้ว”

“โอ้โฮไวดีจัง”

“ก็ไม่ใช่ก็ยากเหมือนเรานี้”

เย็นนั้นเองเรื่องของฉันก็จบลงอย่างไม่น่าเชื่อ ดูช่างง่ายดายจริง ๆ ฉันรู้สึกถึงความยากลำบาก ความหนักอึ้งหนักใจทั้งหลายที่สลายตัวไปจนหมดสิ้น

ความรู้สึกของคนที่ทำงานสำเร็จเป็นอย่างนี้เอง

วันต่อมา.....

“เป็นไงจึงเขียนเรื่องถึงไหนแล้ว เมื่อวานไม่ได้มา”

“เรียบร้อยแล้วไม่ต้องห่วง แต่....”

“ทำไมเธอ”

“เรื่องที่เรายื่นนะซี มันไม่ใช่เรื่องดีเด่นอะไร อาจไม่ได้รับรางวัลอะไรเลย เราต้องขอโทษถ้าเรื่องของเราจะถ่วงฝีมือของเธอลงมา”

“โฮ่ นึกว่าอะไร ไม่เป็นไรหรอกน่า เราทำงานรวมกันแล้วนี่นะ ถึงไหนถึงกันซี ผมรู้ว่าเขียนเรื่องไม่ใช่ของง่าย ๆ เลย”

เรายืมให้กันอย่างแจ่มใสและเข้าอกเข้าใจ ฉันส่งเรื่องของฉันให้พลอ่าน เขาอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ พลและฉันก็เริ่มลงมือทำหนังสือของเรา

“จะวาดรูปตรงไหนดีละพล ตรงนี้เป็นไง”

“ผมว่าตรงนี้ดีกว่านะ เอาตอนนี้มาเขียนรูป”

“เออ! จริงด้วย” ฉันเห็นชอบ

“คุณว่าใช้สีหรือหมึกดี”

“ตามใจซี ชอบยังไงก็เอาอย่างนั้นแหละ”

“แต่มันเป็นเรื่องของคุณนะ”

“แต่ก็เป็นภาพของเธอเหมือนกันนี่นา”

เราหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

หนังสือของเราเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง จนในที่สุดก็สำเร็จเป็นเล่มออกมา ถึงจะไม่ใช่ผลงานที่ดีเด่นอะไร มันก็เป็นผลงานที่เราภาคภูมิใจในการทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังความคิดและกำลังใจ ถ้าคุณสนใจหนังสือของเราไม่ต้องเสียเวลาหาที่ไหนหรอกค่ะ เล่มที่อยู่ในมือคุณนี่เอง

01130900119

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
นายพะยอม แก้วกำเนิด ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา
๓๓๐๐๒๐๕ (๑)